

Ultra

Colofon

Dit is een uitgave van Falstaff Media,
Alkmaar Copyright, © 2006 tekst: Dick de Jong.

Dit is een SF-roman. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel aan de fantasie van de schrijver ontsproten, ofwel fictief gebruikt. Elke overeenkomst met werkelijke gebeurtenissen, locaties of personen, dood of levend, berust op louter toeval.

No part of these story's or book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op enige wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN: 90-77751-40-8

ISBN: 98-90-77751-40-4

NUR: 333

Falstaff Media

Website : www.falstaffmedia.nl

E-mail: info@falstaffmedia.nl

Ultra

Dick de Jong

Falstaff Media | Alkmaar

Noot van de auteur

Mijn speciale dank gaat uit naar Anita Ruder, zij heeft mij voor enorme taalkundige blunders behoed waarvoor ik haar zeer erkentelijk ben.

Dick de Jong

HOOFDSTUK 1

I

Hij zat op zijn kamer te studeren en keek naar buiten, driehonderd meter verderop lag de snelweg. Dag en nacht raasde het verkeer langs zijn ouderlijk huis en in de winter kon dat wel eens behoorlijk hinderlijk zijn.

Zijn ouders mopperen dan over het lawaai dat de weg maakte, maar wanneer het zomer was viel het allemaal weer mee. De bomen waren dan groen en hun bladeren smoorden het geluid. Evengoed kon hij nog een stukje van de weg zien en zag dan veel kampeerauto's en auto's met caravan voorbij rijden. En vooral wanneer het lente was en de vroege vogels er al met Pasen vandoor gingen, kreeg Jaap de kriebels. De lente had op Jaap altijd een grote invloed, dan kreeg hij meer aandacht voor de natuur in het algemeen en de vogels in het bijzonder. Jaloers kon hij ze nakijken wanneer er weer grote zwermen trekvogels terug kwamen uit het zuiden en op zoek gingen naar hun nieuwe broed- en woongebieden.

Dan wilde ook hij graag de vrijheid tegemoet en zijn grootste wens was dan ook om eens de wereld rond te trekken met een eigen schip. Het liefst een zeilschip. Maar ja zo ver was hij nog lang niet, eerst moest hij maar eens zien te slagen voor zijn examens. Volgende week was het zover, een hele week lang zou hij dan worden uitgeknepen over zijn verplichte vakken, en de week daarna moest hij ook nog rijexamen doen. Was het maar vast zover, verzuchtte hij, want daarna ging hij vier maanden op vakantie. Waarheen dat wist hij nog niet. Maar daar maakte hij zich nog niet druk om, hij had nu wel andere dingen aan zijn hoofd. En zuchtend boog hij zich weer over zijn boeken.

Jaap was een jongeman van negentien jaar, 1.82 hoog, met een nogal hoekig gezicht, donkerbruine ogen en ravenzwart haar. Hij had de afgelopen jaren hard gespaard, iedere ochtend vroeg zijn bed uit voor zijn krantenwijk, vakken vullen bij de supermarkt en

vooral veel aanwezig zijn bij de autodealer van zijn vader. Hele zaterdagen vulde hij met allerlei klusjes voor de monteurs. En in de loop van de tijd had hij al heel wat kennis opgedaan van auto-techniek. Zelfs zo veel dat de eigenaar van de garage hem een baan aanbood en hem voorstelde om op zijn kosten een monteur-opleiding te gaan volgen. Ergens voelde Jaap daar wel wat voor, maar hij wist dat wanneer hij dit deed hij meteen zijn vrijheid kwijt was en die nooit meer terug zou krijgen. En om met het vooruitzicht te leven dat hij over twintig jaar nog steeds hetzelfde werk zou doen en daarbij ook nog op dezelfde plek, bezorgde hem koude rillingen. Dus had hij vriendelijk bedankt en de beslissing wat hij zou gaan doen, nog maar even een poosje voor zich uit geschoven. Zijn ouders toonden wel begrip, maar zijn vader had toch een paar keer laten doorschemeren dat hij eigenlijk verwachtte dat Jaap bij hem in de zaak zou komen werken. Zij dreven met succes een gerenommeerde tapijtenzaak, één die kwaliteit en service hoog in het vaandel had staan. De consequentie was dan ook dat ze vreselijke lange dagen maakten. En dus niet altijd tijd voor Jaap hadden. Een leven als winkelier zag Jaap niet zitten maar hij durfde dat vooralsnog niet te vertellen aan zijn ouders.

Tien dagen later liep hij met een tevreden glimlach op zijn gezicht de keuken binnen van zijn ouderlijk huis, smeed zijn tas in de hoek, en voordat zijn moeder hem wat kon vragen tilde hij haar op en schreeuwde: ‘Het is gebeurd, ik ben er klaar voor, klaar voor de grote boze wereld!’ Lachend zette hij haar daarna neer en ontving een grote klapzoen van zijn moeder. En terwijl ze later gezellig aan de thee zaten vertelde hij haar wat zijn cijfers waren. Die waren nu niet bepaald vreselijk hoog, maar wel hoog genoeg om te slagen, dus geen herexamen. Langzaam drong het tot hem door dat hij eigenlijk klaar was met zijn school. De vakantie stond voor de deur maar eerst nog een ander examen, zijn rijexamen. Die moest hij morgenvroeg afleggen en daar maakte hij zich toch wel een beetje druk om.

‘Ach,’ zei zijn moeder, ‘daar maak jij je toch niet meer zenuwachtig om...?’ En liefkozend maakte ze zijn haar door de war. Al met al werd het een heel gezellige avond en ondanks zijn goede voornemens werd het toch nog behoorlijk laat. Met als gevolg dat hij de volgende morgen opstond met een nogal zwaar hoofd, dat hij tevergeefs probeerde te verlichten door veel koffie naar binnen te werken. Toen hij dan ook een uurtje later naast de rijexaminator in de auto stapte, had hij er absoluut geen vertrouwen in dat het allemaal goed zou gaan.

Groot was dan ook zijn vreugde toen deze hem mededeelde dat hij geslaagd was. Het scheelde maar een haartje of hij had de man omarmd. Onderweg een doos gebak kopend ging hij zingend naar huis, zijn dag kon niet meer stuk. Later op de avond vroeg zijn vader aan hem wat zijn vakantieplannen waren, na enig nadenken: ‘Ik heb vier maanden vakantie, ik denk dat ik een reis om de wereld ga maken.’

‘Wat denk je wel wat het kost?’ vroeg zijn vader.

‘Nou, ik heb een hoop gespaard dus voorlopig kan ik wel vooruit, trouwens wanneer het op is zoek ik wel een baantje.’

En onder het praten raakte hij steeds enthousiaster en hoe langer hij er over nadacht raakte hij helemaal in de ban van zijn plannen.

Nadat hij er een paar nachtjes over geslapen had belde hij een ex-schoolvriend van hem op, die woonde sinds een paar jaar in Engeland. Drie jaar geleden was Guido van school gegaan omdat zijn ouders emigreerden naar Devon. Een prachtige landstreek in het zuidwestelijke deel van het land waar zijn vader een dealership van een oud gerenommeerd automerk had verworven. Toen alle nodige beleefdheden gewisseld waren vroeg Jaap aan Guido hoe hij het zou vinden om samen met hem een reis om de wereld te gaan maken. Het werd even stil aan de andere kant van de lijn... daarna klonk er een gebrul door de lijn alsof er een troep leeuwen voorbij kwam.

‘Ik begrijp hier uit dat je er wel zin in hebt...?’ vroeg Jaap lachend. En nadat ze de nodige afspraken gemaakt hadden namen ze afscheid van elkaar.

Hij was de eerste week druk doende om alles gereed te maken. Paspoort regelen, uitrusting in orde maken, verzekeringen afsluiten toen er een telefoontje uit Engeland kwam met de vraag of Jaap al gereed was. Hij sprak met hem af dat hij naar Devon zou komen en wel meteen de volgende dag. De volgende dag was een maandag, er ging veel vrachtverkeer richting Hoek van Holland. Hij was van plan om een lift te versieren en dan aan de andere kant liftend van Sheerness bij Londen naar Torquay te reizen.

Na zijn ouders omhelsd te hebben en een knuffel aan Jacob de hond had gegeven, vertrok hij richting snelweg. Binnen een mum van tijd was hij in Hoek van Holland, en precies op tijd want nog geen twintig minuten later vertrok er al een ferry richting Engeland.

Wat onwennig liep hij rond en al snel raakte hij helemaal in de ban van het schip. Hij kwam op plekken waar nooit een passagier kwam en dat maakte het nu juist zo boeiend voor hem. Op een gegeven moment betrapte hij zich er op dat hij hoe langer hoe meer getrokken werd naar het hart van het schip, de machinekamer. Op het moment dat hij voor een stalen deur stond met zes grote metalen knevels in plaats van een deurknop, vroeg hij aan een passerende man waar dat voor diende. En dat was nu precies de juiste vraag aan de juiste man en op het juiste moment. De man bleek een machinist te zijn, hij kwam net van zijn post af, en had wel even zin om een nieuwsgierige landrot wat wegwijs te maken in de myserie van de techniek, en zeker in die van de voortstuwing.

De man legde hem uit dat de knevels dienden om de deur waterdicht tegen de deursponning te drukken. Dat was nodig om eventueel het water buiten de machinekamer te houden, want ook aan boord van schepen werd natuurlijk altijd rekening gehouden met de mogelijkheid van eventueel water maken.

Toen Jaap en de man de machinekamer binnen kwamen ontpopte deze zich als het hoofd van de machinekamer. Hij nam hem mee van de ene installatie naar de andere en zijn enthousiasme nam alleen maar toe toen hij hoorde dat Jaap ook wel van sleutelen hield. Ze kwamen een machinist tegen die op zijn rug liggend lag te sleutelen aan een zware dieselgenerator. Het duurde dan ook niet lang of Jaap was samen met de andere twee bezig om het probleem van de motor op te lossen.

II

Bijna aan de ander kant van de wereld, maar wel in een stukje Nederland, op het eiland Curaçao, liep op datzelfde moment Roberto vermoeid zijn huisje uit het strand op. Roberto was een visser op leeftijd die net zijn hoofd boven water kon houden. Hij moest glimlachen toen hij aan deze woordspeling dacht want dat ging hem op dit moment financieel wel heel erg slecht af.

Zijn schip was zijn grootste bezit, niets was hem dierbaarder, en er gingen zelfs geruchten dat zijn vrouw op de tweede plaats kwam. De Globe had een groot onderhoud nodig en wel dringend, alleen hij had het geld niet. Het ging heel erg slecht met de visvangst en het toerisme, één van de economische pijlers van het eiland, stond op een onverklaarbare rede op een laag pitje.

Terwijl hij richting zijn schip liep was hij aan het rekenen hoe hij de brandstof voor zijn komende vaartocht kon bekostigen. Hij had geld nodig dus moest hij op visvangst uit. Hij hoopte dan ook op een flinke tonijn want die bracht nog wel voldoende dollars op in het hotel waar hij zijn vangst altijd wel kwijt raakte. Lucas de manager, was een goede vriend van hem, en bezorgde hem ook wel eens een betalende gast van het hotel, die dat opwindende gevoel ook wel eens mee wilde maken om een spartelende tonijn aan de haak te hebben. Maar dat was alweer een aardig poosje geleden en hij begon zich zo langzamerhand af te vragen waar Evelyn de rekeningen van betaalde. Bij nader inzien

besloot hij dat toch maar niet uit te zoeken, want hij had zo het vermoeden dat hij overal op het eiland wel in het krijt stond.

Bij de Globe aangekomen was Mike, zijn parttime hulpje, al druk bezig met wat trossen. Mike was een wat oudere man met een glanzende zwarte huid en met een eerbiedwaardige bos zilvergrijs haar. Hij was nooit naar school geweest maar hij bezat wel de wijsheid die het leven hem had meegegeven. Menigeen op het eiland kwam bij Mike om raad vragen als men in de problemen zat. Zoals altijd was hij gekleed in een afgeknipte en gerafelde spijkerbroek en een strooien hoedje. Hij leefde eigenlijk bij de dag, maakte zich nooit zorgen om de problemen van morgen of die van gisteren. Intens kon hij van de zonsondergang genieten.

's Avonds om zes uur was het net of er iemand de lichtschakelaar omdraaide en in de paar minuten dat de zon zich in al zijn prachtige kleurschakeringen toonde zag hij een onvergetelijke schoonheid.

Mike sprong met een verheugde glimlach van de bolder waar hij op zat te werken, en liep samen met Roberto naar de steiger waar de Globe ongeduldig aan haar trossen lag te trekken. Toen na enige ogenblikken de krachtige motor met een zacht gegrom tot leven kwam, gooide Mike de trossen los en voeren ze met een slakkengangetje het haventje uit. Roberto legde Mike uit dat hij een tonijn wilde vangen en prompt wees deze in de richting van Bonaire.

Het kleinste van de benedenwindse eilanden heeft aan zijn oostkust nogal wat riffen die altijd geteisterd worden door de twee stromingen die elkaar precies op die plek ontmoeten.

En juist onder die omstandigheden voelt de tonijn zich het prettigst. Beiden weten als geen ander dat het daar dan ook gevaarlijk vissen is, met al die koraalriffen in de buurt.

De Globe heeft voor dit soort omstandigheden sonar aan boord die Mike dan ook met gefronste wenkbrauwen aanzette, want diep in zijn hart vond hij die nieuwerwetse dingen maar niks.

Na een uurtje varen waren ze op de plaats van bestemming aangekomen. Roberto ontkoppelde de motor en Mike wierp het anker uit, terwijl de ankerketting door het kluisgat ratelde kwam er een grote roestwolk omhoog.

Mike deed haastig een stapje opzij, want roest is nu niet echt gezond voor je longen. Zoekend keken ze om zich heen, doodstil was het. Geen zuchtje wind, geen golfje te zien, geen vogel die zijn geluid liet horen. Alleen de zee was daar. Diep en diep blauw. Vol geheimen.

Tonijnen vang je met een werphengel, geen gewone hengel maar één van staal. Je moet hem al varend uitwerpen en klem zetten in beugels die aan dek gemonteerd zijn. Roberto had het anker uit laten gooien om eerst onder water te zoeken naar enige levenstekenen van tonijnen, want hij had weinig trek om hier rond te gaan varen met al die riffen in de buurt terwijl de kans om wat te vangen vrijwel nihil zou zijn. Samen met Mike controleerde hij de duikuitrustingen en legde alles netjes op een rijtje klaar om het straks aan te trekken. Terwijl Mike een paar minuten later de laatste hand legde aan het vullen van de zuurstofflessen met de compressor, zette Roberto nog snel even een pot koffie. Terwijl ze aan de koffie zaten legde Roberto zijn plan uit.

Nadat Roberto zijn duikuitrusting omgedaan had liet hij zich achterwaarts in het water vallen, spoelde zijn masker en liet zich via de ketting naar beneden zakken. Dat ging vrij eenvoudig omdat hij een gordel met lood om had. Na een minuut of twee zat hij op vijftientig meter diepte, dat las hij af van zijn dieptemeter. Hij stopte met afdalen en zag dat hij vlak boven de riffen hing, het licht van de zon drong nog net door, de zonnestralen speelden over de riffen en de bodem waar hij nog net een paar felgekleurde koraalvissen weg zag flitsen en hier en daar ontdekte hij ook nog een redsnapper.

Hij liet de ketting los en begon rustig door de riffen te zwemmen af en toe links of rechts een kloof in speurend. Iedere keer wanneer hij dook onderging hij dat alles overweldigend gevoel van schoonheid en onbedorvenheid.

Er waren zoveel kleuren dat het wel een palet leek van een schilder. Op dit soort momenten voelde hij zich heel klein worden. Na een minuut of twee had hij het gevoel dat hij bespied werd. Hij keek om, voelde zich meteen belachelijk, maar na weer een paar minuten zwemmen werd dat gevoel steeds sterker.

Plotseling voelde hij een golfstroming. Eigenlijk was dat het juiste woord niet, het leek wel een soort drukgolf die over hem heen kwam. En behoorlijk stevig ook want hij werd compleet onderste boven geworpen, hij kon nog net het mondstuk van zijn luchtfles redden. Hij dacht dat zijn laatste uurtje aangebroken was, zijn hart sloeg een paar keer over. Hij draaide zich razendsnel om en zwom richting ankerketting. Tijdens het zwemmen werd zijn angst groter en groter, hij had het gevoel dat hij achtervolgt werd door iets verschrikkelijk dreigends. Opeens kon hij zijn angst niet meer bedwingen, als een gek begon hij naar de ketting te zwemmen, toen hij hem bereikt had zwom hij als een speer naar boven, zich niets aantrekkend van de decompressieplafonds die hij moest nemen, want eigenlijk moest hij na iedere tien meter even een paar minuten wachten om de zuurstof in zijn lichaam te laten uitwerken. Als een kurk tjompte hij uit het water en trok zich met behulp van een verschrikte Mike aan boord. Proestend en lijkwit schudde Roberto de flessen van zijn rug en schonk een limonadeglas vol met whisky en dronk het zonder te stoppen leeg.

Nadat Mike klaar was met schelden op Roberto omdat hij niet de decompressietijd in acht had genomen vroeg hij verbaasd: ‘Wat is er aan de hand, waar was je zo vreselijk bang voor?’

‘Bang?’ zei Roberto, zich groot houdend, ‘wie is er bang, ik niet. Ik was alleen maar voorzichtig, meer niet’. En hij was meteen heel druk met het bijvullen van zijn zuurstoftank.

‘Wat heb je dan gezien daar beneden,’ vroeg Mike, ‘is er genoeg vis voor de tonijnen?’

‘Meer dan genoeg, we gaan zo meteen varen en dan gooien we de hengels uit.’

Mike keek Roberto eens onderzoekend aan, zei niets, draaide zich om en ging de hengels gereed maken voor de vangst.

Een halfuurtje later werd het anker gehiewd, de motor werd gekoppeld, er werd aas bevestigd aan de haken en daar stond Roberto tussen de twee vastgezette hengels op het achterdek.

Mike had al zijn aandacht nodig tussen het kompas en het echolood om uit het rif te varen. Af en toe voelde Roberto met de palm van zijn hand aan de hengels, want daarmee was hij in staat, geroutineerd als hij was, om de trillingen van de hengels te vertalen of ze beet hadden of niet.

Na een klein uurtje vroeg Mike: ‘Zullen we op tegenkoers gaan varen?’

‘Okay,’ zei Roberto maar toen ze na een uur nog steeds helemaal geen beweging in de lijnen bespeurd hadden zei hij: ‘Laten we het maar ergens anders gaan proberen want dit wordt niets.’

Hij had het nog niet gezegd of een enorme klap dreunde door het schip. Mike draaide zich bliksemsnel om en zag nog net hoe Roberto met een enorme boog over hem heen van boord werd geslingerd de zee in. Voor dat hij zich goed en wel realiseerde wat er aan de hand was hoorde hij een verschrikkelijk gekraak van hout dat versplinterd werd en tegelijkertijd kreunde het schip in al haar voegen. Het is voor iemand die verknocht is aan schepen een afschuwelijk geluid en met verbijstering zag Mike hoe het achterschip langzaam maar zeker onder water verdween.

De achterkuip begon al vol water te lopen. Plotseling stopte het gekraak. Het leek even of het schip omhoog geduwd werd.

Toen met een donderend gekraak verdween het gehele achterschip. Vlak voor de voeten van Mike was er niets meer, half in shock toestand pakte hij automatisch een reddingsboei en sprong over boord. In het water kwam Mike weer een beetje tot zijn positieven, klemde zich aan de boei vast en keek zoekend om zich heen of hij iets van Roberto zag.

Twintig meter verder zag hij hem, roepend zwom hij naar hem toe en toen hij bijna bij hem was verdween hij. Zomaar ineens,

het ene moment was hij er nog. Het andere moment weg... weg...!

Het moest gebeurd zijn terwijl hij met zijn ogen knipperde om het zoute water eruit te krijgen. Verbijsterd keek Mike rond en na enige minuten begon hij te giechelen en schreeuwde af en toe tussen twee giechelbuien door Roberto's naam.

Terwijl de zon onbarmhartig op zijn met zout bedekte hoofd brandde, speelde Mike als een klein kind met de boei, alsmaar giechelend.

HOOFDSTUK 2

I

Jaap stond heel ontspannen aan de railing hangend naar de kade te kijken die langzaam maar zeker naar hem toe kwam. Zich realiserend dat het voor een kapitein nog een hele toer was om dit grote gevaarte heelhuids tegen de kant te krijgen, gleden zijn ogen zoekend over de groep mensen die stonden te wachten op verwanten, vrienden of kennissen. Terwijl de valreep aan het schip bevestigd werd stond de douane al geduldig te wachten om aan boord te gaan.

In zijn hart hoopte hij dat Guido hem af zou komen halen maar hij wist ook wel dat hij op eigen houtje naar Torquay zou reizen. Dus ging hij zijn koffer maar pakken. Even later toen het schip werd vrijgegeven wandelde Jaap de valreep af en keek aarzelend om zich heen toen hij plotseling finaal ondersteboven gelopen werd. En niet zo zuinig ook, een enorme duw in zijn rug en daar lag hij, plat op zijn buik met in zijn ene hand een koffer en in zijn andere een dameskuit. En een mooie ook nog, al had Jaap daar even tegen zijn gewoonte in geen oog voor.

Wat was er nu gebeurd? Een klein zenuwachtige mannetje liep met zijn vrouw en zes kindertjes vanuit het douanekantoor met een wagentje vol met koffers en tassen met grote snelheid naar de uitgang van de aankomsthal op zoek naar een taxi.

Hij was tegen hem op gebotst dus vloog hij op zijn beurt met een enorme smak tegen een jonge dame aan en samen waren ze op de grond gevallen waarbij Jaap vertwijfeld met zijn handen steun had gezocht en tenslotte was beland bij de kuit van de jonge vrouw.

Met een kop als vuur en zich danig opgelaten voelend, krabbelde hij overeind en zich duizendmaal verontschuldigend hielp hij haar. Toen hij haar hand vastpakte wist Jaap niet wat hem over

kwam. Hij had wel eens een beschrijving gelezen in een zoet romannetje waarin deze momenten vergeleken werden met een chemische reactie. Wel, zoiets moest dit ook zijn. Haar hand voelde aan als zachte zijde en hij kreeg het beurtelings warm en koud. Terwijl hij tegenover haar stond kwamen er niets anders dan stotterende geluiden uit zijn mond. Nog steeds met haar hand in zijn hand stond hij haar ongegeneerd te bekijken. Ze was lang en slank met een ovaal gezicht dat omlijst werd door kort geknipt zwart haar. Ze stond op lange hoge benen die gestoken waren in stevige schoenen. Glimlachend stond ze hem op te nemen, trok haar hand terug en vroeg hem in onvervalst Haags: ‘Je gaat me toch niet vertellen dat jij die vreselijke Jaap bent?’ Sprakeloos keek hij haar aan, toen hij ineens een donderend gelach hoorde en Guido op hem af kwam, hem omarmde alsof hij zijn geliefde was die riep: ‘Je hebt al kennis gemaakt met Yvonne?’ En voordat hij het wist liep hij tussen beiden in naar de uitgang.

Guido vertelde tijdens de rit in de auto dat ze een leuke band hadden gehad en dat ze daarom zo laat waren. Lachend zei Jaap dat een beetje auto dat nooit overkomt. Tijdens de reis naar het ouderlijk huis van Guido wisselden ze de nodige nieuwtjes uit.

Jaap hoorde dat Yvonne een vriendin was van Guido’s meisje. Die laatste was inmiddels druk bezig in de keuken om een echt Engels diner te maken, vandaar dat Yvonne maar mee was gekomen.

Hij had het gevoel alsof hij thuis kwam. Torquay is een lieflijk stadje weggedoken tussen de heuvels van Devon. Het was een vissersstadje maar was in de loop van de jaren uitgegroeid tot een toeristisch plaatsje van enige betekenis. Niet iedereen was daar blij mee, want het ging duidelijk ten koste van de rust en eigen identiteit. Desondanks bleef het een vriendelijk plaatsje waar gastvrijheid nog hoog in het vaandel stond.

Hij kreeg een welkom dat hij als een warme douche over zich heen liet gaan. Guido’s ouders waren allerhartelijkst en over belangstelling van Shirley en Yvonne had hij absoluut niet te kla-

gen. Shirley was net als haar vriendin Yvonne achttien jaar. Beiden zaten in hun laatste jaar op school. Ze waren dan ook behoorlijk jaloers op Jaap en Guido die dezelfde avond aan tafel hun vakantieplannen zaten te bespreken.

Nadat ze eerst hun budget hadden besproken werd hun reisdoel Curaçao, en na wat discussie werd besloten om als werkend passagier te gaan. Guido's vader wist een klant van hem die werkzaam was bij een grote rederij die gespecialiseerd was in vrachtafvaart en zei dat hij de volgende dag eens met hem zou gaan praten. En voordat de jongens het wisten zaten ze vier dagen later aan boord van de Seawolf, een oude versleten vrachtafvaarder die in haar nadagen een rustige lijnvaart had op Curaçao.

Het schip was tevens ingericht voor een paar passagiers. Jaap en Guido hadden de zorg gekregen over de eetzaal van het schip waar de passagiers en de officieren van het schip hun maaltijden nuttigden. Het werk was niet zwaar en na verloop van een paar dagen begonnen ze al aardig in een sleur te raken.

Op een middag toen Jaap en Guido lagen te zonnen op het tussendeck, zette één van de passagiers zich kreunend in een stoel naast hen. Het bleek een zekere Van der Plas te zijn, een dikke zweterige man met een buik die uitpuilde over zijn riem. Het was duidelijk dat hij behoorlijk last had van de warmte en het verbaasde de jongens dan ook dat hij naast hen in de zon kwam zitten. Al snel raakten ze in een geanimeerd gesprek gewikkeld en toen de man hoorde dat ze geen werkelijke plannen hadden voor de nabije toekomst begon hij hen uit te horen. En wel zo indringend dat het Jaap begon te irriteren en plompverloren aan Van der Plas vroeg wat hij nu eigenlijk wilde. Na Jaap met gefronste wenkbrauwen aangekeken te hebben, schoot de man in de lach, verontschuldigde zich en legde uit dat hij dringend een paar energieke mensen zocht. Hij had ze nodig om tijdelijk de leiding over te nemen van een duikschooltje op Curaçao. Jaap en Guido keken elkaar aan en toen zei Guido: 'Ja maar we kunnen helemaal niet duiken, tenminste ik heb het nog nooit gedaan.'

‘Ik ook niet,’ zei Jaap op zijn beurt.

‘Dat geeft niets,’ zei Van der Plas en bestelde een paar drankjes bij de langslappende barbediende.

‘De man die tot voor kort de leiding had over de school kon ook nauwelijks duiken. Het enige wat jullie moeten doen is een paar toeristen rondleiden over de riffen die net buiten de baai liggen en het enige wat je daarvoor nodig hebt zijn een paar zwemvliezen en een snorkel. En als je dat een paar keer gedaan hebt kan je overwegen om eens met een luchtflesje te gaan duiken.

En dan nog ga je niet dieper dan vijftientig meter om de dood eenvoudige reden dat het daar niet dieper is. Denk daar maar eens over na dan hoor ik het tijdens de reis wel van jullie. De verdiensten zijn goed en het is maar voor twee maanden. Tegen die tijd hoop ik weer een vaste kracht gevonden te hebben.’

Van der Plas hees zich met moeite uit zijn stoel en puffend en zwetend zocht hij verkoeling in de schaduw van het dekhuis, Jaap en Guido in stomme verbazing achterlatend.

’s Avonds zaten ze aan de bar alles nog eens op een rijtje te zetten, en naar mate de avond vorderde werden ze steeds enthousiaster.

Op een gegeven moment zei Jaap: ‘Stop! Doen we het of doen we het niet?’

Guido hoefde daar niet lang over na te denken: ‘We doen het,’ en lachend bestelden ze nog een drankje aan de bar.

Tien dagen later stonden ze aan dek te genieten van de zon en van de bedrijvigheid die op de kade te zien was. Een halfuurtje eerder waren ze de beroemde pontjesbrug gepasseerd en vol bewondering bekeken ze het schitterende uitzicht aan beide zijden van het schip.

Met Van der Plas hadden ze afgesproken dat ze meteen naar zijn huis zouden gaan. Het was een oude plantage die was gelegen aan een baai. Het voormalige plantagehuis was in zijn geheel verbouwd en uitgebreid. Het had zestig hectare grond waarop diverse vrijstaande patiobungalows in een ruime cirkel geplaatst

waren. Toen ze eindelijk een taxi hadden gevonden en bij de plantage aankwamen, stond Van der Plas met een brede glimlach op zijn gezicht bij de grote toegangspoort op hen te wachten.

Met een brede zwaai zette hij zijn strohoed af, heette hen welkom en leidde hen naar een schitterende bungalow die nagenoeg in zijn geheel omgeven was met rododendrons die allemaal verschillende kleuren hadden.

Op een steenworp afstand stond aan het water een houten gebouwtje. De dubbele deuren die over zee uitkeken stonden wagenwijd open. Verschillende mensen liepen af en aan en toen ze dichterbij kwamen zagen de jongens een zestal grote rubberboten op karretjes staan. Deze liepen via een rails van de slip het water in. Op de bootjes waren stevige honderd pk Johnson buitenboordmotoren gemonteerd. Allerlei duikuitrustingen lagen her en der verspreid, en achterin tegen de wand was een compleet op-laadstation gemonteerd met voldoende capaciteit om een groot aantal luchtflessen in een korte tijd te kunnen vullen.

Omstandig leidde Van der Plas hen rond en even later liet hij hen vol trots een decompressie tank zien. Toen Guido liet merken dat hij niet wist wat dat was, vertelde Van der Plas dat wanneer een duiker te snel vanuit een diepte omhoog komt hij luchtbelletjes in zijn bloed krijgt. Toen Jaap dit even had laten bezinken vroeg hij: 'Ik dacht dat hier niet zo diep gedoken werd, waar is die tank dan nog voor nodig?'

Lachend zei Van der Plas: 'Maak je niet druk, dat gebeurt hier ook niet. Dit was vroeger een duikcentrum ten behoeve van de Offshore, toen werd deze tank regelmatig gebruikt. Nu is het gewoon een veilig gevoel voor mij en mijn klanten dat hij er is.'

De jongens werden voorgesteld aan Charlie die als duvelstoejaager werkte, maar eigenlijk als onderhoudsmonteur aangenomen was. Charlie was in de loop der jaren dermate vergroeid met het bedrijfje dat hij van de hoed en de rand af wist.

Later vroeg Jaap dan ook aan Van der Plas waarom hij Charlie niet gevraagd had om het een tijdje te runnen. 'Charlie houdt niet van verantwoordelijkheden,' zei Van der Plas. 'Zodra er bij hem

druk op zijn schouders komt, slaat hij dicht en komt er niets meer uit zijn handen. Ik zou hem dan ook hoogst ongelukkig maken om zoiets aan hem te vragen, maar hij is perfect in het organiseren van allerlei dingen en een uitstekende monteur.'

Nadat de jongens zich in hun bungalow hadden opgeknapt zaten ze later op de porche een heerlijk drankje te drinken en bij te komen van de vermoeienissen. 'Van der Plas is wel doortastend, hè?', zei Guido.

'Ja, dat kan je wel zeggen. Hij gaat er wel heel makkelijk vanuit dat wij het wel aankunnen, dat bedrijfje leiden.'

'Nou zo moeilijk lijkt het me anders niet hoor. We moeten alleen een beetje oefenen met duiken.'

'Een beetje oefenen, een heleboel oefenen zal je bedoelen,' zei Jaap.

De volgende morgen vroeg stonden ze samen met Charlie luchtflessen en benzinetanks te vullen, boten te plakken en nog meer voorkomende karweitjes.

Het was nog heerlijk koel, hoewel de zon al scheen. Het beloofde weer een schitterende dag te worden. In de namiddag voeren ze samen met Charlie de baai in, waar het anker werd uitgewooid.

Charlie deed hen voor hoe je de duikuitrusting behandelt, op welke manier je die omdoet en vooral hoe je alle mogelijke handelingen met de uitrusting onder stresssituaties moet verrichten. Ook met alleen zwemvliezen, snorkel en bril moesten ze leren omgaan. Zelfs tot dertig meter moesten ze duiken, wat na enige training een eenvoudige opgave werd.

Wel honderd maal moesten ze alles opnieuw doen, net zo lang tot dat Charlie tevreden was. En dat was pas na acht dagen heel intensief oefenen. Toen ze voor het eerst van hun leven als duiker het water ingingen, was dat een moment dat Jaap nooit meer van zijn leven zou vergeten.

Het leek wel een sprookjeswereld waar hij in terecht kwam. Het overviel hem zo dat hij minuten lang roerloos op het water bleef drijven, met zijn gezicht naar beneden. Eerst had hij wat moeite om zijn ademhaling te regelen maar toen hij dat onder controle

had kreeg hij aandacht voor zijn omgeving. Hij schatte dat de bodem ongeveer tien meter beneden hem lag. Het bestond uit spierwit zand waar af en toe een zee-egel op de stroming van de zee voorzichtig heen en weer bewoog. Het water was blauw en zo helder als glas. De diepe stilte die er heerste onder het wateroppervlak gaf hem het bedrogen gevoel van rust en veiligheid.

Het enige geluid was zijn eigen adem die hij in tintelende belletjes langs zich heen voelde gaan. Op de bodem zag hij hier en daar schitterende stukken koraal groeien, in de meest fantastische vormen en kleuren. Hele scholen vissen zwommen voorbij alsof er een optocht aan de gang was. Er waren exemplaren bij die hij nog nooit van zijn leven gezien had.

Dat was niet zo raar, want zo vaak had hij nu ook weer niet onder water gekeken. Voorzichtig begon hij te zwemmen en na enige slagen merkte hij dat hij behoorlijk wendbaar in het water was. En al snel begon hij er plezier in te krijgen. Sommige vissen waren zo prachtig van kleur dat hij minuten lang naar ze lag te kijken. Het was vrij eenvoudig om doodstil in het water te blijven liggen want hij had de juiste hoeveelheid loden broodjes in zijn riem gestopt. Al snel maakte hij er een sport van om bliksemsnel vissen aan te raken en met nieuwsgierige exemplaren te spelen. Alleen de zee-egels liet hij angstvallig met rust. Want hij herinnerde zich maar al te goed het verhaal wat Charlie heel smeug kon vertellen.

Er was eens een toerist geweest, die ondanks alle waarschuwingen toch was gaan zwemmen op een plek waar veel zee-egels leefden. Gewapend met zwemvliezen, snorkel en duikbril ging de man het water in. Toen hij tot aan zijn knieën in het water stond trapte hij op een zee-egel. Met een schreeuw trok hij van schrik zijn been op en zag de stekels niet alleen door zijn zwemvliezen staken, maar ook door zijn voet met een kreet van afschuw verloor hij zijn evenwicht en trapte met zijn andere been ook in de zee-egels. Daarna viel hij voorover in het water, met alle gevolgen van dien. De man heeft geen plezier meer beleefd aan zijn

vakantie. Afgebroken stekels zijn er nauwelijks uit te krijgen, ze moeten eruit zweren.

Toen Jaap om zich heen keek zag hij Charlie en Guido op zich af komen, Charlie had een lijn aan zijn riem hangen met daaraan vastgemaakt wat vis die hij geschoten had met zijn harpoen.

De tijd ging zo snel dat voordat hij het wist zijn luchtfles leeg begon te raken. Hij was nog net snel genoeg om zijn reserve kraantje open te zetten voordat hij lucht te kort kreeg.

De volgende vijf dagen werden gebruikt om de jongens volledig vertrouwd te maken met het water en hen alle kneepjes van het duiken bij te brengen. Op een dag werden ze uitgenodigd om bij Van der Plas te komen dineren, tot hun verrassing werden twee smokings bij hun huisje afgeleverd met een begeleidend briefje waarin vermeld stond dat ze die avond afgehaald zouden worden. Toen ze elkaar stonden te bewonderen voor de spiegel werd er geklopt op de deur en daar stond een chauffeur in uniform met achter hem een glimmende witte limousine. De reis ging niet naar het grote huis op de plantage maar naar Willemstad, de enige stad op het eiland. Daar reden ze direct naar het Hilton waar ze met veel egards begeleid werden naar een privé eetzaaltje. Een groot gezelschap was daar aanwezig, een paar mensen wandelden al pratend van het ene groepje naar het andere groepje. En achterin het zaaltje was een grote bar ingericht waar druk gebruik van werd gemaakt.

Van de Plas maakte zich los uit zo'n groepje en kwam hen breed lachend tegemoet en leidde hen met een joviaal gebaar naar zijn tafeltje waar ze voorgesteld werden aan een aantal mensen. Een van de mensen was een slank geklede donker gekleurde man met een sinister uiterlijk die in het gezelschap was van een opzichtig geklede Amerikaans sprekende zakenman.

Jaap had daar zo zijn twijfels over. Volgens hem leek de man wel een prototype van een gangster. Maar ja, daar zou hij zich wel in vergissen want zoveel ervaring had hij nu ook weer niet. En hij

kon hij zich niet voorstellen dat Van der Plas zich daar mee zou inlaten.

De donker gekleurde man, die zich had voorgesteld als Chico, toonde een duidelijke belangstelling voor hen en was dan ook voortdurend in hun nabijheid. Al met al werd het een genoeglijke avond, zeker nadat ze de nodige drankjes naar binnen hadden gewerkt. Met veel kabaal werden ze aan het eind van de avond thuis gebracht en Jaap zag nog net voordat hij de bungalow binnen stapte hoe op de weg een gesloten zwarte auto stopte met gedoofde lichten.

Dat bevreesdde hem even, maar nadat Guido hem lachend om de hals viel en zei dat hij een drankje ging inschenken, ging hij grinnikend mee naar binnen. Een uurtje later gingen alle lichten in de bungalow uit en niet lang daarna gleed de tegen de stoep- rand geparkeerde wagen zachtjes langs het plantagehuis en verdween in de nacht.

II

Niet ver van hen vandaan, tussen de Caribische eilandjes Tortuga en Margarita, vlak boven de Zuid-Amerikaanse kust was een groot booreiland een permanent verlichte plek midden op zee. Het was drie uur in de tropennacht en pikdonker. De nachtploeg was druk aan het werk op het boorplatform. Ze hadden net een boorkop verwisseld en waren nu het gereedschap aan het opruimen terwijl de boor weer op weg was naar beneden. De grote machine die de energie leverde om de boor naar beneden te draaien stond op vol vermogen, terwijl de dieselpomp die verantwoordelijk was voor de juiste hoeveelheid koelwater een behoorlijke rookpluim produceerde.

Tweehonderddertig meter onder de waterspiegel, tussen de zes poten van het eiland, leefde het. Het was naar deze plek toegekomen omdat het honger had, aangetrokken door de geuren van voedsel dat met enige regelmaat in zee geworpen werd. Hoewel

de hoeveelheid voedsel aanzienlijk was, bleek het niet voldoende.

Het eiland bestond uit twee delen: een werkeiland en een hoteleiland. Op het hoteleiland stond een zeshoog verdiepingen tellend flatgebouw waar de ploegen leefden en zich ontspanden wanneer ze geen dienst hadden. Vierhonderd mannen leefden op dat eiland, allemaal hard werkend en dus ook allemaal in het bezit van een buitengewoon gezonde eetlust. De koks hadden dan ook hun handen vol om iedereen tevreden te stellen.

Het dier, ruim tweehonderd meter beneden hen, was niet tevreden. De honger knaagde van binnen en het had pijn. Een ondraaglijke pijn. Het beest kon niet denken, maar wel voelen. En wat het voelde was niet prettig en het deed er alles aan om zijn pijn om te zetten in woede, die het onbewust in zich oploeg. Alsof het een groot reservoir had waar het alle pijn in kon opslaan. Als je goed keek kon je zien dat het eigenlijk een enorme grote kreeft was. Weliswaar misvormd, maar het had de duidelijke kenmerken van een kreeft. Het had tien enorme poten, en aan de voorste twee vreselijke grote scharen. Onrustig bewoog het ding zich over de zeebodem. Zachtjes en voorzichtig tastte het de zeebodem af.

Het water was gitzwart en ijskoud. Plotseling bleef het ding stil liggen. Door het water heen voelde het trillingen naar zich toe-komen. Door frustratie gevoed, omdat het niet wist wat het was, werd zijn woede groter. Diep binnenin werd de woede zo groot dat het werd omgezet in witheet magnum. Juist op het moment dat het radeloos werd, stootte het met één van de enorme scharen tegen een pijler van het booreiland. Met zijn andere schaar omvatte het de pilaar en knipte deze met eenvoudig gemak doormidden. Zomaar alsof het een klein takje van een boom was. In de eerste paar minuten gebeurde er niets. Door het enorme gewicht van het eiland drukte de twee helften nog op elkaar. Maar

door de sterke golfbeweging van het water schoof langzaam maar zeker de bovenste helft van de onderste af.

Boven de zeeoppervlakte was er niets van te merken, de nieuwe ploeg was al druk aan het werk en Tim Bowley, de hoofdopzichter, stond ontspannen over de railing naar het water te kijken. Hij had net iedereen zijn opdrachten voor de komende vierentwintig uur meegegeven, en stond even uit te blazen. Tim was een vierendertigjarige breed geschouderde man, die zichzelf door middel van hard werken had opgewerkt tot hoofdopzichter. Hij kon intens genieten van de bedrijvigheid op het eiland. Het gaf hem een enorme kik om te zien hoe alle werkzaamheden gladjes werden uitgevoerd en dat hij daar een behoorlijke vinger in de pap bij had. De mix van zee- en olielucht was een soort elixer voor hem geworden. Samen met de zoute wind en de schitterende lucht gaf hem dat een gevoel waardoor hij deze baan voor geen goud van de wereld zou willen ruilen.

De enorme constructie van het eiland en de wirwar van leidingen, trappen en gangen maakte het tot een eigen koninkrijkje.

Plotseling voelde hij een trilling onder zijn voeten. Nieuwsgierig keek hij rond of er nog meer mannen de trilling gevoeld hadden, maar die waren veel te druk bezig om ook maar iets te voelen. Net toen hij zich weer omdraaide naar zee voelde hij het stuk platform waar hij op stond onder zijn voeten vandaan glijden.

Wanhopig greep hij de railing vast en keek om zich heen. Wat hij zag sloeg hem met stomheid. Hij zag één pilaar volledig onder zeespiegel verdwijnen, daarmee een tiental mannen met zich mee sleurend. Doordat het boorplatform ook uit zijn as was geraakt vloog op hetzelfde moment de naar beneden draaiende boor uit zijn balans, en begon aan te lopen. De automatische koeling- en noodreminstallatie weigerde dienst zodat de enorme boor witheet werd en na een paar momenten met een enorme knal in stukken brak. Een groot stuk scheerde met een flits langs hem en verdween in een opslagtank met benzine die vlakbij de trap naar het

dek beneden hem stond. Een grote lichtflits was het resultaat en de tank stond meteen in lichtervlaam.

Tim kon zich met veel moeite via de kapotte railing omhoog hijsen en juist toen hij weer met zijn voeten aan dek stond zag hij hoe de olie die uit het boorgat stroomde vlam vatte.

Vliegensvlug rende hij naar achteren, zag een paar versuften mannen liggen, hielp hen overeind en spoorde ze aan om mee te gaan. Razendsnel verspreidde het vuur zich en het open dek stond inmiddels al helemaal in lichtervlaam. Als een speer gleden ze via de armleuningen naar beneden zonder een traprede aan te raken. Snel renden ze naar de verbindingsbrug die het werkeiland verbond met het hoteleiland. Het naargeestige geluid van de sirenes kon het enorme geraas en gekraak van de branden achter hen niet overstelpen.

Juist dat kraken en scheuren van metaal was angstaanjagend om te horen. Met een rust alsof het een oefening was stroomden honderden mannen uit de flat van het hoteleiland en begaven zich naar het onderste dek. Sommigen nog worstelend met hun zwemvest.

Tegen de onderkant van het onderste dek hingen tientallen rode reddingboten. Ze waren absoluut waterdicht en keerden zichzelf weer op wanneer ze kapseisden. Ze konden, wat heel belangrijk was voor een boorplatform, twintig minuten varen door een brandende zee. Heel gedisciplineerd stroomden de mannen de reddingboten binnen, en na enige ogenblikken werd de één na de ander afgeschoten via de katapultinstallatie.

Tim die alles zo goed en zo kwaad als hij kon de gehele verlaatprocedure gecoördineerd had, keek op een gegeven moment zoekend om zich heen, want hij zag niets meer bewegen. Hij rende weer terug de trap op die naar het bovendek leidde, schreeuwde om antwoord te krijgen uit de inmiddels roetzwarte rook en liep tastend in het rond. Bij de ingang van het hoteleiland aangekomen wilde hij net de deur binnenstappen toen met een donderende klap één kant van het hotelplatform geheel in de zee verdween. Met een noodsprong redde hij zijn leven door zich

vier meter naar beneden te laten vallen op het dek waar de bemanning het eiland verlaten had. Tussen alle ontploffingen door en het geraas van de vlammen meende hij nog geschreeuw te horen, maar hij kon niets anders meer doen dan zich snel in de laatst overgebleven reddingboot te laten zakken.

Nadat hij het luik achter zich had gesloten overviel hem de stilte die er heerste binnen in de boot. Koortsachtig begon hij alles te controleren en nadat alles in orde leek tuurde hij door de raampjes naar buiten. De bootjes waren met de boeg naar beneden opgehangen en bevestigd aan glijrails waarmee ze afgeschoten werden, zodat hij recht naar beneden op het wateroppervlakte keek. Nadat hij zich vastgesjord had met de veiligheidsriemen trok hij de handel over die het bootje loskoppelde van het eiland. Met een enorme klap dook het bootje de vijftien meter lager gelegen zee in. Nauwelijks weer boven water gekomen hoorde hij weer een enorme klap. Snel keek hij achterom en door de raampjes zag hij tot zijn ontzetting hoe de rest van het hoteileiland langzaam onder water verdween. Met een ruk aan het roer draaide hij het bootje en met een grote boog voer hij om het eiland heen.

Het platform zelf stond volledig in brand, en tot zijn verbazing zag hij dat het eiland niet uit zichzelf in het water verdween. Het werd erin getrokken, langzaam maar zeker. Grote stukken metaal knapten af al was het karton. Leidingen braken als luciferhoutjes. Tim begreep er absoluut niets van. Hij besloot iets dichterbij te gaan liggen met zijn bootje. Toen hij rond keek zag hij dat de rest van de bootjes zich veilig en wel op grote afstand van het eiland bevonden. Juist toen hij nog maar een tiental meters van de resten van het eiland was verwijderd, verscheen er een enorme schaar van een kreeft. Fel oranje van kleur schitterde het in de zon en afgezet met groene alg maakte het een monsterlijke indruk. Met een enorme klap sneed het dwars door de loopbrug die het hoteileiland verbond met het werkeiland. Het was voor Tim

een idiote ervaring. Omdat het bootje volledig geïsoleerd was, had alles plaatsgevonden in volledige stilte.

Met verbijstering zat hij nog voor zich uit te staren toen hij nog een schaar boven water zag komen, en plotseling kwamen die twee enorme dingen van elk vijftien meter hoog op hem af.

Met een schok kwam hij tot zijn positieven, gaf een ruk aan het roer knalde het gas vol open en voer zo snel mogelijk weg van het ding. Tenminste dat dacht hij, want toen hij omkeek zag hij nog net hoe de scharen langzaam weer verdwenen onder water, maar zich wel met grote snelheid in zijn richting bewogen...

HOOFDSTUK 3

I

Inmiddels zijn Jaap en Guido druk aan het werk, hun dagritme stond al snel vast. Iedere morgen om zeven uur arriveerden ze bij de loods waar Charlie al druk bezig was met het gereed zetten van de duikuitrustingen.

Nadat ze hun eerste kop koffie naar binnen gewerkt hadden namen ze zoals gewoonlijk de agenda door. Daarna reden ze samen met Charlie de rubberboten met hun karretjes via de slip het water in. Om deze tijd van de dag waren er nog geen toeristen. De zon is net op dus was het nog niet zo warm. Jaap vond dit de mooiste tijd van de dag, de toeristen lagen nog op hun bed en dus hadden ze alle tijd om wat te klungelen, zoals Charlie dat spottend noemde. Ze vonden het nu eenmaal heerlijk om met een luchtfles onderwater de riffen te verkennen.

Inmiddels waren ze redelijk vertrouwd geraakt met het duiken en voelden ze zich al aardig in hun element. Deze dag lazen ze in de agenda dat de eerste klanten pas in de namiddag arriveerden, dus hadden ze mooi de tijd om de riffen onder de oostkust van Bonaire eens te gaan bekijken. Ze regelden met Charlie dat ze de motorboot mochten gebruiken. Het is een oude vissersboot, de Mermaid, die Van der Plas om heeft laten bouwen tot een duikvaartuig. Het heeft rondom een opstap, vaste luchtpompinstallatie, radio en navigatieapparatuur. Het bootje was pas geheel gerenoveerd en de diesel liep als een naaimachientje. Charlie sputterde eerst nog wel wat tegen, want hij was o zo zuinig op het schip.

Nadat ze alle duikspullen aan boord hadden gebracht, alles zeevast hadden gesjord, etenswaren hadden ingeslagen, gooide Guido de trossen los en voeren ze de baai uit. De reden waarom ze voor dit schip gekozen hadden was simpel. De afstand van hier tot de riffen bij Bonaire was groot. Wanneer ze dit in een rubberboot zouden moeten doen dan zouden ze al bekaf zijn voordat ze ook maar één duik hadden genomen.

Tevreden keken ze over de boeg van het schip, waar de eerste golven over het dek sloegen. Ze voeren de beschutting van de baai uit en Jaap zette koers richting Bonaire. Guido begon inmiddels de luchtflessen te vullen, al het duikmateriaal na te kijken en koffie te zetten in de kleine kajuit. Toen hij daarmee klaar was kwam hij met twee mokken in zijn hand naast Jaap staan. Een paar minuten lang stond ieder alleen met zijn eigen gedachten.

Na een tijdje vroeg Jaap: 'Heb jij het ook zo naar je zin hier? Ik zou hier best een tijdje willen blijven.'

Grinnikend knikte Guido en zei: 'Nou, ik zou er geen problemen mee hebben om hier nog een paar jaar te blijven. En dan heb ik nog niet eens kennis gemaakt met de meisjes. We hebben alleen nog maar gewerkt. Voor iets anders hebben we nog geen tijd gehad.'

'Alles op zijn tijd, ik verheug me nu op het zwemmen straks tussen het koraal, het moet daar volgens Charlie vreselijk mooi zijn. Het is één van de weinige gebieden waar nog zwart koraal voorkomt en waar de mens nog geen schade heeft aangebracht. Ik heb Charlie dan ook moeten beloven dat we de plek aan niemand zullen vertellen.'

Met voldoening keken ze om zich heen. De zon stond inmiddels hoog aan de hemel. Om zich heen zien ze een strakke blauwe zee en de verkoelende passaatwind waaide hen om de oren. Sommige plekken op het water waren lichtgroen van kleur, daar voer Jaap dan consequent omheen want hij wist dat het daar ondiep was. Door het heldere water konden ze de zeebodem zien. Het zag er zo uitnodigend uit dat de verleiding haast te groot was. Nog een half uurtje varen en dan waren ze op de plaats van bestemming.

II

Het dier was moe. Moe van het vernietigen van alles wat het in zijn omgeving tegengekomen was. Alle brokstukken van het eiland waren wel twee keer uit elkaar getrokken. Radeloos van de honger tastte het om zich heen. Plotseling werd zijn aandacht getrokken door een zoemend geluid. Het was al een paar maal eerder in de buurt geweest, maar het had er nog geen aandacht aan gegeven. Het was nog veel te veel bezig met andere dingen, maar nu irriteerde het hem mateloos. Langzaam draaide het zich om en ging het op onderzoek uit.

Na enige tijd kreeg Tim in de gaten dat het monster hem niet volgde, maar nog steeds in de buurt van het half vernietigde eiland bezig was. Want plotseling zag hij weer een gedeelte van het eiland verdwijnen. Dat deed hem besluiten om gas terug te nemen en met een wijde bocht voer hij om het eiland heen. Hij was nog steeds overdonderd door wat hij allemaal gezien had en eigenlijk verkeerde hij in een shocktoestand. Zich zelf voorhoudend dat hij nog goed kon functioneren tuurde hij door een kleine kijker naar het eiland. Vol verbazing zag hij de enorme vernietiging en merkte dan ook niet de rimpeling van het water op die met grote snelheid dichterbij kwam. Plotseling werd hij met een enorme schok opzij gegooid en doofde de verlichting in het bootje. Hij voelde hoe het bootje heen en weer geschud werd. Zijn vermoeden werd bewaarheid want met afgrijzen zag hij hoe het bootje steeds dichterbij een donker gapend gat geduwd werd. Opeens werd het hem duidelijk wat er gaande was. De enorme kreeft had het bootje vast met één van zijn scharen en bracht het nu naar zijn gapende bek.

Af en toe verdween het bootje geheel onder water en aangezien de zon tot op vijftig meter diep scheen, kon hij alles heel goed onderscheiden. Vol ontzetting keek Tim toe hoe het gapende gat steeds dichterbij kwam en tenslotte werd alles het donker. Op de tast greep Tim naar de schakelaar voor de noodverlichting,

die had eigenlijk automatisch aan moeten gaan. Hij draaide de knop om en aarzelend sprong de noodverlichting aan. Het bootje werd nog steeds heen en weer geslingerd al was het nu al een stuk minder heftig.

Hij keek zoekend om zich heen of hij water naar binnen zag komen. Dit was niet het geval. Dit was logisch. Hij wist dat de huid van het bootje niet alleen geluid- en waterdicht, maar ook drukvast was. Dus hij maakte zich niet meteen zorgen. Hij had genoeg zuurstof aan boord voor dagen. Maar ja, hij moest natuurlijk niet door dit monster ingeslikt worden want dan zat hij in grote moeilijkheden. Maar dit monster was zo enorm groot dat hij zich toch ongerust begon te maken. Plotseling werd het weer licht en Tim zag dat het bootje los was en weer naar de wateroppervlakte steeg. Dat duurde niet lang want met een koude rilling op zijn rug zag Tim weer één van de twee grote scharen op hem afkomen en hem met een verbazingwekkende voorzichtigheid oppakken. En voordat hij wist wat er gebeurde verdween hij weer onder water en deze keer bewoog de kreeft zich met een grote snelheid over de zeebodem, met het bootje als een kiezelsteentje in zijn schaar. Hij kon alles goed zien. Deze keer waren de patrijspoortjes niet bedekt en het leek wel of hij in een SF-film zat. Met grote snelheid schoof de zeebodem onder hem door en vlug controleerde Tim of alles aan boord nog functioneerde. Toen hij daar mee bezig was ging zelfs de normale verlichting weer spontaan aan, die hij meteen weer uitzette om de accu's te sparen. Hij had de motor maar afgezet om het monster niet onnodig te irriteren. Terwijl hij daar zo hulpeloos in zijn bootje zat bedacht hij dat niemand, maar dan ook niemand, hem zou geloven wanneer hij dit ooit na zou kunnen vertellen. Want zover hij zich kon herinneren had geen mens behalve hijzelf dit monster ooit gezien. Tim had het gevoel dat de kreeft, zo noemde hij het ding maar, met grote snelheid zijwaarts voortsnelde. Hij probeerde zich dit beeld voor te stellen. Een geweldige schaar met het reddingbootje met hem erin. Hij kon het nog steeds nauwelijks geloven, maar als hij door de patrijspoortjes keek zag hij toch dat

de zeebodem nog steeds met grote snelheid onder hem door schoof en scholen vissen verschenen en verdwenen met een grote snelheid.

Het werd steeds donkerder en dat betekende dat ze steeds dieper gingen. Op het laatst was het zeewater aardedonker geworden. Het duurde en duurde maar en na anderhalf uur begon Tim zich toch onbehaaglijk te voelen. Eindelijk werd het zeewater weer heel langzaam lichter van kleur. Al snel kon hij contouren zien van riffen en even later werd het hem duidelijk dat hij in een totaal andere omgeving was dan een paar uur daarvoor. Hij zag schitterende koraalriffen in de meest fantastische kleuren. En zelfs kon hij in een flits hier en daar zwart koraal zien staan.

Hij had geen idee waar hij was en voordat hij zich verder kon oriënteren draaide de kreeft met een korte bocht naar links zodat hij met een enorme ruk in zijn veiligheidsriemen gedrukt werd. Voor zich zag Tim een groot gat in het rif. De kreeft kroop met het bootje langzaam naar de grot toe.

Wat een grot leek te zijn was in werkelijkheid een lange, door de beweging van de zee uitgesleten, tunnel in het rif die steeds donkerder werd. De zanderige bodem liep langzaam over in rotsgrond. 'Nou dit was het dan', dacht Tim. 'Hij brengt me naar zijn schuilplaats en breekt me daar op zijn gemak open.' Hij knipte de koplampen van het bootje aan en in het licht ontwaarde hij de meest vreemde vissen en gedrochten. Een andere naam kon hij er zo snel niet voor verzinnen. Enorme alen en zeeslangen kronkelde voor hem uit en op dat moment tilde de kreeft het bootje op en smeet het met een enorme dreun tegen de zijkant van de gang.

Het licht viel uit en het bootje bleef bewegingloos liggen. Berustend in zijn lot leunde Tim achterover in zijn stoel en deed zijn ogen dicht...

III

Jaap maakte Guido, die op de voorplecht lag te slapen, met een emmer zeewater wakker en liep meteen door naar de kajuit. Hij ontkoppelde de motor en met een zwierige zwaai draaide hij de boeg van het schip op de golven. Op een seintje van hem gooide Guido het anker over boord en hij voer nog even achteruit om zeker te zijn dat het anker hield. Hij zette de motor af en een weldadige stilte viel over hen heen. De zon stond hoog aan de hemel en Jaap schatte dat het zo'n tweeëndertig graden was. Voor hen zagen ze de kust van Bonaire liggen met vaag nog hier en daar wat witte plekken dat waarschijnlijk wel strandjes zouden zijn, dacht Jaap. De zee zag er prachtig lichtblauw uit. Hier en daar wat lichte plekken, vanwege de ondiepten en af en toe zag je wat verdwaalde slierten zeewier drijven.

‘Het ziet er goed uit hè?’ zei Guido met een grijns.

‘Kom, laten we de spullen pakken,’ zei Jaap. ‘Straks hebben we geen tijd meer om te duiken,’ lachend liepen ze naar het achterdek en begonnen zich aan te kleden.

Dat aankleden bestond uit het omdoen van een loden gordel om de heup, het aangespen van twee luchtflessen, het vastmaken van een mes aan het onderbeen, het aantrekken van grote zwarte zwemvliezen en het omdoen van een duikbril. Tenslotte namen ze ook nog een wapen mee Een harpoen met twee sterke veren, die de nodige kracht vereiste om hem te spannen. Toen ze gereed waren en de duikbrillen hadden gespoeld zetten ze zich op de railing en lieten ze zich tegelijkertijd achterover in het water vallen.

Het was of ze in een totaal andere wereld terechtwamen. Dat was natuurlijk ook zo, maar de overgang was zo plotseling dat het iedere keer weer een schok gaf. De absolute stilte was erg indringend en ook was er die voortdurende stille dreiging. Het enige geluid dat te horen en voelen was, was hun eigen adem die in belletjes langs hun gezicht omhoog steeg. Jaap controleerde of alles goed zat, stak zijn duim omhoog naar zijn vriend en naast elkaar zwommen ze richting de bodem. Ongeveer twee meter

boven het koraal zwommen ze rustig evenwijdig met de bodem. Ze hadden geen enkele moeite om hun jagersinstinct in toom te houden, want ze konden het gewoon niet over hun hart verkrijgen om deze prachtige dieren te schieten. Dit in tegenstelling tot veel toeristen die daar geen enkele moeite mee schenen te hebben, want hoe meer vis ze aan land brachten hoe belangrijker ze leken tegenover de andere toeristen. Altijd was het dan ook een teleurstelling wanneer ze weer boven water kwamen met hun mooie dode exotische vissen, want dan bleken het ineens onogelijk kleurloze visjes te zijn. Want onder water en levend is de fauna op zijn mooist. Genietend aaide hij in het voorbijgaan een papegaaivis en Guido zwaaide speels naar een paar verdwaalde barracuda's. Gelukkig waren het er maar een paar, want waar hij absoluut geen trek in had was een ontmoeting met een hele school.

Ze naderden een groot rif met de prachtigste stukken koraal. Ze zaten nog maar op tien meter en de zon kon nog moeiteloos door het water schijnen zodat de lichtstralen alles een exotisch tintje gaven. Het lichtspel gaf een extra dimensie aan de riffen die bedekt waren met allerlei verschillende zeeanemonen en stukken koraal. Voorzichtig zwommen ze op verder waarbij ze langzaam wat dieper gingen. Plotseling bleven ze allebei bewegingloos in het water hangen, want met stomme verbazing zagen ze vlak voor hen het achterdek van een vissersboot.

Op de achterstevén lazen ze de naam. Globe stond er met frisse letters opgeschreven. Toen ze dichterbij kwamen constateerden ze met ongeloof dat het hele voorschip verdwenen was.

Het leek wel alsof iemand met een heel scherp mes de boot doormidden gesneden had. Voorzichtig zwommen ze tot boven het wrak. Jaap liet zich langzaam zakken tot boven de openstaande kajuit. Hij probeerde naar binnen te gluren maar daar was het toch te donker voor, dus draaide hij nog maar een rondje. Hij gebaarde naar Guido dat hij er niets van begreep en wees met zijn arm in de verte om aan te geven dat ze maar verder moesten. Langzaam zwommen ze verder en de riffen werden groter en

hoger. Soms zo hoog dat ze er gewoon onderdoor konden zwemmen. Ze waren hier niet alleen, duizenden vissen groot en klein zwommen om hen heen. Het gaf het gevoel alsof ze één waren met hun omgeving, want waar ze ook keken overal bewoog wel iets. Hetzij een vis of een prachtige zeeanemoon die verwoede pogingen deed om met zijn kleine tentakels voedsel te bemachtigen.

Juist toen ze zo'n overdekte voorhang van het rif uit zwommen bleven ze van verbazing weer stil hangen. Ze lagen nu op vijftien meter diepte, nagenoeg gelijk met de zeebodem en voor hen uit lag weer een wrak. Het bleek toen ze dichtbij kwamen het voorschip van de Globe te zijn. En tot hun verwondering leek ook hier alsof iemand met een enorm scherp mes het schip door midden gesneden had. Toen ze van hun verbazing bekomen waren, wenkte Jaap naar boven. Guido knikte en langzaam zwommen ze naar de oppervlakte. Tegelijkertijd koersten ze ook richting hun eigen schip en toen ze op een meter of drie onder de waterspiegel zwommen, drong de weldadige warmte van de zon al door. Ze lagen nu al bijna een uur in het water en langzamerhand hadden ze het toch wel koud gekregen. Het werd trouwens hoog tijd dat ze er uitgingen want de flessen begonnen al aardig leeg te raken. Per fles konden ze ongeveer drie kwartier onder water blijven, mits ze zich niet te veel inspanden. Maar ja, er moest altijd nog genoeg lucht overblijven voor noodsituaties, vandaar dat ze terug zwommen naar het schip. Dat lag nog steeds voor anker. De afstand viel Guido wel tegen, ze hadden ongemerkt toch nog een heel eind afgelegd. Toen ze bij het schip aangekomen waren en weer aan boord geklommen waren, toen merkten ze pas hoe moe ze eigenlijk waren. Zwijgzaam koppelde ze de luchtflessen aan de oplaadapparatuur en nadat de koffie ingeschonken was keken ze elkaar aan en vroegen op hetzelfde moment: 'Wat vindt jij hier van?'

Lacherig zei Guido: 'Nee, jij eerst.' Waarop Jaap eens bedachtzaam met zijn vinger langs zijn neus wreef, wat een eigenaardig

trekje van hem was wanneer hij nadacht, en even een stilte liet vallen.

‘Ik weet het niet, het lijkt mij duidelijk dat “iets” dat schip finaal doormidden heeft gesneden. Het moet een aanvaring gehad hebben, en nog niet zo lang geleden. Maar ik peins me suf, want wat kan nu in vredesnaam zo scherp geweest zijn?’

‘Ja, ik kan me niet voorstellen dat er een boeg van een schip bestaat die zoiets kan doen. Dus een aanvaring lijkt me zeer onwaarschijnlijk. Laten we eerst even wat eten, een slaapje in de zon en daarna nog eens gaan kijken’ stelde Guido voor.

Jaap vond dat een uitstekend idee en nog geen halfuurtje later lagen de jongens met een dubbele uitsmijter in hun maag te slapen.

IV

Na een minuut of vijf gebeurde er nog steeds niets. Dat gaf Tim de moed om de buitenlampen aan te doen. De koplampen beschenen de tunnel in het rif en hij kon aan de stand van de lichtstralen zien dat zijn bootje op stuurboordzijde lag met de boeg in de richting van waar het kreeftmonster vandaan gekomen was. Hij deed ze snel weer uit, want hij had geen zin om dat monster onnodig te alarmeren. Na enige aarzeling deed hij wel één lampje van de noodverlichting aan om zo nog een uitgebreide inventarisatie te maken van de toestand aan boord.

Langzaam en precies liep Tim de controlepunten na die hij uit zijn hoofd kende. Hij wilde geen enkel risico nemen en controleerde alle wanden, de vloer en het plafond op water, de capaciteit van de accu's en bovenal de voorraad zuurstof. Die bleek in ieder geval in ruime hoeveelheden aanwezig, want zonder dat had alles uiteraard geen enkele zin. Toen hij daarmee klaar was besloot Tim tot een kleine rustpauze voordat hij de motor even zou laten draaien. Eigenlijk belazerde hij zichzelf. Hij wilde het tegenover zichzelf niet weten, maar hij was veel te bang dat die het niet meer zou doen. Want ze waren tenslotte met een enorme

smak neergesmeten. Na een paar minuten deed hij resoluut de noodverlichting uit, schakelde het contact in, reikte naar de gashendel en duwde die voorzichtig naar voren. Tegelijkertijd het roer geheel bakboord duwend. Het bootje begon te trillen en dat werd erger naarmate hij de gashendel verder opendraaide. Het bootje bleef op zijn plaats, het verschoof geen millimeter. Zelfs op volle kracht vooruit gebeurde er niets, zweetdruppeltjes begonnen zich te vertonen op het voorhoofd van Tim. Hij besloot in één keer volle kracht achteruit te gaan slaan, want hij vermoedde dat er op één of andere manier iets op het bootje lag dat het belette om los te komen van de wand. Na een schietgebedje zette hij de gashendel op volle kracht achteruit. Het bootje begon ook nu weer verschrikkelijk te trillen en even dacht Tim dat de elektromotor vast was gelopen want die begon ineens heel zwaar te brommen. Maar opeens schoot het bootje, als een kurk uit een fles, met een fikse snelheid achteruit en Tim was alert genoeg om meteen weer volle kracht vooruit te geven en daarna de motor te stoppen. Want de andere wand van de tunnel kwam wel heel dichtbij. Juist toen Tim opgelucht wilde ademen merkte hij dat het scheepje langzaam naar boven dreef en dat hij, nadat hij de motor op voorruit had gezet, deze beweging niet meer kon corrigeren.

En voordat hij wist wat er gebeurde, zat hij weer klem, maar nu tegen de bovenkant van de rifgang aan. Toen wist Tim dat het slechts nog een kwestie van tijd was. Want er wachtte of een snelle dood in de vorm van een peuzelende monsterkreeft, of een langzame verstikkingsdood. Inmiddels had hij het ook nog koud gekregen, want verwarming was er niet aan boord. Stommeland kwam hij overeind en begon een overlevingspak aan te trekken dat tegen de wand opgeborgen had gelegen. Hij controleerde nog eens het plafond van het bootje op binnendruppelend water. Intussen knagend aan een reep chocolade uit het noodrantsoen. Voor honger hoefde hij niet bang te zijn. Er was gerekend op zes personen voor een week. Zuchtend ging hij weer in zijn stoel zitten en begon zijn kansen te overdenken.

Jaap en Guido waren inmiddels uitgeslapen, en brachten hun scheepje naar de plek waar ze het achterschip van de Globe ontdekt hadden. Na geankerd te hebben, zwommen ze niet lang daarna weer boven de Globe. Jaap had nu een sterke zaklantaarn meegenomen en knipte hem aan terwijl hij voorzichtig de openstaande deur van de kajuit binnenzwom. Er voor wakend dat zijn luchtflessen nergens bleven haken snuffelde hij rond. De lichtstraal bescheen de kaartentafel en het leek of de kapitein van dit scheepje zo terug kon komen. Alles leek nog intact en zag er normaal uit. De ramen zaten er nog in, de gashendel van de motor stond in zijn vrij en door één van de ramen kon hij Guido zien zwemmen rond de twee stalen hengels die nog vast stonden op het achterdek. Hij trok een lade open van de kaarten tafel en zag daar tussen de papieren een portefeuille liggen. Hij stopte die tussen zijn riem, keek nog eens om zich heen en zwom weer naar buiten waar Guido ongeduldig op hem lag te wachten. Die had het hier wel gezien en wilde weer graag verder. Samen zwommen ze over een rifrug heen en daalden weer af naar de bodem. Dat vond Jaap nu één van de leukste dingen van het zwemmen onder water, heel laag over de zeebodem zwemmen. Dan lijkt het net of je over bergtoppen vliegt in plaats van over koraalriffen. Schitterende stukken koraal stonden te pronken met allerlei soorten anemonen om zich heen. Elk met een eigen bijzondere kleur en juist toen hij een anemoon wat dichterbij wilde bekijken zag hij uit zijn ooghoeken een beweging.

Het was Guido die met zwaaibewegingen hem iets duidelijk wilde maken. Snel zwom hij naar hem toe en Guido gebaarde nog eens dat hij moest volgen. Achter elkaar zwommen ze terug naar de rifrug toen Guido plotseling naar omlaag dook tot vlak bij de zeebodem en naar een groot gat in het rif zwom. Toen ze vlak bij waren bleek het een soort grot te zijn. Hij stopte, draaide zich om en vroeg met gebaren aan Jaap of die er in durfde te zwemmen. Deze knikte van wel, pakte zijn lantaarn en zwom voorzichtig naar binnen met Guido op zijn hielen. Ze hadden nog nooit een

rif van zo dichtbij bekeken, laat staan er in gezwommen. Want het bleek geen grot te zijn maar een soort gang. De lamp gaf een grote hoeveelheid licht met het gevolg dat allerlei vreemde zee-wezens zich kwamen melden. En al spoedig werden ze omringd door de meest uiteenlopende vissen en andere beesten.

Voorzichtig zwommen de jongens verder. De ene bocht na de andere werd genomen en Jaap keek eens op zijn klokje hoe lang ze nog konden doen met hun zuurstof en daardoor lette hij even niet goed op. Met een klap botste hij met zijn gezicht tegen iets hards aan, zijn bril verschoof daardoor en geschrokken probeerde hij die weer recht te zetten. En terwijl hij daarmee bezig was, keek hij waar hij tegen aangeknald was. Tot zij stomme verbazing bleek het een metalen ding te zijn in een fel oranje kleur. Hij wenkte met wilde gebaren naar Guido en klopte met zijn zaklantaarn op het metalen ding om Guido aan te geven wat hij gevonden had. Deze kwam naderbij en voelde met zijn hand aan het metaal en zwom voorzichtig naar voren met Jaap achter zich aan. Ze hadden al snel door wat het was. De lantaarn bescheen het bootje en je kon zien dat deze het zwaar te verduren had gehad. Overal waren enorme krassen te zien en op sommige plaatsen was de oranje verf eraf. De schroef en het roer leken in orde zo te zien maar het kon geen kant op. Dat was duidelijk, het zat tegen de bovenkant van de gang vast. Ze zwommen van de achterkant weg en probeerden bij de bovenkant te komen. Dat lukte niet, want scherp uitstekende stukken rif versperden hun de weg. Jaap besloot wat verder naar de voorkant van het bootje te zwemmen en via de boeg trok hij zich langzaam omhoog tot over de rand van het dek. Hij kon nog net met zijn hoofd tussen het dek en het dak van de riftunnel komen en op dat moment stond zijn hart even stil...

Tim had inmiddels alle mogelijkheden van ontsnappen doorgenomen. De keuze om het bootje vol te laten lopen en dan te proberen eruit te komen liet hij al snel varen. Want hij had het vermoeden dat hij een behoorlijk eind onder water zat en zonder

luchtflissen zou hij het nooit redden. Het enige wat hij nog kon doen was hard voor- en achteruit varen om zo misschien het rif stuk te varen in de ijdele hoop dat hij via het dak kon ontsnappen. Eigenlijk wist hij dat het waanzin was, maar hij had absoluut geen zin om lijdzaam op zijn einde te gaan zitten wachten.

En net toen hij zich voorover boog om de gashendel op volle kracht te zetten en zijn gezicht vlakbij één van de patrijspoortjes was, zag hij ineens een hand te voorschijn komen en een paar seconden later nog één. En tot zijn stomme verbazing zag hij luchtbelletjes te voorschijn komen en een hoofd van een duiker die op datzelfde moment bevroor. Hij kon dat goed zien want er verschenen geen luchtbelletjes meer.

Ze keken elkaar recht in de ogen en het was moeilijk te zeggen wie nu het meest verbaasd was. Tims hand was vlakbij de schakelaar voor de buitenlampen en die zette hij dan ook meteen om.

De omgeving baadde in één keer in het licht. De duiker deinsde achteruit alsof hij door een slang gebeten was en verdween meteen weer. Wanhopig knipperde Tim met de koplampen, deed ze daarna uit en schakelde alle binnenverlichting aan. Hij wist dat het licht behoorlijk naar buiten moest schijnen, en hoopte dat de duiker weer terug zou komen. Hij probeerde zijn zenuwen in bedwang te houden, leunde achterover in zijn stoel en knipperde ook een paar keer met de stuurboord- en bakboord verlichting.

Jaap keek recht in het gezicht van een man, die hij achter een klein patrijspoortje kon zien. Hij wist niet wat hem overkwam.

Guido merkte dat er iets aan de hand was en kwam snel dichterbij en juist toen hij de zwemvliezen van Jaap wilde grijpen werd het ineens licht. Alsof iemand het grote licht had aangedaan en dat was in feite ook zo. De koplampen van het bootje beschenen de gehele gang en zette de jongens volledig in het licht. Guido had Jaap nog nooit zo snel zien zwemmen. Tenslotte stopte hij en zwom terug naar Guido. Terwijl ze aan het bekomen waren van de schrik zagen ze de stuurboord- en bakboordverlichting aan- en uitgaan. En even later gingen de koplampen uit en een zacht licht

verspreidde zich vanuit de bovenkant van het bootje. Voorzichtig trokken ze zich op via de boeg van het schip, Jaap aan de ene kant, Guido aan de andere kant van de boeg. Nagenoeg gelijk trokken ze zich over de rand van het dek en keken elk door een patrijspoort het bootje in. Daar zagen ze een man zitten in een overlevingspak die vriendelijk doch zeer dringend wenkte en gebaarde dat zijn bootje niet meer kon varen en vast zat tussen het rif. Ten minste dat dachten ze te begrijpen uit de gebaren.

Jaap stak zijn duim omhoog en gebaarde naar de man dat hij zijn schroeven aan het werk moest zetten. De man reikte naar voren en Jaap zag dat deze nu een handel overzette. Een gezoem werd hoorbaar en de jongens voelden een heftig trillen door de boot gaan. Al snel werd het de jongens duidelijk dat dit niet werkte.

Jaap gebaarde naar de man dat hij de motor moest stoppen en dacht snel na. Het was duidelijk dat het bootje vast zat tegen het plafond van de tunnel, dus moesten ze het bootje verzwaren zodat het ging zakken. Hij wenkte Guido en samen zwommen ze naar de bodem. Jaap raapte een ruw gevormd stuk rots op en zwom met enige moeite omhoog en legde het stuk op de boeg van het bootje. Guido volgde zijn voorbeeld en na een paar minuten was zowel de boeg als het achterschip bedekt met rotsen. Langzaam kwam het bootje los van de bovenkant van het rif en na nog een paar minuten gebaarde Jaap dat het wel genoeg was. Het bootje dreef nagenoeg in het midden van de gang. De jongens duwde het met de boeg in de richting van waar ze gekomen waren en gebaarden toen naar de man dat hij zijn schroef aan het werk moest zetten. De jongens klampten zich aan het dek vast en langzaam voer het bootje vooruit.

Jaap kon door het patrijspoortje zien hoe de man zat te schateren van vreugde. Hij stak constant zijn duim omhoog en glunderde van oor tot oor. Guido gebaarde dat hij moest opletten want ze waren er nog lang niet. De tunnel was niet zo breed maar wel net breed genoeg om er heel voorzichtig doorheen te varen. Af en toe brak er een stuk koraal af van het rif wanneer ze te dicht langs de wand voeren en toen ze bijna bij het begin van de tunnel waren

zwom er een kanjer van een witte haai voorbij. Doodstil bleven ze even in het water hangen en hielden meteen hun adem in, bang dat ze waren dat hij de luchtbelletjes zou zien. Maar gelukkig was dat niet het geval en zwom hij rusteloos verder. Voorzichtig trokken ze verder en eenmaal uit de tunnel zette Tim rechtstreeks koers naar boven, blij dat hij eindelijk dan toch weer de zon zou terug zien. Het was maar een meter of vijftien, dat viel hem eigenlijk wel mee en toen het bootje moeizaam boven water kwam bleef het nauwelijks boven water. Jaap en Guido kwamen handen en voeten te kort om alle rotsblokken weer overboord te trappen en te gooien. En al snel lag het bootje weer normaal op het water.

Inmiddels had Tim met veel moeite het luik open gedaan en toen hij uit het luik omhoog kwam vielen Jaap en Guido hem spontaan om de nek. Ze namen er niet veel tijd voor, want Tim dook weer in het bootje. Liet uit voorzorg wel het luik open staan, startte de motor en voer rechtstreeks naar het anderhalve mijl verderop liggende scheepje van Jaap en Guido. Daar aangekomen maakten ze het bootje vast aan de Mermaid en haakten hun duikspullen af, maakten alles schoon en weer in orde. Zelfs de luchtfllessen werden meteen weer gevuld. Pas nadat ze alle drie een mok koffie in hun handen hadden namen ze de tijd om elkaar eens te bestuderen en om vragen te stellen.

Toen Tim zijn hele verhaal verteld had, viel er een pijnlijke stilte. Na een poosje vroeg Jaap: ‘Vertel mij dat gedeelte nog eens toen die monsterkreeft, zoals jij hem noemt, tekeer ging bij het booreiland?’ En nadat Tim het hele verhaal nog eens verteld had keken de jongens elkaar aan. Guido haalde zijn schouders op waarop Jaap zei, ‘zou dat soms de verklaring zijn waarom de Globe zo toegetakeld is?’

En zo vertelden ze op hun beurt aan Tim wat ze beneden gevonden hadden en opeens herinnerde Jaap zich weer dat hij in de kaartentafel van de Globe een portefeuille gevonden had. Hij pakte hem uit zijn riem legde hem op dek en begon stuk voor stuk alles er uit te halen. Al snel waren ze er achter dat die be-

hoorde aan een zekere Roberto die woonachtig was op het eiland Curaçao.

‘Die ga ik nog een keer terug brengen,’ zei Jaap.

Hij stond op en zei tegen Tim dat hij het schip terug zou brengen naar Curaçao zodat hij meteen zijn maatschappij kon laten weten wat er allemaal gebeurd was. Guido hees het anker en een paar minuten later voeren ze weg van de plek waar de Globe was vergaan.

HOOFDSTUK 4

I

Een paar dagen later, toen alle opwinding rond hun avontuur wat gezakt was, lagen Jaap en Guido heerlijk ontspannen in een luie ligstoel aan de "beach", zoals het strand over het algemeen genoemd wordt.

Van der Plas was behoorlijk geschrokken toen het verhaal via de pers breed werd uitgemeten. Het had niet veel gescheeld of het was nog groter nieuws geworden dan de ramp met het boorplatform. Hij had hen onder gebracht in zijn eigen privé strandhuisje aan de andere kant van het eiland, zodat ze niet langer gestoord werden. Hij vond het allemaal maar negatieve publiciteit en dat was het laatste wat het eiland nodig had. Het was slecht voor het eiland en dus ook voor zijn business.

De foto's van Tim en de jongens hadden op alle eilanden in de kranten gestaan en ook in een paar internationale kranten. Wonder boven wonder hadden maar drie werknemers van de olie-maatschappij het leven verloren. Op zich vreselijk, maar dankzij de geoefendheid van de bemanning waren er geen verdere slachtoffers gevallen. Hoewel sommige journalisten hun verhaal van de reuzekreeft in twijfel trokken, hadden verschillende reporters zich in laten schrijven in diverse hotels op het eiland. Met het gevolg dat de jongens regelmatig lastiggevalen werden.

Die middag kwam Jaap met een ruk overeind en zei: 'Verrek, ik heb die portefeuille nog steeds in mijn duikriem zitten, ik ga hem meteen even halen.' En weg was hij. Terwijl Guido zich verveeld nog een verfrissende cuba-libre inschonk maakte Jaap voorzichtig de portefeuille open. Het was een klassiek zwart leren model met in de binnenzijde de nodige uitsparingen voor creditcards en met een plastic raampje voor een foto. Die er dan ook in zat. Een vriendelijk glimlachende donkere dame met gitzwart halflang haar keek recht in de camera. En je kon zien dat ze nog steeds de sporen droeg van de schoonheid die ze een paar jaren geleden

ongetwijfeld moet zijn geweest. Achter op de foto stond de tekst “I love you”. Verder zat er een spaarkaart in van toko Suikertuintje (een bekende supermarkt) en een creditcard van een groot benzinestation. Een paar Amerikaanse dollars en wat Antilliaanse munten completeerden het geheel.

Na de foto nogmaals bestudeerd te hebben, ontdekte Guido de bijna vervaagde naam van de fotograaf die de foto ontwikkeld had. Jaap pakte het telefoonboek en het adres was snel achterhaald. De fotograaf bekeek hen wantrouwend toen ze met de foto bij hem kwamen, en vroeg waarom ze zo’n belangstelling hadden voor deze vrouw. Waarna ineens, voordat ze konden antwoorden, een blik van herkenning over zijn gezicht gleed.

Ja hij had hun foto op de televisie gezien en alles over hen gelezen in de kranten. En bereidwillig vertelde hij allerlei bijzonderheden. De dame in kwestie was een voormalige schoonheidskoningin van het eiland en was getrouwd met een visser.

Ze woonden aan een baai waar een paar oude vervallen betonnen steigers in het water stonden. Heel vroeger had iemand een poging ondernomen om een viscoöperatie op te zetten. Roberto had grote financiële problemen, vertelde hij. Jaap begreep dat de gemeenschap op dit eiland, ondanks de kleine omvang, toch veel van elkaar wist.

Een paar uur later reden ze in een auto die Van der Plas hen ter beschikking had gesteld een lange stoffige weg af richting de baai waar Roberto en Evelyn van de foto woonden. Eindelijk naderden ze het strand en de weg werd steeds smaller en smaller. Het enige levende wezen dat ze tegen kwamen was een verdwaalde geit. Hier en daar stonden nog een paar verlaten loodsen en op steenworp afstand lag aan het strand een goed onderhouden huisje. Het was gebouwd op palen en stond met de achterkant tegen een hoge duin geleund. De pas wit geschilderde wanden schitterden in de zon en overal op de porch, die rondom het huis liep, hingen grote manden met bloeiende bougainville. Toen Jaap en Guido het stoffige schelpenpaadje op liepen, kwam een geheel in het zwart geklede vrouw naar buiten. Zwijgend wachtte ze hen

op en zonder een woord te zeggen wees ze naar een rieten zitje dat smaakvol gesitueerd was in een hoek van de porch. Daarna verdween ze naar binnen en kwam even later terug met een dienblad met een ijsemmer en een kan citroenlimonade. Toen iedereen voorzien was keek ze Jaap en Guido recht in hun ogen aan en vroeg: ‘Wat kan ik voor jullie doen?’

De jongens stelden zich voor en condoleerden haar met het overlijden van haar man Roberto. De foto had haar onrecht aangedaan, eigenlijk zag ze er nog mooier uit dan de foto. Haar huid had de kleur van hazelnoten en haar gezicht had hoge brede jukbeenderen die omlijst werden door lang ravenzwart haar. Haar voorouders zullen waarschijnlijk wel uit een Scandinavisch land komen, dacht Jaap. Terwijl haar licht blauwe ogen hem strak aankeken vroeg hij wie haar het nieuws van Roberto’s dood gebracht had.

‘De gouverneur van het eiland’, antwoordde ze.

Jaap vroeg haar of het gebruikelijk is op het eiland dat de gouverneur dit soort droevige tijdingen doet.

‘Nee, ik dacht van niet. Maar een dag na het ongeluk met het boorplatform stond de grote zwarte limousine van de gouverneur bij het schelpenpaadje en stonden er drie heren voor de deur. Hij vertelde dat hij het als zijn plicht beschouwde om haar zelf het droevige nieuws mee te delen.’

‘Is u in alle consternatie nog iets opgevallen terwijl ze bij u in huis waren?’, vroeg Jaap.

Na enig aarzelen vertelde ze dat één van de heren door de kamer was gelopen en de kastladen had opengemaakt en erin was begonnen te snuffelen. Eerst was ze als verdoofd in een stoel blijven zitten maar al snel had ze zich vreselijk opgewonden vanwege die brutaliteit.

Ze had uiteindelijk iedereen het huis uitgezet, inclusief de protesterende gouverneur. Waar haalden ze de brutaliteit vandaan en haar ogen vulden zich weer met tranen.

Guido keek haar zwijgend aan en zei toen na een paar seconden:

‘De reden dat we hier bij u op bezoek komen mevrouw, is dat wij

tijdens een duiktochtje het wrak van de Globe gevonden hebben. En na onderzoek zijn wij deze portefeuille tegen gekomen. Is deze portefeuille van uw man?’

Zwijgend nam de vrouw de portefeuille in ontvangst en onderzocht hem. Plotseling brak ze in tranen uit en vluchtte met een gesmoord excuus het huis in. De jongens keken elkaar eens aan en deden er het zwijgen toe. Na enige minuten kwam de vrouw terug en bood haar excuses aan.

Ja, inderdaad de portefeuille was van Roberto. Ze vertelde dat Roberto een goede man voor haar was geweest, maar dat de inkomsten de laatste tijd nogal wat te wensen over liet. En dat was dan ook de reden dat Roberto vaker naar de kust van Bonaire ging om op tonijn te vissen. Hij verkocht deze dan aan een hotel, want de toeristen waren er gek op. Ze had liever niet dat hij daar ging vissen vanwege de riffen en het feit dat het daar altijd ruw water was. Maar de laatste maanden ging hij steeds vaker daar vissen, ondanks dat de vangst van tonijnen nu niet bepaald groot was. Ze hadden dan ook de grootste moeite om de financiële eindjes aan elkaar te knopen.

Verbaasd keken ze haar aan. Als een waterval kwamen de woorden uit haar mond, alsof ze blij was dat ze eindelijk haar verdriet kon delen. Hoogstwaarschijnlijk had ze de afgelopen dagen met niemand gepraat en moest ze nu haar emoties kwijt. Jaap vermeed de blik van Guido en ging wat ongemakkelijk verzitten. Na een paar minuten, toen er even een pijnlijke stilte viel, vroeg Jaap of ze de laatste tijd nog iets vreemds gezien had. Of dat haar wellicht iets anders dan anders was opgevallen.

‘Nee, niet dat ze wist,’ antwoordde ze.

Nadat ze nog een poosje gepraat hadden over de wijze waarop de Globe toegenakeld was, stonden Jaap en Guido op van hun stoelen en bedankte haar voor de gastvrijheid. Schuchter glimlachend zei ze: ‘zeg maar Evelyn hoor, dat mevrouw vind ik ook niets. Dat maakt me zo oud. En jullie nog bedankt voor het luisterend oor en bovenal voor het terug brengen van de portefeuille van mijn man.’

Ze liep met hen mee naar de auto, waarna ze vertelde dat haar nog iets te binnen was geschoten. Nieuwsgierig kwamen Guido en Jaap dichtbij en Evelyn vertelde dat Roberto de laatste maanden steeds stiller werd. En ook zenuwachtiger, waarom dat wist ze niet. Het enige dat haar nog meer opgevallen was, nu ze er wat langer over na kon denken, was dat Roberto juist wanneer hij terugkwam van Bonaire steeds stiller werd.

Onder het praten keek Jaap toevallig de stoffige weg af en meende een eind verder op een flits te zien. Hij fronste zijn wenkbrauwen en Guido keek hem vragend aan. Jaap schudde haast ongemerkt het hoofd en slenterde naar de auto. Bukte zich naar de achterbank en pakte een veldkijker. Hij stelde hem in op de plaatst waar hij meende dat hij iets gezien had. Hij zag een stoffige zwarte limousine half in de berm staan met op de motorkap zittend een lange slanke man met ook een kijker voor zijn ogen.

Met een schok liet de man zijn kijker zakken als voelde hij zich betrappt en tegelijkertijd herkende Jaap de figuur. Dat was toch die vreemde snuiter die toen die avond bij Van der Plas te gast was? Guido vond hem op een maffioso lijken. Snel gaf hij de kijker aan Guido en zei: 'richt eens 100 meter verderop, rechts in de berm.'

Deze pakte de kijker en kon nog net de man in zijn auto zien stappen. 'Dat is toch die gangsterfiguur bij Van der Plas?'

'Ja, dat dacht ik ook. Wat moet die vent hier?'

Hij keerde zich naar Evelyn die alles met niet begrijpende ogen gevolgd had, en beschreef voor haar de man die ze net gezien hadden.

'Maar dat is die man die in mijn huis aan het snuffelen was. Wat moet die kerel van mij?'

'Waarschijnlijk heeft hij ons gevolgd,' zei Guido. 'In ieder geval is hij nu weg.' Na de belofte achtergelaten te hebben dat ze nog eens terug zouden komen, namen ze afscheid en vertrokken de jogens weer naar hun strandhuisje.

II

De volgende dag besloten Guido en Jaap om weer eens te gaan zwemmen, dus pakten ze hun spullen en reden naar de duikschool. Charlie was maar al te blij dat hij hen zag, al was het alleen maar om de verantwoordelijkheid weer over te dragen, hoewel er niets aan te merken viel op de gang van zaken in het bedrijfje. De klanten waren stuk voor stuk spinnend tevreden en toch vond Charlie het maar niets om de baas te spelen. Met de nodige grappen en grollen en onder het genot van een drankje werden de bijzonderheden verteld waarvan Charlie vond dat ze die moesten weten.

Hij vertelde onder andere dat hij regelmatig een luxe, zwarte salonboot in en om de baai zag varen. Zover hij door zijn kijker had kunnen zien waren er drie mannen aan boord en één vrouw, maar ze bleven te ver weg om hen nader te kunnen omschrijven. Fronsens bedacht Jaap zich waarom Charlie meende dat ze belangstelling voor die mensen zouden hebben. Maar het gesprek ging al weer over iets anders en Jaap vergat het voorval al weer snel. Later op de dag kwam Van der Plas onverwacht langs om te vertellen dat hij een paar dagen van het eiland af ging. Hij drukte hen op het hart dat hij zich geen enkele zorg maakte over de duikschool. Hij was uitermate tevreden over de gang van zaken en hij kon dus nu met een gerust hart er even tussenuit.

In de namiddag pakten ze hun duikspullen in en vertrokken met de Mermaid weer richting Bonaire. Met grote interesse bestudeerden de jongens de kaart en besloten weer te gaan duiken op de plek waar de Globe vergaan was.

Niet lang daarna zwommen ze weer boven het voorschip van de Globe, die nog steeds op dezelfde plek lag en inmiddels al een voedingsbodem was geworden voor diepwaterplanten en vissen. Langzaam zwommen de jongens richting de tunnel waaruit ze Tim bevrijd hadden. Opeens realiseerde Jaap zich dat ze eigenlijk onbewust die richting uit zwommen, want geen van beiden had

er van tevoren over gesproken. En dat deden ze nu wel degelijk. Ook hadden ze extra aandacht gegeven aan hun uitrusting, allebei hadden ze een extra mes aan hun been bevestigd, een zwaardere harpoen genomen en elk een extra luchtfles op hun rug gehangen.

Toen ze de ingang van de onderwatergang genaderd waren wenkte Guido heftig met zijn armen en wees naar boven. Jaap knikte en langzaam stegen ze naar de oppervlakte. Het was maar een meter of vijftien en boven aangekomen rukte Guido zijn mondstuk af en zei: ‘Weet je wel dat ik mij nu pas realiseer dat we misschien wel recht in de scharen van die kreeft kunnen zwemmen! Misschien is dit wel zijn schuilplaats. Is het wel verstandig om nu verder te gaan? Niemand weet dat we hier zitten.’ ‘Je denkt toch zeker niet dat ik nu nog terug ga, hè?’ vroeg Jaap lachend. ‘Dat is hetzelfde als een klein kind een toffee voor houden en dan ineens wegtrekken. Trouwens, ik geloof nooit dat die kreeft daar nog zit. Kom op, er op af. Zo’n avontuurlijk tochtje beleef je nooit meer.’

En lachend deden ze hun mondstuk weer in en zwommen opnieuw langzaam naar beneden. Hoewel de zon tot op de bodem kon schijnen werd de gang na ongeveer een meter aardedonker. Hun sterke zaklantaarns joegen de lichtbundels als vingers voor hen uit. Grote en kleine vissen in de meest uiteenlopende vormen en kleuren schoten weg. Een enkele bleef stil in het water hangen en staarde hen nieuwsgierig aan. Daar tussendoor zwommen duizenden en duizenden hele kleine organismen. De meeste waren zo klein dat het wel onweersvliegjes leken. Prachtige sierlijk gevormde stukken zwart waaierkoraal staken hun vormen naar hen toe, alsof ze wenkten “pluk me dan”. Maar het was ten strengste verboden was om koraal te plukken. Laat staan zwart koraal. Er werd hiervoor dan ook grof geld geboden op de zwarte markt. Na een paar minuten passeerden ze de plek waar Tim met zijn bootje vast had gezeten. Behoedzaam zwommen ze verder, maar er was geen kreeft te zien. Wel viel het Jaap op dat er steeds minder visjes en andere zeebewoners te zien waren. Er

leek maar geen eind aan de gang te komen en Jaap werd toch wel een beetje vermoeid. En juist toen hij Guido een seintje wilde geven dat ze terug moesten begon Guido wild met zijn lantaarn en armen te wenken. Hij wees naar links en Jaap zag weer een ingang van een gang. Met een grijns bescheen Guido zijn gezicht en wees met zijn hoofd naar de gang. Jaap haalde zijn schouders op en zwom de gang in. Na een paar meter werd deze smaller en smaller, maar de stroming werd wel steeds sterker. Opeens werd het zo smal dat ze achter elkaar moesten zwemmen. Jaap begon zich af te vragen waar die stroming toch vandaan kwam, want die werd steeds sterker. Ze kregen moeite om vooruit te komen met het gevolg dat hun zuurstofvoorraad behoorlijk begon te slinken. Opeens bleef Jaap stokstijf in het water hangen, met als gevolg dat Guido pardoes tegen hem op botste, waardoor het mondstuk van zijn luchtfles zowat uit zijn mond schoot. Even dreigde hij in paniek te raken, maar net op tijd kon hij zich beheersen. Na een paar keer diep ademen zwom hij voorzichtig weer naar Jaap toe en gluurde over zijn schouder. Jaap deed zijn lantaarn uit en nadat Guido dit ook gedaan had, zag hij tot zijn stomme verbazing een lichtschijnsel ver vooruit. Hij begreep dat het een behoorlijke sterkte moest hebben om zover nog zichtbaar te kunnen zijn. Hij schatte de afstand toch nog zo'n honderd meter. Ze deden hun lantaarns weer aan, die hun geruststellende bundels weer lieten zien. Langzaam zwommen ze verder. De gang werd nu zo smal dat ze uit moesten kijken dat hun luchtflessen niet bleven steken. Op het laatst kreeg Jaap het gevoel alsof ze door een pijp aan het zwemmen waren, zo smal werd het.

Guido begon zich nu echt ongerust te maken, want als ze nu terug wilden moesten ze achteruit zwemmen. Het was gewoonweg onmogelijk om je hier om te draaien. Na enige minuten waarin hun ademhaling steeds luider werd weken de wanden ineens wijd uiteen en zwommen ze plotseling een grot in.

En wat voor een grot. Het leek wel of ze boven een afgrond zweefden, zo diep was de zeebodem beneden hen. Links en rechts waren heel in de verte de wanden te zien en toen Jaap om-

hoog keek zag hij een adembenemend plafond zo groot, zoiets had hij nog nooit gezien.

Enorme lange pegels hingen aan het plafond, die onderling weer verbonden waren met vreemdsoortige draden. Alle draden kwamen op één plek bij elkaar en liepen in bundels naar beneden. En daar waar die bundels bij elkaar kwamen, zagen ze een enorme halve bol. Of eigenlijk halve bollen. Ze konden niet zien of er nog meer waren want de grot was zo groot dat het einde niet te zien was. Ademloos bleven de jongens stil hangen in het water. De bollen straalden een hel blauwachtig licht uit en verlichtten daarmee de hele grot. De kleur van het licht deed Jaap denken aan de zonnebank die zijn moeder thuis had staan. Het had een felle kleur en was een beetje blauw getint. Je kon net niet door de bollen heen kijken, maar hij zag wel hier en daar schaduwen en sommigen bewogen. Het meest angstaanjagende was dat het doodstil was. Alleen hun eigen ademhaling konden ze horen, en wanneer ze die inhielden hoorden ze niets. Na zeker een minuut of vijf daar in het water stil gelegen te hebben, wenkte Guido Jaap en wees naar zijn luchtfles.

Hij was net overgegaan op zijn tweede fles en zo veel tijd hadden ze dus niet meer. Jaap beduidde naar beneden maar hij wees met een beslist gebaar naar de gang waar ze uitgekomen waren en zwom vastberaden weer die kant op. Jaap haalde berustend zijn schouders op en zwom Guido achterna.

HOOFDSTUK 5

I

Boven aangekomen klommen ze snel aan boord van de Mermaid en maakten ze hun duikspullen weer gereed voor de volgende duik. Onderwijl waren ze zo druk en opgewonden aan het praten dat ze pas op het laatste moment in de gaten kregen dat er een schip tot heel dichtbij genaderd was. Het lag aan lijzijde te dobberen en zag er sinister uit. Het was een vrij groot plezierjacht. Pikzwart van kleur en voorzien van de modernste communicatieapparatuur. Tenminste zover Jaap kon beoordelen, hij herkende in ieder geval een satelietschotel en een moderne bolradar. Zelfs de ramen waren gitzwart en er was niemand aan dek.

Ze reageerden op de aanwezigheid van het schip door lachend te gaan zwaaien en tegelijkertijd omslachtig aan de twee stalen hengels te prutsen. Guido had deze eerder uit voorzorg helemaal gereed gemaakt zodat het net leek of ze al heel lang aan het vissen waren. Terwijl Jaap weer lachend naar het schip begon te zwaaien, zei Guido vanuit zijn mondhoek: ‘ik zal die engerds eens oproepen via de megafoon.’

Hij dook de kajuit in en voordat hij terug was, klonk er een zwaar dof geronk en met een korte zwaai draaide het sinistere schip weg van de Mermaid en verdween het met een enorme snelheid in de verte.

‘Hij heeft jet-motoren,’ zei Jaap, ‘daarom is hij zo snel.’ ‘Wat zijn dat?’ vroeg Guido en Jaap vertelde dat een jet-motor werkt op het principe van aan de ene kant water aanzuigen en het aan de andere kant er met een enorme kracht weer uit spuiten. Die motoren zijn zo in te bouwen dat het schip 180° om zijn as kan draaien. En omdat het geen schroeven nodig heeft kan het in zeer ondiep water varen.

‘Ik vraag me af hoelang dat schip hier al lag voordat wij boven kwamen,’ zei Guido.

Jaap haalde berustend zijn schouders op en nadat alles was opgeruimd en ze later ontspannen aan dek aan de koffie zaten, vroeg Jaap zich af wat er eigenlijk in de halve bollen zou zitten. Het leek wel een sciencefiction verhaal. Het zag er allemaal zo onnatuurlijk uit met die lichtblauwe kleur.

‘En er bewogen ook schaduwen hè? Heb jij dat ook gezien?’

‘Ja,’ zei Guido, ‘volgens mij zitten daar vissen in. Misschien wel haaien.’

‘Nou ik weet het niet,’ zei Jaap peinzend. ‘Laten we maar terug gaan en er maar eens over na denken wat nu te doen.’

‘Hoezo, wat nu te doen, terug gaan natuurlijk.’

‘Ja, maar niet meteen, misschien is het wel zinvol om Van der Plas in te schakelen. Alhoewel ik eerst wel eens wil weten van wie dat zwarte schip is. En hoe zit dat met die Chico?, die vertrouw ik ook voor geen meter.’

‘Ja,’ beaamde Guido, ‘vragen genoeg. Laten we die eerst maar een zien te beantwoorden.’

Na een poosje maakten ze het schip voor vertrek gereed en voeren ze weer terug naar de duikschool. De volgende morgen voeren de jongens met de Mermaid naar de stad en meerden ze direct af achter de pontjesbrug. Om daarna gezellig ieder met een Nederlandse krant te gaan ontbijten. Ze ploften neer op een terrasje en al snel kwam de eigenaar informeren wat ze wilden gebruiken. Na hun bestellingen te hebben opgegeven verdiepten ze zich in hun kranten. Tot hun stomme verbazing stonden hun foto's nog steeds op de voorpagina met alle bijzonderheden van de aanval op het boorplatform en de redding van Tim. Het was geschreven in een stijl van een avonturenroman en het was dan ook hier en daar behoorlijk aangedikt. Boven hun foto stond in grote zwarte blokletters "MONSTERKREEFT".

De eigenaar van de zaak begon verdacht om hen heen te draaien en eindelijk kwam hij naar hen toe met de vraag of hij hun handtekening mocht hebben. Verbaasd keken de jongens hem aan, en al snel bleek dat ze de helden van de dag waren.

‘Goh,’ zei Guido, ‘ik dacht dat alles al overgewaaid was.’ Na het bericht nog eens gelezen te hebben vermoedde Jaap dat Tim hier achter zat. Dat kan niet anders, alles is zo gedetailleerd. Dat moet hij geweest zijn. ‘Ook een manier om aan de weg te timmeren,’ zei Jaap glimlachend om de woordspeling.

‘Dat vind ik anders helemaal niet zo leuk, dat maakt ongewenste personen alleen maar attent op “onze gang”.’

‘Ja, daar kan je wel eens gelijk in hebben,’ antwoordde Jaap peinzend. Plotseling kwam Van der Plas binnenstuiven. Hoewel het nog niet het warmste deel van de dag was, gutste het zweet van zijn gezicht en zijn witte overhemd vertoonde grote donkere plekken onder zijn armen en rug. Hij had de krant gelezen en was zich rot geschrokken. Opgewonden begon hij een spervuur van vragen op de jongens af te vuren zonder een antwoord af te wachten. Of ze iets bijzonders hadden ontdekt bij het schip van Roberto en of het waar was dat ze de weduwe van Roberto waren op wezen zoeken. En waarom ze het in hun hoofd gehaald hadden om zonder zijn toestemming met de Mermaid weer terug naar de kust van Bonaire te gaan, het was daar veel te gevaarlijk met al die riffen. Ze hadden nauwelijks ervaring met zijn schip laat staan met deze plek van de onberekenbare Caribische zee. Laat staan dat ze ervaring hadden met het duiken.

Beduusd staarden de jongens hem aan en toen hij uitgeraasd was viel er een stilte. Zo hadden ze hem nog nooit gezien en na enige tijd zei Jaap met een hele rustige stem: ‘Dat kan dan wel wezen, maar de Mermaid heb je ons in bruikleen gegeven zonder er enige beperking aan te geven. Dus die vlieger gaat mooi niet op.’

Later op de ochtend merkten de jongens wat voor een consequenties zo'n krantenartikel kan hebben. Overal waar ze kwamen werden ze herkend. De Mermaid lag afgemeerd aan de grote kade, met de pontjesbrug vlak achter hun achtersteven.

Deze pontjesbrug is een heel oud en uniek exemplaar en de naam zegt het al; hij is op pontjes gebouwd. De brug wordt dan ook letterlijk open en dicht gevaren. Hij heeft tevens een belangrijke

functie want hij verbindt de wijk Punda met de wijk Otrabanda en is alleen geschikt voor voetgangers en fietsverkeer. Later is er een paar honderd meter verder de baai in nog een grote hoge boogbrug gebouwd, zodat het gemotoriseerde verkeer niet helemaal om de baai hoeft te rijden, en dat scheelde al snel 45 minuten. Het bleef altijd een fascinerend gezicht wanneer er een groot passagiersschip de haven binnenvoer, de grote lage en lange pontjesbrug statig als een oude dame open te zien varen. Aan deze lange kade was de vismarkt gevestigd. Iedere morgen meren de vissers hun schilderachtige scheepjes hier af en verkopen daar hun waar. Eigenlijk is het de bedrijvigste plek op het eiland. Niet alleen is het een kleurrijk schouwspel, maar het vormt ook een schitterend decor, want op de achtergrond zijn de oude hoge patriciërshuizen een prachtig geheel met hun verschillende kleuren. De jongens stonden steeds weer versteld hoe alles een beetje op Amsterdam leek. Dat klopt natuurlijk ook wel, want de huizen zijn duplicaten van de grachtenpanden in Amsterdam met hun geveltjes en ornamenten. Maar daar houdt iedere gelijkenis ook op. Alle voorgevels hebben hun eigen kleur, de één lichtblauw, de ander zacht roze of oker geel. Dit alles, te samen met de kleurrijke mensen, vormt een lust voor het oog.

Een volslanke in de karakteristieke kleding gestoken Curaçaose kwam naar de jongens toe, omhelsde ze één voor één en met een brede grijns riep ze de lachende omstanders toe wat voor een helden deze jongens waren. Beduusd stonden ze om zich heen te kijken, want het leek wel of iedereen ineens de behoefte had om ze de hand te komen schudden of op hun schouders te slaan. Voorzichtig maakten ze zich los van de omstanders en liepen snel terug naar het restaurantje waar ze ontbeten hadden. Ze gingen naar binnen en namen plaats achter in de zaak, een beetje uit het zicht en bestelden koffie. De eigenaar kwam met de bestelling naar hen toe, keek schichtig om zich heen en zei tussen zijn tanden door dat er twee mannen naar hen geïnformeerd hadden. Meteen waren de jongens geïnteresseerd en vroegen hoe die mannen eruit zagen. Aan de beschrijvingen herkenden ze meteen

Chico, de onguur uitzierende man op het feestje bij Van der Plas, de andere man konden ze niet plaatsen. Ze bedankten de man uitbundig en verlieten via de achteringang de zaak. Via een sluipweggetje kwamen ze bij de plek waar de Mermaid lag afgemeerd. Niet ver daarvan stond een zwarte limousine geparkeerd met donkere ramen.

‘Hier komen we niet langs,’ zei Jaap.

‘We gaan zwemmen,’ zei Guido. En zo gezegd zo gedaan. Ze liepen als een toerist de pontjesbrug op en na een paar meter klommen ze via de leuning van de brug naar beneden tot op het pontje. Ze trokken hun kleding op hun onderbroek na uit en lieten zich in het water zakken.

Sommige mensen trokken verbaasd hun wenkbrauwen op, maar liepen gewoon door. Sommige toeristen doen alles om op te vallen, je hoorde het ze denken. Het was rond het middaguur en de zon was op zijn heetst, dus een erge straf was het niet om het water in te gaan. De afstand naar de Mermaid was een meter of dertig. Ze haalden diep adem en zwommen onder water rechtstreeks naar de achtersteven van de Mermaid. Dankzij het vele oefenen van de laatste weken kostte dat niet al te veel moeite. Zachtjes kwamen ze omhoog en voorzichtig klommen ze via het duiktrappetje aan boord. Op hun buik gleden ze de kajuit binnen en gluurden door de patrijspoorten naar de wal. De wagen stond nog steeds op dezelfde plek en er was geen beweging te zien.

‘We moeten hier weg,’ zei Jaap.

Guido knikte en zei ‘laten we terug gaan naar de grot. We gaan voor anker een paar mijl verderop van de gang, en zwemmen dan naar de grot.’ Jaap was het met hem eens en samen maakten ze het schip vaargereed. Na een half uurtje wachten ging de pontjesbrug open voor een vrachtschip en met een snelle beweging maakte Guido de trossen los van de wal. En terwijl de Mermaid op volle kracht weg draaide van de kade en richting de open brug stoomde, gingen de portieren van de limousine open en stapten drie mannen uit. Eén van hen richtte een kijker op het schip. Jaap duwde Guido naar beneden en dook zelf ook de kajuit in, waar

hij het andere stuurwiel omvatte en tegelijkertijd de gashendels nog verder naar voren duwde. Met een hoge snelheid verdween de Mermaid richting open zee en Jaap richtte haar boeg richting Venezuela in de hoop dat hun achtervolgers de verkeerde conclusie zouden trekken.

II

Na een kwartiertje varen waren de contouren van Curaçao nauwelijks meer te zien en Jaap verlegde de koers naar Bonaire. Hij zette de automatische piloot aan en zette zich naast Guido op het dek in de zon. Die had inmiddels de duikuitrusting volledig nagelopen en alles lag keurig gereed op het achterdek. Nadat ze een blikje ijskoude cola hadden open getrokken zei Jaap tegen Guido dat hij zich zorgen begon te maken, want nadat hij er over nagedacht had en alles nog eens optelde kwam hij tot de conclusie dat dit al de zesde keer was dat ze lastig gevallen werden. Vragend keek Guido hem aan, en hij legde uit dat de eerste keer een zwarte limo hen observeerde nadat ze thuis kwamen na het feestje bij Van der Plas en hij noemde alle gebeurtenissen weer eens op.

De gouverneur notabene die met zijn zwarte limo ineens Evelyn kwam condoleren en zijn mannen die het huis ongevraagd begonnen te onderzoeken. Eén van die mannen was dezelfde onguere persoon die ze tijdens het feestje hadden gezien. Toen ze afscheid namen van Evelyn stond dezelfde zwarte limo een paar honderd meter verder. En weer met dezelfde rare snuiter erbij die hen stond te begluren met een kijker.

En wat dacht je van dat grote zwarte jacht dat zo dichtbij kwam dat het leek of het de Mermaid wilde enteren?

En dan had je ook nog die mannen die navraag naar hen hadden gedaan. En weer die zwarte limo op de kade, die hen in de gaten hield.

‘Hum,’ zei Guido nadenkend, ‘je kon wel eens gelijk hebben. Als je alles zo achter elkaar zet, is het uitermate verontrustend. Wat zouden ze van ons willen?’ dacht Guido hard op.

‘Wat dacht je, dat lijkt mij duidelijk. Op een één of andere manier zijn die lui erachter gekomen dat er iets bijzonders aan de hand is. Want wat wij ontdekt hebben is natuurlijk sensationeel. We zullen er dan ook voor moeten waken dat het uiterst geheim blijft. Niemand, maar dan ook niemand mag iets van onze ontdekking weten. En dat krantenknipsel van Tim heeft er natuurlijk ook geen goed aan gedaan.’

Nadat ze er nog een tijdje over nagedacht hadden, kwamen ze tot de conclusie dat er waarschijnlijk een verband moest zijn tussen die monsterkreeft van Tim en de mannen die hen in de gaten hielden. Jaap stond op en controleerde hun koers en zei dat hij een slaapje ging doen. Na een half uurtje losten ze elkaar af en toen ze op de plaats van bestemming arriveerden waren ze weer redelijk uitgerust. Jaap voer nog een mijl door om niet direct in de buurt van de gang voor anker te gaan. Ze gebruikten een lichte maaltijd en controleerden voor de tweede keer hun duikuitrustingen. Ze namen elk twee luchtflessen mee plus nog een extra mes. Nadat ze hun extra zware harpoenen hadden gespannen, lieten ze zich achterover in het blauwe water vallen, spuugden in hun brillen en lieten zich via de ankerketting naar beneden zakken.

Op deze plek was het wat dieper dan bij de onderwatergang. Onderweg moesten ze een paar keer stoppen om hun oren te klaren, want die gingen behoorlijk zeer doen. Toen Jaap op de zeebodem arriveerde, vlak naast een groot rif wat bezaaid was met anemonen in de meest fantastische kleuren, keek hij op zijn dieptemeter en zag dat ze op vijftientwintig meter zaten. Toch kon hij nog redelijk om zich heen kijken. De zonnestralen kwamen zelfs tot hier en lieten een langgerekt rif zien met de meest rare vormen die veroorzaakt werden door lang geleden gestorven micro-organismen en afgestorven koraal. Hier was ook een overvloed aan zwart koraal en hij bedacht dat het maar goed was dat de toeristen dit nog niet ontdekt hadden. Die kans was gelukkig zeer onwaarschijnlijk omdat de afstand veel te ver weg was van de baaien van waaruit men gewoonlijk vertrok.

Jaap bepaalde met behulp van zijn kompas de richting en rustig zwommen ze terug naar de ingang van de onderwatergang. Ze genoten van hun omgeving. Alles was nog zo ongerept alsof hier nog nooit een mens geweest was. Guido bedacht dat dit best wel eens mogelijk zou kunnen zijn. En de gedachte alleen al benam hem bijna de adem. Het idee overweldigde hem zo dat hij even doodstil in het water bleef liggen en zijn omgeving nog eens met extra aandacht in zich opnam. Het zand was spierwit en ondanks de diepte speelden de zonnestralen nog door het heldere blauwe water.

Na enkele minuten naderden ze de ingang van de gang. Je moest echt goed kijken om hem te ontdekken. Twee overhangende rif-fen dekten de ingang nagenoeg af en hadden er een soort sluis van gemaakt. Ze keken nog eens goed om zich heen, controleerden hun uitrusting nog eens, maakten een seinlijn vast aan hun riem en zwommen daarna voorzichtig de donkere gang in. Jaap knipte zijn lamp aan en hoopte in stilte dat de monsterkreeft niet in de buurt zou zijn. Vlak voordat ze de grot in zwommen hield Jaap nog even stil en seinde naar Guido of alles nog in orde was. Na een bevestigend rukje aan de seinlijn zwommen ze heel langzaam de grot in. Weer overviel Jaap het gevoel van totale bescheidenheid, hij voelde zich zo klein en nietig terwijl hij stil hangend in het water de diepte inkeek. Hij vermoedde dat hij wel zo'n honderd meter boven het grondoppervlak zweefde. De verlichte halve bollen straalden nog steeds hun geheimzinnige licht uit en vreemde zachte schaduwen bewogen heen en weer.

De stilte in de grot was overdonderend, hij durfde nauwelijks adem te halen, bang als hij was om herrie te maken. Na enkele seconden keek Jaap naar Guido en wees naar boven. Die knikte en voorzichtig zwommen ze naar het plafond. De grote pegels die aan het plafond hingen leken veel op stalactieten uit een druipsteengrot. Alleen hier viel niets te druipen. Ze waren enorm groot, zoals alles wat ze hier zagen. Een vreemde witte kleur bedekte de punten van de pegels. De draden die aan de pegels vastzaten leken net op dikke lianen. Ze hingen naar elkaar toe en

gebundeld verdwenen ze in de diepte. Toen de jongens dichtbij zo'n bundel kwamen, voelde ze een lichte trilling in het water, die steeds sterker werd. Ook een soort zware zoemtoon werd hoorbaar. Het eerste geluid dat Jaap hoorde op zijn ademhaling na. Guido seinde naar Jaap om niet dichterbij te komen, die stak zijn duim op als teken dat hij het begrepen had en zachtjes lieten ze zich langs de draden naar beneden zakken. Na een paar minuten keek Jaap op zijn dieptemeter en tot zijn grote verbazing wees die nog steeds vijftientwintig meter aan. Dat was dezelfde diepte als bij de ingang van de gang terwijl hij toch zeker wist dat ze inmiddels nog weer vijftientwintig meter gezakt waren. Hij maakte zich nogal bezorgd over de druk van het water. Maar hij had vreemd genoeg nergens last van. Normaal moest hij om de paar meter wel zijn oren klaren, maar nu had hij het gevoel alsof hij vlak onder het wateroppervlak zwom. Hij stopte even en wees naar zijn oren. Guido knikte, stak zijn duim op en trok tegelijkertijd zijn schouders op. Ook hij wees op zijn dieptemeter die ook op vijftientwintig meter stond, terwijl ze inmiddels toch weer een paar meter gezakt waren. Langzaam drong het tot Jaap door dat ze op een één of andere manier hier in deze enorme grot geen last hadden van de waterdruk.

Voorzichtig lieten ze zich verder zakken. De lichtgevende halve bollen werden steeds groter en groter. Na een paar minuten bereikten ze de bodem van de grot en vol ontzag zochten ze zich een weg tussen de enorme halve bollen. Hij keek omhoog en ontdekte dat zo'n bol nog hoger was dan een flatgebouw. Voorzichtig zwommen ze vlak over de bodem langs zo'n halve bol en hij zag ineens een paar schaduwen bewegen in de bol. Hij bleef stokstijf in het water hangen en zijn adem stokte.

Guido merkte de reactie van Jaap en kwam voorzichtig dichterbij. Na een paar seconden stak Guido een hand op en bewoog hem heen en weer. Tot hun verbazing begon de schaduw aarzelend terug te wuiven. Jaap verslikte zich haast, want Guido begon hem zenuwachtig op zijn schouder te slaan. Nog meer schaduwen kwamen dichterbij. Het was onmogelijk om contouren te

herkennen, maar dat het levende wezens waren was hun wel duidelijk. Jaap maakte nog een paar bewegingen en die werden prompt nagedaan. Guido pakte de hand van Jaap en begon die verwoed te schudden. Jaap had moeite om stil in het water te blijven hangen en zag toen tot zijn verbazing dat de schaduwen begonnen te wenken. Ze wezen met gestrekte armen naar een punt wat duidelijk een stuk verderop moest liggen. De figuren gingen een eindje weg, wenkten en kwamen daarop weer terug om wederom te wenken. Guido en Jaap keken elkaar eens aan en tegelijk zwommen ze de aangewezen richting in. De figuren aan de andere kant van de bol volgden hen met druk makende bewegingen.

HOOFDSTUK 6

I

Het was een hele vreemde gewaarwording om vlak over de bodem van deze grot te zwemmen, terwijl vlak naast je in de bol vreemde figuren met je mee lopen. Na een paar minuten kwamen ze aan bij een kleinere bol die vast zat aan één van de enorme grote bollen waar de figuren zich in voortbewogen. Die bleven staan en wenkten dat ze naar de kleinere bol moesten gaan. Tenminste dat begreep Jaap. Hij keek vragend naar Guido die heftig met zijn hoofd knikte. Jaap aarzelde even, het leek even of hij zijn schouder optrok, en zwom toen voorzichtig naar de kleinere bol toe. Hij had het gevoel dat het zweet hem aan alle kanten uitbrak, maar ja dat kan moeilijk onder water. Ondanks alle spanningen die hij inmiddels had opgebouwd moest hij om die gedachte toch nog glimlachen. Deze kleine bol had dezelfde kleur als die enorme grote bollen. Het had de kleur van magere melk en was ook ondoorzichtig.

De figuren in de grote bol stonden druk te gebaren alsof ze de jongens naar binnen wilden trekken. Toen Jaap vlak bij de bol was hoorde hij een zacht zoemend gebrom en ook voelde hij een trilling in het water. Guido was inmiddels vlak naast Jaap gekomen en bleef doodstil in het water hangen. Plotseling stak hij een hand naar de wand van de bol en raakte hem aan. Tenminste dat probeerde hij, want tot zijn stomme verbazing ging zijn hand dwars door de wand heen, en het idiote was dat hij niets voelde. Zelfs geen water. Als door een slang gebeten trok hij razend snel zijn hand weer terug en zwom van schrik een stukje achteruit. Daarmee raakte één van zijn zwemvliezen de wand van de grote bol. Meteen werd het gebrom zwaarder en kwam het water heftig in beroering, alsof er een sluisdeur opengedraaid werd, zo heftig ging het water te keer.

Ze hadden de grootste moeite om niet weggetrokken te worden door alle stromingen die zich plotseling openbaarden. Na enige

tijd keerde de rust terug in het water, en de figuurtjes in de grote bol begonnen hevig te zwaaien en te wijzen. Tenminste daar leek het volgens Guido op. Langzaam zwom hij weer naar de kleine bol toe en stak wederom zijn hand door de wand heen en daarna ook zijn andere hand. Voorzichtig bewoog hij zijn zwemvliezen en langzaam schoof hij door de wand heen en prompt viel hij met een klap op de bodem van de bol.

Meteen naast hem viel ook Jaap met een dreun op de grond en zag hij hoe het mondstuk uit Jaap zijn mond schoot. Tot zijn verbijstering zag Guido dat ze in een droge ruimte zaten. En dat ze ook konden ademen, want daar was Jaap al druk mee bezig. Aarzelend deed Guido ook zijn mondstuk uit en zoog een wat zoet smakende lucht naar binnen. Jaap had wat hoger in het water gezwommen dan Guido, en toen hij door de wand heen zwom was de afstand naar de bodem beduidend groter geweest dan die van Guido. Wat duizelig van de klap kwam hij overeind en sloot zijn luchtflessen af. Guido volgde zijn voorbeeld en toen ze elkaar opgelucht aankeken begonnen ze daarna allebei zenuwachtig te lachen.

‘Ongelooflijk,’ zei Jaap. ‘Wat een uitvinding, een luchtbel onder water!’

De figuren in de grote bol stonden hevig te wenken en aarzelend liepen de jongens naar de rand van de grote bol. De bol waar zijzelf in stonden leek net een grote koepel met een zanderige bodem. Rondom waren de wanden bedekt met een blauwachtige waas waar een vreemd soort licht uit straalde. Dit gaf genoeg licht om te kunnen waarnemen. Niet dat er verder veel te zien was, want de koepel was verder helemaal leeg. Bij de rand aangekomen stak Jaap zijn hand ook door deze wand heen, en toen hij niets voelde stapte hijzelf voorzichtig door de wand. Guido volgde meteen zijn voorbeeld en toen stonden ze allebei doodstil. Ze werden overweldigd door een nieuwe wereld. Zo kwam het Jaap tenminste voor, want voor zover hij kon kijken zag hij groene akkers, weilanden en grote groepen bomen. Zelfs meende hij nog in de verte de contouren van een stad te zien. Maar het meest

indrukwekkende was dat hij zo door de wand heen kon kijken, recht de zee in. Alsof hij door de ramen van een groot aquarium keek, maar dan van onvoorstelbare afmetingen. Het leek net of de binnenkant van de bol automatisch overging in de zee. Je kon de scheidingswand niet zien.

Alleen de scheiding “water” “geen water” was de zichtbare scheiding. Eerst realiseerde hij zich niet wat zo'n overdonderende indruk maakte, maar toen begreep hij het. Het feit dat er geen wanden waren en je zo recht de zee inkeek gaf een enorm ruimtelijk effect aan de inhoud van de bol. Deze was al van enorme afmetingen, want hij kon in welke richting hij ook keek het einde niet zien. De onzichtbare wanden van de bol gaven een licht dat voldoende was om daglicht te evenaren. Het was te veel om ineens te kunnen bevatten. Het groen van de akkers had zo'n mooie, haast zuivere kleur groen dat het Jaap wat onwerkelijk voorkwam. Hij hoorde het geluid van stromend water. Hij keek naar links en zag een zacht kabbelend beekje met hier en daar een stroomversnellinkje. Ook hier had het water een prachtige heldere blauwe kleur. Ze bleven een paar minuten doodstil staan staren naar de figuren die ze op 50 meter afstand konden zien staan. Heftig stonden deze te gebaren naar elkaar en af en toe keken ze naar hen. Sprakeloos bekeken Jaap en Guido de wezens, ze waren het evenbeeld van hen zelf. Alleen waren ze allemaal een centimeter of 50 kleiner en hadden ze licht blond haar, zowel de mannen als de vrouwen.

Hun gezichten hadden ook allemaal zo'n beetje dezelfde vorm. Een beetje vierkant maar toch verschilden ze wel van elkaar. Hun kleren hadden een vreemde roodbruine kleur en hun schoeisel bestond uit prachtige versierde schelpen. Er was iets vreemds aan hen.

Jaap kon het eerst niet ontdekken wat het nu precies was totdat het ineens met een schok tot hem doordrong. Hij kon naar binnen kijken. Maar dat niet alleen, hij kon hen ook begrijpen. Hij kon alles verstaan wat ze zeiden. Dat naar binnen kijken was zo'n vreemde ervaring dat het leek alsof hij iets heel intiems aanraak-

te. Het gezicht van deze mensen was zo open, had zo'n vriendelijke en eerlijke oogopslag, dat meteen alle angsten verdwenen waren. Jaap en Guido konden als het ware de gedachten lezen en dat was dan ook zo. Op een één of andere manier communiceerden deze mensen via telepathische weg en Jaap ving dan ook vrijwel meteen geruststellende geluiden op.

II

De man liep te ijsberen door de kamer. Deze was gemeubileerd met prachtige koloniale meubelen en tapijten bedekten de Oud-hollandse boerenplavuizen. Hij hield stil voor het monumentale bureau, draaide zijn zware lichaam om en blafte tegen zijn adjudant: 'Wat denk je nu, dat ik als gouverneur van deze eilanden een achtervolging in ga zetten? Nou dan heb je het goed mis.'

'De mariniers kunnen we moeilijk inzetten excellentie,' mompelde de luitenant ter zee. Hij voelde zich onbehaaglijk onder deze omstandigheden. Hij wenste in stilte dat zijn tijd hier erop zat. Hij was deze baan allang zat. Als kop van Jut fungeren was niet precies zijn idee van een carrière opbouwen.

'Ik kan het me niet veroorloven dat die twee jongens daar aan het donderjagen zijn, terwijl ik niet weet wat er nu aan de hand is', donderde zijn baas. 'Ik krijg verontrustende vragen vanuit Carácas, ze maken zich bezorgd over hun olietoevoer. Dat ongeluk met het boorplatform en die fantastische verhalen over een reuze kreeft maakt ze daar in Venezuela knap nerveus.'

Afwachtend keek de luitenant zijn baas aan.

'Pak ze maar wat steviger aan, desnoods maak je er een eind aan,' zei deze.

Sprakeloos keek hij naar het rode opgewonden gezicht van de gouverneur. Het zweet stond op zijn voorhoofd.

'Wat bedoelt u met maak je er een eind aan?'

'Precies zoals ik het zeg. Er zijn genoeg plekken op het eiland waar je ze kan dumpen. Nou, wat sta je me nu aan te gappen. Schiet op aan je werk!'

De luitenant werd lijkleek, perste zijn lippen op elkaar, keek de gouverneur recht in zijn ogen en zei: ‘Excellentie, ik wil hier part nog deel aan hebben. Ik heb trouw gezworen aan de koningin en niet aan een stel gangsters uit Venezuela. Ik leg mijn functie nu neer en ga mij melden bij de chef-staf van de marine.’

Het gelaat van de brede man werd strak en daarna nog roder. Na een korte beklemmende stilte zei hij tot de verbijsterende officier: ‘Denk er om, wanneer hier iets van uitlekt dan weten wij je te vinden. Ook je vrouw en twee kinderen, begrepen?’

De luitenant zei niets, hij draaide zich op zijn hakken om en verdween door de openstaande deur. De gouverneur keek hem peinzend na, greep de telefoon draaide een nummer uit zijn hoofd en zei tegen de persoon aan de andere kant van de lijn: ‘Fiks mijn rechterhand, en wel onmiddellijk. ‘Voor ons beider gezondheid is het raadzaam om dat vandaag nog af te werken.’

Hij knikte tevreden om het antwoord en glimlachend legde hij de hoorn neer en riep zijn secretaresse binnen.

Inmiddels waren de jongens een beetje van hun schrik bekomen en begonnen ze nieuwsgierig hun omgeving te verkennen. Jaap vond het nog steeds een griezelig idee dat hij de gedachten kon lezen van die wezens. Maar op een één of andere manier betrof het alleen maar de communicatie tussen hen. Op het moment dat hij deze wezens aankeek, voelde hij zich meteen op zijn gemak. Ze straalden iets uit, zodat hij zich meteen thuis voelde. Eén van hen stapte voorzichtig naar voren en sprak hen tot hun grote verrassing in het Engels toe.

Het klonk een beetje ouderwets maar toch het was ontegenzegglijk Engels. Het was een man. Hij had dezelfde kenmerken als alle anderen. Klein, blond en een vriendelijk en vierkant gezicht. Hij vertelde dat zijn naam Kim McDonald was en dat hij hen namens het hele volk van harte welkom heette. Inmiddels waren er een heleboel van die “mensen”, want zo mocht je ze toch wel beschouwen, om hen heen gaan staan en begonnen met elkaar te

praten in hetzelfde oud-Engelse taaltje of staarden elkaar alleen maar glimlachend knikkend aan.

Ze begonnen aan hun zwemkleding te voelen en de brutaalste voelden aan hun haar. Wat onwennig keken Jaap en Guido om zich heen. Ze staken met kop en schouders boven hen uit en ze voelden zich een beetje opgelaten. Kim gebaarde dat zij hem moesten volgen en de menigte week uiteen toen zij een kronkelend pad volgden naar een soort landweg. Na een paar minuten, toen ze een bocht omgingen, stonden ze ineens tegenover een dorpje.

Het leek Jaap alsof ze een paar eeuwen terug in de tijd waren gegaan. Tegenover hen waren huizen in een slordige groep neergezet. Het leek hem dat ze van hout gebouwd waren. Ze hadden de typische stijl uit de tijd van Charles Dickens. Robuuste huizen van zware boomstammen en met kleine ramen waarvan de meeste opgefleurd werden door grote bloembakken die onder ramen bevestigd waren. Terwijl ze naar één van de huizen liepen die iets apart stond, ontdekte hij zelfs een ouderwets uithangbord boven de ingang. Hij kon niet zo snel ontdekken wat erop dat bord stond. Het was een voor hem onbekend symbool in felle kleuren.

III

Binnen stond een heel gevolg op hen te wachten. Het was een groot ruim vertrek dat naar hij vermoedde bijna de gehele benedenverdieping besloeg. Grote ramen zonder glas lieten voldoende licht binnen om alle hoeken goed te kunnen zien. Er stonden hier en daar wat ouderwetse zware meubelen maar wat hem het meest verbaasde, was dat ook in de uithoeken van het vertrek voldoende licht was. Eerst realiseerde hij zich dat niet, maar Guido stootte hem aan en wees hem erop. In ouderwetse lampen die aan de muur hingen en die de vorm van een olielamp hadden brandde een vreemd licht. Het was niet fel maar het had wel voldoende kracht om de omgeving goed te verlichten.

De mensen stonden allemaal in een halve cirkel en daarvoor stond een imposant figuur. Hij had dezelfde lengte als alle andere figuren die daar stonden, maar hij droeg een lang rood gewaad van een onbekend materiaal dat afgezet was met een brede gele bies. Hij had lang grijs golvend haar dat op zijn schouders viel. Een grote grijze knevel samen met een sikje benadrukten zijn helblauwe ogen die hen strak aankeken.

Met een zware stem heette de man hen welkom en stelde zich voor als Cedric het hoofd van dit volk. Hij vroeg hen of ze van de andere wereld kwamen en het duurde even tot de jongens begrepen dat hij de bovenwaterwereld bedoelde. Ze beaamden dat en ze vertelden in grote lijnen op welke manier ze de grot ontdekt hadden en daarna deze grote luchtballen.

Hij nodigde hen uit om te gaan zitten en alle aanwezigen zochten op hun beurt ook een plaatsje aan de enorme grote tafel die daar aanwezig was. Cedric vertelde dat zij afstamden van een hele oude beschaving. Een beschaving die er al was voordat de evolutie begon op aarde. Deze was heel hoog ontwikkeld met technologieën waar ze geen voorstelling van konden maken.

Op een handgebaar van hem verscheen de één na de andere inwoner met foto's, tenminste daar leken ze op, maquettes en enorme boeken. Als laatste werd een vierkante doos binnen gebracht die opviel door zijn futuristische uiterlijk. Met de nodige eerbied werd hij voor Cedric neergezet.

Om duidelijk te maken waar hij het over had wees hij met zijn wijsvinger naar de doos en prompt werd een felle lichtbundel zichtbaar. Het had iets weg van een laserstraal maar dan veel en veel beter. Er werden beelden geprojecteerd tegen de wanden maar ook tegen het plafond en op de vloer. Het ging veel verder dan driedimensionaal, het wekte de suggestie dat je er middenin zat. Het eerste wat ze zagen was het heelal in zijn volledige uitgestrektheid. Het gaf hen zo'n overweldigend gevoel van nietsigheid dat hun handen zich automatisch vastklemden aan de stoel-leuningen om steun te zoeken. Ze zagen planeten die ze niet thuis konden brengen en stelsels die de meest vreemde vormen had-

den. Nu was Jaap niet echt thuis in deze materie, maar iets wist hij er wel van af. Hij vermoedde dat ze in een ander gedeelte van het heelal zaten, misschien wel in een ander heelal van het galactisch stelsel. Een volkomen vreemde en een nog niet ontdekte ruimte. Plotseling hield het beeld stil en in het midden van het beeld ontstond een enorme vuurbol. Deze was zo ontzettend groot dat de jongens onwillekeurig terugdeinsden. Een sonore stem vertelde dat wat ze nu zagen het ontstaan van de planeet aarde was.

‘Na eeuwen van evolutie heeft de mens zich tot op het niveau ontwikkeld dat zij nu ons kunnen verstaan’. Jaap draaide zich om en zag hoe Cedric was gaan staan. Deze keek hem aan en hij voelde een rust over zich komen maar ook een gevoel van verwachting. Alsof hij een ontdekkingsreiziger was die op het punt stond een enorme ontdekking te doen.

Het beeld zoemde met grote snelheid in op de aarde en plotseling zag hij in een sneltreinvaart een aantal belangrijke mijlpalen voorbij komen. Van de ontdekking van de tondeldoos tot aan de eerste mens op de maan. Het was gewoonweg verbijsterend hoe alles precies werd weergegeven. En alles ging gepaard met de kalme stem van Cedric die de geschiedenis van de aarde vertelde alsof het een diavoorstelling was. Plotseling werd het beeld zwart en verscheen er ineens een ander hemellichaam aan het heelal. Wederom zoemde het beeld in en verschenen er beelden van luchtopnamen van grote hoogten. Er was goed te zien dat er enorme melkwitte koepels gebouwd waren waar, naar Jaap vermoedde, ook steden onder gebouwd waren.

Hij voelde een bevestiging in zijn gedachten en had de merkwaardige ervaring dat zijn vragen in zijn gedachten beantwoord werden. Het beeld vloog er overheen als of het een ruimte schip was. Cedric las vermoedelijk zijn gedachten en vertelde dat het inderdaad steden waren. En ja wat je nu zag waren beelden uit een ruimtevaartuig, Skyhawk genaamd.

Het was het meest gebruikte vervoermiddel op ULTRA want zo heette deze planeet. Hij vertelde dat op de planeet ULTRA een

beschaving leefde die al duizenden jaren voordat de aarde zich begon te ontwikkelen, zichzelf tot een zeer hoog niveau had gebracht. Eerst leefden ze onder de grond in zelfgebouwde hollen, maar ook bij hen had er in de loop der tijden een evolutie plaatsgevonden. Alleen het begrip “tijd” zoals op aarde bestond daar niet. Men had geen bescherming tegen de dodelijke straling van de zon. De planeet had niet zoals de aarde een beschermende laag, de zogenaamde ozonosfeer. Dat was dan ook de reden dat men koepels ging bouwen waardoor ze beschermd bleven tegen de schadelijke invloeden hiervan. Omdat men toch de zon in beperkte mate nodig had omdat ze onvoldoende voedingsstoffen uit hun andere zonnen en manen konden halen, ontwikkelden ze uit de natuurlijke delfstoffen van ULTRA het kunstmatige licht. Omdat het licht zo'n mooie kleur had noemden ze het ULTRA-VIOLET.

Na jaren van geëxperimenteer was dit licht zo volmaakt dat voedsel versneld kon worden gekweekt. Sterker nog, er kwam een moment dat er proeven gedaan werden met dieren. Men was in staat levende organismen sneller te laten groeien. Er werd dan ook jaren lang in het grootste geheim gemanipuleerd met dieren. ‘Ik noem het dieren omdat het voor jullie aardbewoners wat makkelijker te begrijpen is. Ze zagen er zoals je ziet heel anders uit maar ze hadden min of meer dezelfde functie.’

Al die tijd werd alles wat Cedric vertelde in de kamer geprojecteerd. Het bleef Jaap maar verbazen want het leek wel of hij alles wat hij zag zo kon aanraken. Op een gegeven moment dacht hij zelfs de gewassen te kunnen ruiken. Grote uitgestrekte velden gleden aan hun blik voorbij. De technologie en kennis op ULTRA waren met enorme sprongen vooruit gegaan. Er kwam een moment dat er dieren waren die speciaal voor bepaalde doelen gemaakt werden. Dieren die sommige taken en werkzaamheden van de Ultranen overnamen. Dat bracht in de loop van de ontwikkelingen grote veranderingen en gevaren met zich mee. Zo veel zelfs dat sommige dieren geheel zelfstandig hun weg gingen en zich niet meer onderwierpen aan de Ultraan.

Met alle gevolgen van dien. Ze bouwden vreselijke vernietigmachines en stroopten de hele planeet af. Niets en niemand bleef gespaard. Een grote groep Ultranen wist te ontsnappen met een sterrenskyhawk en zocht een nieuw thuis op een andere planneet. Daar zijn wij de nazaten van, onze voorouders zijn nog heel lang in verbinding geweest met ULTRA totdat een grote ontploffing een einde maakte aan alles op de planeet. Tenminste dat wil de overlevering. Ik zal jullie later onze bibliotheek wijzen als je het interesseert. Hij wees met zijn hand naar de doos en alle beelden vielen meteen weg. Cedric klapte in zijn handen waarna meteen een deur openging en zes Ultranen schalen vol voedsel naar binnen brachten.

‘Vrienden uit de andere wereld, nogmaals welkom. Blijf zolang jullie willen. Misschien kunnen we elkaar nog een dienst bewijzen.’ En glimlachend pakte hij een stuk gebraad en begon uitgebreid met zijn handen te eten. Hij rukte met zijn tanden grote stukken vlees af en begon luidruchtig te smakken. Verbaasd keken de jongens elkaar aan en volgden daarna het voorbeeld van Cedric. Prompt begon iedereen te eten alsof op commando. Misschien was dat ook wel, dacht Guido. Tenslotte konden ze langs telepathische weg communiceren.

Later liepen ze op hun gemak de weg af die ze eerder ook hadden genomen en bij navraag bleek het ook de enige weg te zijn in Ultrania. Het was eigenlijk de slagader van de gemeenschap. Regelmatig vielen ze van de ene verbazing in de andere. Soms hadden ze het gevoel alsof ze in de achttiende eeuw rondliepen en even later was alles ineens zo uitgesproken futuristisch van vorm dat ze het gevoel hadden of ze in een film van Star Wars liepen. Niet alleen was het groeiproces wat de Ultranen hanteerden revolutionair, maar ook uitgesproken effectief. Zo kwamen ze langs enorme loodsen waar ze zeer gastvrij naar binnen werden geloodst en werden rondgeleid. Er stonden complete productielijnen, alles om in de behoefte aan voedsel te kunnen voorzien. Niet alleen oneindige rijen bedden met sla, maar ook een soort

komkommers, andijvievelen en zelfs iets dat op tomaten leek. Even verderop liepen ze langs visvijvers en vlak daarnaast stonden weer grote hallen waar rijen ovens naast elkaar stonden opgesteld. Vol verbazing bekeken ze de ouderwetse kachels die in het ‘Dickens’ tijdperk niet zouden hebben misstaan. Honderden Ultranen stonden met ontbloot bovenlijf in de gloeiende hitte op de ouderwetse manier brood te bakken.

Nadat ze een uurtje gelopen hadden stonden ze ineens voor een groot gebouw. Het was knalgeel van kleur en niet alleen groot en hoog maar ook had het een vierkante vorm. Daarbovenop stond in dezelfde oogverblindende kleur een soort radar. Tenminste daar vond Jaap het op lijken. Het had de vorm van een halve maan en terwijl het langzaam ronddraaide knikte het ook met dezelfde snelheid. Terwijl ze het op een afstandje stonden te bekijken kwam er een groepje Ultranen naar buiten en bood aan om ze rond te leiden. Al spoedig hadden ze door dat ze nu in de meest kwetsbare plek van deze civilisatie rondliepen. Ze zagen hoe de kabels, die ze boven in de grot hadden gezien, hier naar binnen geleid werden. Ze waren bevestigd aan enorme opslagplaatsen en toen Jaap door een kijkglas van zo’n opslagplaats keek zag hij een groene gloed oplichten. Er werd door een behulpzame Ultraan uitgelegd dat dit hoegenaamd dezelfde eigenschappen had als de basisgrondstof vroeger op Ultra. De stof die de stalactieten buiten in de grot afscheidden werd hier in een ingewikkeld proces omgezet in energie. Dat proces gebeurde met behulp van een soort processor. De Ultranen hadden er geen naam voor, maar Guido vond het apparaat daar het meest op lijken. Want al spoedig werd duidelijk dat zonder deze processor dit Ultrania tot uitsterven gedoemd zou zijn. Ze vertelden dat ze er daarom heel lang geleden voor alle veiligheid en zekerheid twee exemplaren van hadden laten ontwikkelen. Ze waren er dan ook erg zuinig op, want het waren de enige twee in heel Ultra, de makers waren overleden en de tekeningen waren allang vergaan. De processor zelf was niet groter dan een grote broodtrommel,

maar de machinerie eromheen was enorm. Bewonderend lieten de jongens zich verder rondleiden door het uitgestrekte complex.

HOOFDSTUK 7

I

Na de verwoesting van het booreiland was het ding alleen maar woedender geworden. De ongeremde vernietigingsdrang zocht wanhopig een uitweg en het snelde over de zeebodem op zoek naar een prooi. Het had inmiddels een paar tonijnen naar binnen gewerkt, maar die hadden nauwelijks invloed op zijn honger. Want het had honger, verschrikkelijke honger. Plotseling kwam het een obstakel tegen op de zeebodem, het was een enorme metalen afsluiter van een boorput. Het botste eerst verschillende keren tegen de afsluiter aan en bracht toen één van zijn scharen naar de bovenkant. Deze klemde zich om het wiel en rukte het in één beweging van de afsluiter. De cementkraag die aan de put was vastgehecht scheurde onmiddellijk uit elkaar en de verbuizing die daarin verwerkt zat werd met een enorme kracht door de olie omhoog gedrukt. Er kwam een onvoorstelbare druk vrij.

Al die olie, die honderden meters diep samengeperst zat, kreeg ineens een mogelijkheid om te ontsnappen. En dat deed het dan ook. De kolom olie boorde zich als een massieve stam recht omhoog door het water. Boven het wateroppervlakte uitgekomen spoot het nog eens meer dan honderd meter omhoog om vervolgens als een waaierpalm uiteen te vallen. In de wijde omgeving werd het wateroppervlak op een verschrikkelijke manier vervuild. Afgeschrikt door de enorme kracht die zich onder water had ontwikkeld verwijderde het ding zich richting de kust van Venezuela.

De adjudant van de gouverneur deed zachtjes de deur achter zich dicht. Hij stond even stil om tot zichzelf te komen. Toen verscheen er een lichte glimlach om zijn mondhoeken want op zijn netvlies stond nog steeds het gezicht van zijn baas gegrift.

Zwetend had deze aan de telefoon gezeten terwijl hij met zijn vrije hand zenuwachtig rondjes en vierkantjes zat te tekenen op zijn vloeiblad. Het laatste dat hij had gezien, was de angst in de ogen van zijn baas. Toen deze dan ook een paar uur later belde om zijn chauffeur op te laten halen, bleef hij een beetje in de buurt hangen. Even later zag hij dat ze gezamenlijk lopend het Gouvernement verlieten via de uitgang van het kabinet. Dit was hoogst ongebruikelijk, want hij wist dat zijn baas er op stond om van al zijn privileges gebruik te kunnen maken. Eén daarvan was dat hij altijd per auto afgehaald wilde worden en dan ook nog via de statige hoofdingang. Wee je gebeente als Jantje, zijn zwarte chauffeur, niet met zijn pet onder zijn arm geklemd gediensig het achterportier van de limousine voor hem openhield. In plaats daarvan liep hij samen met zijn chauffeur naar de garage, onderweg druk gebarend met zijn handen. Ze schenen behoorlijk opgewonden te zijn. Hij liep het kantoor van zijn baas binnen en zocht de uitgaande post bij elkaar. Plotseling viel zijn oog op wat potloodaantekeningen die te midden van wat achteloos neergeschreven gekrabbel stonden. Hij zag daar verschillende keren onder elkaar geschreven de woorden “geheim”, “gang” en “jongens” staan. Een paar keer doorgestreept en opnieuw het woord “jongens” en daar overheen met dikkere potlood lijnen het woord “eliminieren”. Fronsend stond hij de krabbels te kijken en na enige tijd liep hij peinzend weer naar zijn kantoor. Hij ging achter zijn bureau zitten en begon nadenkend een paar gegevens op papier te zetten. Terwijl hij zat te schrijven begonnen zijn wenkbrauwen zich steeds meer te fronsen. Hij pakte een nieuw vel papier en begon onder elkaar wat feiten neer te zetten. Het was hem de laatste maanden al opgevallen dat er zich vreemde figuren in de buurt van zijn baas ophielden. Zeker die Chico, die zogenaamde adviseur, beviel hem allerm minst. Hij verdeelde een A-viertje in twee delen en schreef boven de linkerkant slecht en boven de rechterkant goed.

Hij noteerde aan de linkerkant;

- vernietigd boorplatform,
- berichten over een monsterkreeft,
- bobo's die overstuur raken in Carácas,
- gouverneur die meer weet dat hij wil laten blijken. Hij wil immers niet dat die jongens op een bepaalde plek gaan duiken. En waarom is hij naar die weduwe van die omgekomen visser geweest om te condoleren, dat doet hij anders nooit.
- waarom moest die Chico mee? Nee, het moest allemaal illegaal zijn, want hij kon de mariniers er niet op af sturen.

Aan de rechterkant schreef hij de namen van de twee jongens. Hij had ze laten screenen, maar er kwam niets negatiefs boven water. De redding van die opzichter van het booreiland, positieve aandacht in de media over de hele wereld. En dan aan de linkerkant nog de opdracht om ze te elimineren, ongelooflijk. Sprake-loos staarde hij naar zijn aantekeningen. Plotseling nam hij een besluit. Hij liep terug naar het bureau van de gouverneur, griste de potloodaantekeningen van zijn baas bij elkaar en maakte er een fotokopie van. Terug op zijn eigen bureau belde hij met het commandement van de Koninklijke Marine en maakte een spoedafpraak met zijn directe militaire meerdere, commandeur Herwege. Daarna haalde hij zijn eigen aantekeningen op en verliet het gebouw.

Commandeur Herwege was een dominante persoonlijkheid. Hij had een gedrongen figuur en wanneer je hem zag, had je altijd de indruk dat hij vergeten was om zich te scheren. Wanneer hij de kamer binnenkwam straalde hij als vanzelfsprekend gezag uit. Hij kon je aankijken met staalharde grijze ogen waaruit wilskracht sprak. Kortom een geboren leider. Hij diende al 32 jaar bij de Koninklijke Marine en was sinds kort belast met deze zware functie van bevelhebber der zeemacht van dit gebied. Hij hoopte na deze drie jaar met pensioen te gaan om zich dan definitief op Aruba te gaan vestigen. Hij was een man van weinig woorden en

toen de adjudant van de gouverneur zich keurig meldde met zijn pet onder de arm bekeek hij de jonge luitenant even en zei toen bars dat hij wel kon gaan zitten.

‘Je zei tegen mijn secretaresse dat het zeer dringend was, Arjan. Wat is er aan de hand, je ziet er helemaal niet goed uit.’

‘Nou, dat klopt commandeur. Ik weet eigenlijk niet hoe ik moet beginnen. Laat staan of u mij wel zult geloven.’

‘Wel, laat die beslissing maar aan mij over. Voor de draad ermee. Je maakt me nieuwsgierig.’

‘Nou commandeur,’ zei de luitenant zwetend, ‘ik denk dat de gouverneur connecties heeft die niet door de beugel kunnen.’

Herwege keek de luitenant zwijgend aan en zei toen: ‘waar baseer jij dat op? Je zal inderdaad van goede huize moeten komen om dat te bewijzen!’

‘Wel commandeur, als u mij een paar minuten geeft, dan zal ik mijn vermoedens uitleggen.’

Toen de jonge luitenant ter zee een paar uur later het commandement in zijn auto verliet, maakte een onopvallende gesloten auto zich los van de stoepwand en volgde zijn wagen.

Hij voelde zich behoorlijk opgelucht en terwijl hij alles nog eens op een rijtje zette, stuurde hij zijn auto richting HATO. Zijn huis was op nog geen 500 meter afstand van de kust gebouwd en lag nog geen twee kilometer van het vliegveld HATO. Hoewel hij af en toe wel eens een vliegtuig hoorde, stoorde het hem niet echt. Eigenlijk vond hij het wel prettig zo. Hij kon nu nog eens samen met zijn gezin taxfree gaan winkelen. Het vliegveld lag helemaal aan de andere kant van het eiland en de weg liep dwars door de knuku. Dit is de benaming die de Curaçaoënaar heeft gegeven aan de saaie kale wildernis waar hij nu doorheen reed. Een dorre, droge rode vlakte met hier en daar wat cactussen en enorme stenen. In de verte gaf de tafelberg zijn silhouet prijs aan de horizon. Terwijl hij zijn airconditioning verstelde, keek hij in zijn spiegel en zag een donkere auto snel naderbij komen. Voordat hij wist wat er gebeurde, ramde de wagen hem achterop met een

enorme klap. Hij had de grootste moeite om zijn auto onder controle te houden. Meteen daarop dreunde zijn belager weer boven op zijn bumper, die dan ook meteen in de berm verdween.

Hij verhoogde zijn snelheid en keek snel om zich heen. Geen verkeer en een lange dode weg voor hem. Hij begreep dat hij van niemand hulp hoefde te verwachten en klemde zijn handen om het stuur. Juist voordat de achtervolger hem weer wilde gaan rammen, slingerde hij zijn auto een smal zijweggetje in. Het was meer een oud paadje, dat vroeger door de herders gebruikt werd om hun geiten naar huis te vervoeren. Terwijl hij de grootste moeite had om in het spoor te blijven, keek hij weer even in de spiegel. Zijn achtervolger zat nog steeds achter hem en hij herkende de bestuurder. Het was die donker gekleurde man, de zogenaamde adviseur van zijn baas. Hij begreep dat de gouverneur hem afgeschreven had en hem nog eens een lesje wilde leren. Ha, dan had deze een verkeerde aan hem. Hij liet zich niet zo snel bang maken. En woedend trapte hij het gaspedaal dieper in. Hij naderde een bocht waarin een enorm groot rotsblok lag. Hij zag dat het een ruime bocht was en stuurde vlot om de rots heen en schrok zich een ongeluk. Het weggetje stopte en het ging over in niets. Hij trapte met vol vermogen op de rem en bleef slippend schuin met zijn linkervoorwiel boven een ravijn hangen. Hij schakelde snel in zijn achteruit en keek in zijn spiegel. Tot zijn afgrijzen naderde zijn achtervolger met grote snelheid. Het laatste wat hij zag, was de gemene grijns van de chauffeur. Met een akelige klap van metaal op metaal botste de donkere wagen op zijn auto en zijn motorkap helde stijl naar beneden. Hij gaf nog vol gas, maar zijn wielen draaiden in het ledige en met een snerpend geluid gleed de auto verder over de rand. De jonge luitenant probeerde zijn portier te openen, maar die was door de klap ontzetsen en met een luide gil stortte hij in de diepte.

De andere wagen bleef een minuut met draaiende motor staan toen het portier open ging. Op hetzelfde moment klonk er een enorme explosie en steeg er een dikke zwarte rookwolk vanuit het ravijn omhoog. Het portier ging meteen weer dicht de auto

reed een stukje achteruit, draaide en kroop langzaam het weggetje af.

II

Honderdzevenenzeventig zeemijlen van Willemstad verwijderd en voor de kust van Venezuela was het grootste olieplatform ter wereld versierd met vlaggen. Zojuist waren alle belangrijke functionarissen van de regering van Venezuela gearriveerd en ook waren enkele rijke geldschietters uit Amerika binnen komen vliegen. Het helikopterplatform had enorme afmetingen. Er konden met gemak twee helikopters geparkeerd staan en dan nog konden er vliegbewegingen gehouden worden. Het eiland was buitensporig in zijn afmetingen. Eigenlijk bestond het uit zes op zichzelf staande eilanden, die met enorme loopbruggen met elkaar verbonden waren. Op geruime afstand van deze werkeilanden stond een hoteleiland. Daarop was een flat gebouwd van twaalf verdiepingen die alle voorzieningen, die een vijf sterren hotel niet zou misstaan herbergde. Het was verbonden met de andere eilanden door middel van een enorme brede brug. Men verplaatste zich door luxe treintjes, die getrokken werden door snelle lorries.

Eén van de gasten die gearriveerd waren, was Tim Bowley. Hij was door één van de directeurs van de maatschappij verzocht om mee te gaan voor een werkbezoek. De afgelopen paar weken was Tim van de ene persconferentie naar de andere gesleept. Had bijna alle televisiestudio's van het land gezien en werd het een beetje zat. Eigenlijk wilde hij gewoon weer aan het werk, doen waar hij voor opgeleid was en wat hij ook het liefste deed. Men had dit binnen het bedrijf onderkend en Tim had net na de officiële ontvangst door de directeur van het eiland gehoord of hij zijn assistent wilde worden.

De man van de maatschappij klopte hem op de schouder en zei: 'Ik weet dat het misschien in jouw ogen geen promotie is, maar het is wel de bedoeling dat je binnen het jaar wanneer je alles in de vingers hebt, zelf hier directeur wordt. Want op zo'n groot eiland als dit heet het geen hoofdopzichter meer maar directeur.'

‘Ik heb dit platform helpen opbouwen en inrichten,’ vervolgde hij trots. ‘Eigenlijk is het een beetje een kindje van me. Ik zou het fijn vinden als jij het in de toekomst van mij wilt overnemen want ik ken mijzelf, over een jaar heb ik behoefte aan een nieuwe uitdaging.’

‘Hoeveel mensen zitten op dit eiland?’ vroeg Tim.

‘Wanneer het eiland volledig in bedrijf is 1800 man. Los van de productie is het qua management een hele uitdaging om alles gladjes te laten verlopen.’

‘Nou ik hoef daar niet lang over na te denken, ik neem de job,’ zei Tim met een brede grijns. Hartelijk schudden ze elkaar de hand en ook de directeur van de maatschappij toostte mee op een succesvolle periode, waarna ze een uitgebreide rondleiding kregen door één van de opzichters.

Hij gleed over de bodem van de oceaan. De temperatuur van het water was voor hem prettig alhoewel hij regelmatig met de warme stroming omhoog en omlaag moest gaan. Het was donker de zon kreeg op deze diepte geen enkele kans. Hij had geen begrip van tijd maar was al weken in beweging. Het monster, want zo mocht je het gerust noemen, had nog steeds een bijna alles verteurende honger. Zijn enorme scharen vonden af en toe een vis die lag te slapen in het zand of een verdwaalde rog, maar het was lang niet voldoende om zijn honger te stillen. Plotseling voelde hij iets in het water, geluidstrillingen. De trillingen werden sterker naarmate hij verder ging, de bodem van de zee liep heel flauwtjes omhoog en de trillingen waren overgegaan in hevige vibraties waar hij woedend van werd. Hij kon ook niet anders, hij wist niet beter dan dat hij alleen maar vijanden had. Hij was er aan gewend om op zijn wenken bediend te worden. Er was altijd voedsel in de buurt en wist dan ook niet wat geduld was. Eens was honger een simpele aanwijzing geweest. Een signaal om te eten. Eens had hij er routinematig op gereageerd: eten wanneer hij er behoefte aan had. Maar nu moest er echt naar eten gezocht worden. Iets wat hij nooit geleerd had. Hij liet zich dan ook lei-

den door vage onbestemde instincten. Hij veranderde van kleur en zijn enorme schaal, dat als een pantser om hem heen zat werd diep grijs, pijn binnenin hem was haast niet meer te houden. De honger van de reuzenkreeft was nog lang niet gestild, maar eerder toegenomen. Hij stopte zijn zijwaartse gang vooruit en groef zich met enorme wolken zand tot net onder de zeebodem in. Hij bleef doodstil zitten en werd alleen maar bozer en bozer. Hij voelde de vijand vlak voor zich en was zich aan het opladen voor de aanval. Oeroude instincten kwamen bij hem boven en samen met andere gevoelens bracht het hem in volledige verwarring. Het voelde zich gedreven om iets te doen, maar wist niet wat en tegelijkertijd bracht dat juist de razernij in hem.

Tim was inmiddels met de andere gasten aangekomen bij één van de boorputten. Trots vertelde de begeleidende opzichter dat dit de grootste boorput van de wereld was. Op de andere eilanden van het platform waren ook boorputten aan het werk en sommige waren al in productie. Bij deze verwachtte men op elk moment op olie te stuiten. Belangstellend keek hij toe hoe men juist de laatste hand legde aan het plaatsten van een nieuw tussenstuk van de boor. Terwijl hij toekeek voelde Tim dat er zich een grote vreugde van hem meester maakte. Dit wilde hij. Hier staan en de combinatie van olie, zee en machines ruiken. De spanning voelen wanneer raken we olie. Het samenwerken met de mannen. De onuitgesproken onderlinge verbondenheid. Dat wilde hij weer en het lag nu weer binnen handbereik. Een gelukkige glimlach verscheen om zijn mond, die meteen verdween toen hij een trilling voelde onder zijn voeten.

Het monster werd opnieuw getroffen door een geweldige vlam-mende pijn binnenin hem. De razende honger sloeg met volle kracht toe en als vanzelf kroop hij uit het zand en ging met een enorme snelheid naar de oorzaak van zijn woede. Hij was op weg naar zijn vijand en had maar één doel voor ogen; vernietigen! Hij naderde het eiland en kon nog vaag de bodem van de zee zien.

De laatste mijlen was de bodem langzaam opgelopen en de zon had nog voldoende kracht om nog een flauwe schim van licht tot de bodem te laten schijnen. Iets trok zijn aandacht. Het bewoog en het veroorzaakte de trillingen. Het was de boor die gestaag in de boorput verdween en de monsterkreeft schoof richting boorput. Eén van zijn enorme scharen omvatte de boorpijp en trok hem in een keer aan stukken. Vervolgens draaide het zich zijwaarts en greep met zijn beide scharen een enorme stalen poot van het eiland en knipte het door alsof het papier was. Zonder noemenswaardige inspanning schoof het door naar de vijftientig meter verderop staande poot en knipte die ook doormidden. Hij bleef de laatste doorgeknipte poot vast houden en schoof naar achteren waardoor deze van zijn twee helften gleed. Even later voelde het monster dat er een paar waterverplaatsingen waren en bleef doodstil liggen wachten op de vijand. Het waren wat olie-drums die naar beneden zakten maar ook nog stuiptrekkende lichamen. Gretig schoof hij er op af, betastte hen met zijn sprietten en verslond ze daarna. Het was niet genoeg voor hem. Aangemoedigd door het resultaat hervatte hij zijn aanval op de resterende poten. Nadat hij weer twee poten had doorgeknipt klom het monster met behulp van zijn scharen omhoog langs de vernielde poten. Hij begon het wateroppervlakte te naderen en zag vaag wat boven zich bewegen.

III

Tim zag tot zijn ontzetting hoe ook dit eiland scheef begon te hangen en keek op toen een aantal mannen begon te schreeuwen en naar het wateroppervlakte wezen. Hij staarde stomverbaasd en als verdoofd naar het wezen dat uit het water opdook. Eén voor één verschenen de twee enorme scharen boven water en reikten naar de reling. Het ging allemaal zo ontzettend snel en voordat de mannen er erg in hadden had hij er een stuk zeven van hen in het water gesmeten en anderen vermorzeld met zijn scharen. Deze waren nog groter dan de reddingcapsules die op alle platforms

geïnstalleerd waren. Met een gemak alsof zijn lichaam niets woog, kroop de kreeft over het dak richting heliplatform. Met afgrijzen realiseerde Tim zich wat het beest ging doen.

Het monster brak met één schaar het complete vangnet van het heliplatform af en kroop naar de helikopters. Het richtte zich op met behulp van zijn beide scharen en rees meteen een tiental meters boven de helikopters uit. Het bleef even hangen en liet zich daarna pardoes boven op beide machines vallen.

Eén machine werd volledig in elkaar gedrukt en de ander werd door het geweld waar alles mee gebeurde over de rand de oceaan ingeduwd. Hij bleef bovenop de machine liggen en Tim zag de eerste vlammen opkomen. Binnen enkele seconden stond de kreeft ook in brand. Hij probeerde zich los te rukken, maar zijn schild begon al te smelten en had zich aan het gloeiende metaal vastgehecht. Kerosine heeft een kookproject van 150 tot 290 graden en ontvlamt razendsnel. Binnen de kortste keren sloegen de vlammen van het platform over op het eiland waarop zij stonden en de vlammen vraten zich razendsnel een weg naar de boorput. Tim en de mannen maakten dat ze wegwamen onderweg schreeuwend naar elkaar dat ze naar de reddingboten moesten gaan. Het was nauwelijks verstaanbaar door het lawaai van de razende vlammen en het alarmsignaal dat nog steeds af ging. Tim keek om en zag hoe de vlammen zich een weg zochten de boorput in. Een enorme steekvlam was het resultaat en daarna knalde de hele zaak uit elkaar. Met veel moeite wisten de mannen op het andere eiland te klauteren en renden ze naar de reddingcapsules. Terwijl de een na de andere capsule in zee afgeschoten werd realiseerde Tim zich dat dit de tweede keer in zeer korte tijd was dat hij zo'n ramp meemaakte. Hij tuurde door één van de patrijspoortjes en zag hoe de kreeft volledig in vlammen opging. Zelfs op deze afstand, door de luchtdikte huid van de capsule heen, hoorde hij het verschrikkelijke gillen van de reuzenkreeft.

Weken lang stond de media bol van reportages en ooggetuigen verslagen waarin de monsterkreeft de hoofdrol in speelde. Zevenhonderd mensenlevens had de ramp gekost. Het platform was voor tachtig procent onder water verdwenen en het hoteleiland was volledig uitgebrand. De gevolgen voor het milieu waren verschrikkelijk. Er dreef een olievlek van meer dan vijftig vierkante kilometers richting de kust van Carácas en men was met man en macht bezig om de olie op te ruimen. Van over de hele wereld was hulp toegezegd en inmiddels waren er al verschillende teams gearriveerd. De milieugroeperingen waren in rep en roer, want er dreigde een ramp die zijn weerga niet kende. Men was ervan overtuigd dat de grens van het toelaatbare was overschreden en dat er nooit meer zo'n groot productieplatform mocht worden gebouwd. De regering stond onder zware druk. Niet alleen waren belangrijke politieke mensen tijdens de ramp omgekomen, men kreeg ook nog de schuld van de ramp. Ook de oliemaatschappijen lagen onder zwaar vuur. In het bijzonder de oliemaatschappij die eigenaar was van het ongeluksplatform kreeg het zeer zwaar te verduren in de media. Mede daardoor zakten de verhalen over de monsterkreeft na een dag of twee weg uit de belangstelling. Er werd nog even gemeld dat het monster verbrand was en dat het een merkwaardige speling van de natuur was geweest. En dat was het dan.

IV

Op het hoofdkantoor van Eastern Oil hing een bedrukte stemming. Iedereen van het personeel liep met een zwarte band om de linkerarm en de vlaggen van de maatschappij hingen halfstok aan de buitengevel. Het gebouw stond aan één van de drukste straten van Carácas middenin het centrum. Het was heet deze dag en de zon teisterde de grote boulevard die aan beide kanten versierd was met twee lange rijen tropische palmen. Op de bovenste verdieping van het enorme kantoorgebouw, dat bestond uit drieën-

twintig verdiepingen, voelde je de stress in de lucht hangen. De airconditioningsapparaten deden hun best, maar toch was het warm in het gebouw. De drie mannen die in zwarte pakken aan de tafel zaten, hadden een rode kleur op hun gezicht en één van hen sloeg woedend met zijn vuist op tafel. Het zweet liep van zijn gezicht en zijn uitzonderlijke hoge stem trilde van ingehouden woede. Wit speeksel stond in zijn mondhoecken en zijn zwarte ogen leken wel vuur te spugen. De haat straalde er van af.

‘Ik weet dat daar iets is, ik ben niet gek,’ zei hij.

‘Dat monster is niet voor niets zo groot geworden. Als we die vinding in handen kunnen krijgen dan kunnen we wel honderd van die productieplatformen laten bouwen. Geld speelt dan geen enkele rol meer. Het is jammer dat we het kwijt zijn, maar het is wel meteen het bewijs dat er iets bijzonders daar in zee zit. En ik wil weten wat het is en wel direct voordat een ander daar mee weggaat. Ik heb trouwens zojuist van de gouverneur van de Nederlandse Antillen een telefoontje ontvangen, waarin hij bevestigde dat de jongens inderdaad iets gevonden hebben. Wat ze gevonden hebben weet hij nog niet, maar hij is van plan om zijn mensen op die plek te laten duiken. Zijn zoekresultaten bij de weduwe van die visser hebben onvoldoende aanwijzingen gegeven, maar hij heeft goede hoop dat hij via zijn naaste partner in deze zaak, een zakenman Van der Plas genaamd, snel achter de feiten kan komen. De man heeft een zorgvuldig opgebouwde vertrouwensrelatie met deze jongens en volgens de gouverneur zal deze waarschijnlijk snel achter het geheim komen.’

‘Nou dat kan wel wezen,’ zei één van de andere mannen terwijl hij peinzend zijn hand over zijn door met littekens beschadigd gelaat liet gaan, ‘er zijn heel wat belangrijke mensen die zenuwachtig worden. Begrijpelijk nu er al twee platformen verdwenen zijn. Het heeft nu al een behoorlijke invloed op de productie, dat kan gewoon niet uitblijven. En onze geldschietters vragen zich bezorgd af of hun investeringen wel terug zullen komen. Ze verwachten een medicijn wat wonderen kan verrichten terwijl, wij nog niet eens weten wat we kunnen verwachten.’

‘We weten nota bene niet eens of die kreeft inderdaad een gemanipuleerd wezen was en zo ja door wat en door wie. Er zijn nog veel te veel open vragen. Ik vind het helemaal niet zo gek dat men nerveus wordt.’

De derde man die tot nu toe zwijgend aan tafel had gezeten hief zijn handen op en maande de twee anderen tot kalmte. ‘Laten we nu vooral rustig blijven,’ zei hij. ‘Zeg tegen de gouverneur dat hij niet langer moet wachten en die jongens gevangen moet nemen. Ik stuur er een paar mannetjes op af en ze zullen praten alsof hun leven ervan afhangt.’

‘Nee,’ zei de eerste man. Hij richtte zich op en het gezag straalde van hem af. ‘Laat ze nog even. Wanneer de mensen van de gouverneur niets in de zee kunnen ontdekken dan kan dat altijd nog.’

‘Ik bel hem terug en zeg tegen hem dat deze jongens niets in de weg mag worden gelegd, begrepen? Ik ben ervan overtuigd dat ze ons naar de ontdekking van de eeuw zullen leiden. We moeten alleen geduld hebben. Ik voel het, ik voel het in mijn botten.’

De andere twee keken elkaar even aan knikten instemmend en tevreden schonken ze zich nog een glas wijn in.

HOOFDSTUK 8

I

Na de maaltijd nodigde Cedric de jongens uit voor een uitgebreide rondleiding door de omgeving. Terwijl ze het houten huis verlieten, werden ze vergezeld door een heel gevolg waardoor het een beetje een optocht werd. Cedric zag Jaap vreemd kijken en zei tegen de mensen dat ze weer aan hun werk moesten gaan, zodat zij alle tijd hadden om eens rond te kijken. Lachend namen ze afscheid van de jongens. Alleen Kim McDonald bleef bij ze. Ze verlieten het dorp en Cedric leidde hen verder het landweggetje af. Overal waar de jongens keken zagen ze prachtige natuur; schitterende bossen, helder stromende beekjes en alles had een opvallende heldere kleur. Alsof alles net opnieuw geschilderd was; de lucht, het water, alles.

‘Ja,’ zei Cedric, ‘dat komt door ons licht. Daardoor heeft alles zo’n frisse kleur.’ Jaap moest nog steeds wennen aan het gegeven dat deze Ultranen hun gedachten konden lezen. Cedric had zijn vraag al beantwoord voordat hij hem had kunnen stellen. ‘Zoals ik jullie al eerder heb verteld hebben onze voorvaderen kans gezien uit de natuurlijke delfstoffen van Ultra ultraviolet licht te maken. Toen de groep Ultranen ontsnapten van Ultra, juist voordat deze vernietigd werd, landden zij met een skyhawk in de oceaan. Met de technologie die ze hadden meegebracht zagen ze kans om te overleven. Al snel ontdekten zij dat in de stalactieten van deze onderzeese grotten dezelfde stoffen zaten die zij nodig hadden op Ultra. Zo zagen zij kans om deze wereld, zoals hij er hier nu uitziet, te ontwikkelen.’

Al pratende waren ze een heuvel opgelopen. Bovenaan gekomen ontvouwde zich een prachtig uitzicht. Zover ze konden kijken waren bomen te zien, maar ook af en toe een groepje huizen, akkers en weilanden. Cedric vertelde dat de afstand een beetje vertekent omdat de drie enorme halve bollen tegen elkaar ge-

bouwd waren en zo door alle bollen heen kon kijken. De wanden waren immers van binnenuit doorzichtig. Jaap en Guido knikten sprakeloos en liepen samen met de andere twee naar beneden. Ze kwamen bij een meertje waar een raar soort bouwsel stond. Het leek een beetje op een piramide en vanuit de top liepen twee kabels, gedragen door hoge palen, naar het water. Toen ze dichterbij kwamen hoorden ze hetzelfde gebrom als ze in het water buiten de bollen hadden gehoord.

‘Ja,’ zei Kim trots. ‘Hier in dit soort meertjes, wordt onze visvoorraad op peil gehouden.’ Hij vertelde dat door middel van energie en het speciale ultraviolette licht de groei van de vissen beïnvloed werd en daardoor versneld.

‘Is dat nu niet juist de ondergang van Ultra geweest?’ vroeg Jaap. ‘Nu gaan jullie weer dezelfde weg op.’

‘Dat klopt,’ zei Cedric.

‘Er zijn een paar fanatieke deskundigen bij ons die het maar niet kunnen laten. Kort geleden nog is er hier een ramp gebeurd. Een paar jaar geleden hebben wij toestemming gegeven aan deze geleerden om proeven te doen met kreeften. We hebben namelijk dringend behoefte aan iets wat ons kan beschermen tegen invloeden van buitenaf. Immers wijzelf kunnen niet naar buiten. Het is fysiek onmogelijk om buiten de luchtbel te komen. Dat heeft alles te maken met de waterdruk die buiten de grot is; onze longen klappen meteen in. Nu hebben een paar mensen ongelooflijk zitten knoeien in het laboratorium en zij konden de verleiding niet weerstaan. Het is vreselijk uit de hand gelopen met als gevolg dat één van de kreeften die wij al langere tijd gebruikten als bewaker door het toedienen van een met serum behandeld voedsel is uitgegroeid tot een monster. We hebben enorm veel geluk gehad, want hij groeide ontzettend snel. Vlak voordat hij te groot werd, is hij de grot uitgegaan en kon daarna waarschijnlijk niet meer terug keren. Tenminste daar gaan we van uit want we hebben hem nooit meer terug gezien.’

‘Nou dan kunnen wij u nog wel het één en ander vertellen,’ zei Guido. Kim nodigde hen uit om plaats te nemen op een terras dat

aangelegd was voor een ander oud Engels uitzierend blokhuis. Hij klapte in zijn handen en een prachtige vrouw kwam het huis uit lopen. Ook zij was gekleed in wat waarschijnlijk de traditionele kleding was. Een roodbruine dunne jurk reikte tot haar voeten die in schelpensloffen staken. Ze had prachtig blond haar dat tot ver over haar middel reikte, maar het meest opvallende waren haar ogen. Terwijl zij met haar handen plat tegen elkaar gedrukt een diepe buiging voor hen maakte, stelde Kim haar voor als Tara zijn vrouw. Jaap was helemaal onder de indruk van haar ogen. Ze keken hen vriendelijk aan. Ze waren lichtblauw en doorzichtig. Hij had het idee dat hij zo bij haar naar binnen kon kijken. Gegeeneerd wendde hij zijn blik van haar af en hij meende een zweem van een glimlach op haar gezicht te zien. Kim heette hen welkom in zijn woning en vroeg haar of ze iets te drinken wilde halen. Ze knikte en draaide zich om en verdween weer in de woning.

Jaap vertelde hen wat er allemaal tot nu toe gebeurd was en wat de kreeft had uitgespookt met het booreiland. Hoe ze Tim hadden bevrijd in de gang en dat de gang inderdaad te smal werd om het monster door te kunnen laten. Hij vertelde ook dat ze bang waren dat hun ontdekking van de grot niet ongemerkt was gebleven. Verschillende mensen hadden moeite gedaan om uit te vinden wat ze nu ontdekt hadden. Guido zei: 'Wanneer we hier straks weggaan kunnen we nooit meer terugkomen want ze houden ons in de gaten. Wanneer de bovenwaterwereld jullie eenmaal ontdekt heeft, dan wordt jullie hele beschaving vernietigd. Dat weet ik zeker.'

Terwijl Jaap zijn verhaal deed, ging het gezicht van Cedric steeds zorgelijker staan en aan het eind keek hij bijna wanhopig. 'Ik moet er niet aan denken wanneer dat gebeurt. Ik heb in de bibliotheek gezien wat de homosapiens kan aanrichten en wat voor hebzucht ze hebben. Wanneer dat gebeurt dan is het over en uit voor ons.'

Na hier nog een poosje over gepraat te hebben nam Cedric hen mee naar het laboratorium. Het lag verscholen achter een bosrand en toen de jongens dichterbij kwamen zagen zij een schitterend

complex. Het was gebouwd van dikke boomstammen en bepleisterd met modder en daarna beschilderd met spierwitte verf. Ze gingen de entree door die meteen achter hen afgesloten werd met een deur. Het was de eerste deur die ze hier zagen en het viel Guido dan ook op.

‘Ja’, zei Cedric meteen, ‘dat is nodig om nieuwsgierigen op afstand te houden en om de proefdieren binnen te houden.’

‘Proefdieren?’, vroeg Jaap.

‘Ja, kijk maar’, en Cedric leidde hen naar een grote zaal waar allemaal verschillende aquaria stonden. Het enige geluid dat je hoorde was het geluid van de luchtpompen. Ook hier hing weer die eigenaardige kleur licht. Je kon niet zien waar het vandaan kwam, maar het was er wel. Zover ze konden kijken waren er alleen maar aquaria. De één nog groter dan de andere, Jaap zag bakken met kreeften, inktvissen zelfs een haai zwom rusteloos zijn rondjes. Er waren ook bakken met verschillende soorten amfibieën, half waterdier half landdier. Eén van de bakken trok meteen de aandacht, hij was van een kolossale grootte. Hij was voor een derde gevuld met water en stenen. Hier en daar lag een boomtak en groeide er wat karige plantjes. Jaap herkende het als een terrarium. Hij had zo’n bak vroeger ook wel eens ingericht, maar zo’n grote had hij nog nooit gezien.

Het duurde even voordat ze ontdekten wat er inzat en hij kneep zijn ogen samen van ongeloof. Hij had nog nooit zoiets gezien. Het leek wel iets uit een sciencefictionfilm. Het was een soort uit de kluiten gewassen hagedis. Het deed hem sterk denken aan een krokodil.

‘Je zit bijna goed, Jaap,’ lachte Cedric. ‘Het is een verre voorvader van de alligator, dit is een echte vleeseter en hij woont normaal op het land, maar kan ook prima met water overweg. In jouw wereld leeft de Eryops niet meer. Die is al duizenden jaren geleden uitgestorven. Hier hebben we hem uit fossielen overblijfselen weer tot leven gewekt. Hij kan wel 2 meter lang worden.’

Stomverbaasd staarde Guido hem aan. ‘U bedoelt jullie hebben hem gekloond?’ vroeg hij.

‘Ja, zo zou je het ook kunnen noemen’.

‘Maar waarom? Dat is toch helemaal niet interessant voor jouw volk?’

‘Nou, dat ben ik niet met je eens,’ zei Cedric. ‘We zijn nog steeds op zoek naar dieren die we kunnen trainen om ons te beschermen. Nu ik het er toch over heb, loop maar eens even mee, dan zal ik jullie iets laten zien.’ Cedric leidde hen door verschillende grote zalen. De plafonds waren laag maar de oppervlakte was per zaal enorm. In elk daarvan waren kolossale kweekbakken geïnstalleerd. Sommigen half gevuld met water, anderen weer voor een derde en weer anderen tot aan de rand. En overal klonk het geruststellende geluid van de luchtpompen. Cedric liep naar twee dubbele deuren die met een grote grendel waren afgesloten. Hij schoof met enige moeite de grendel opzij en nodigde hen met een brede armzwaai uit om naar binnen te gaan.

II

Het was overweldigend. Stil bleven de jongens staan om alles in zich op te kunnen nemen. Wederom stonden ze in een grote zaal maar nu was deze hoog, zeer hoog. Het plafond mat zeker vier meter vanaf de grond en langs het plafond liepen grote lucht- en waterslangen naar de aquaria die rondom stonden opgesteld. Deze overweldigende bakken waren net zo hoog als het plafond en één wand werd zelfs in zijn geheel bedekt door één enkel aquarium. Alles werd verlicht met een blauwe gloed. Het leek op hetzelfde licht dat ze al overal hadden gezien alleen iets blauwer van kleur. Voorzichtig liep Jaap in de richting van de grote bak en zag hetzelfde tafereel als hij buiten de grot zou zien. Gewoon het alledaagse leven van een tropische zeebodem. Er lagen diverse soorten rotspartijen gebouwd en hier en daar zwommen wat algemene zeebewoners. Hij kon nog net een paar zeepaardjes zien verdwijnen achter wat koraal dat een eind verderop in de

bak was aangebracht. Terwijl hij aandachtig stond te kijken kwam Guido naast hem staan en ook hij speurde het aquarium af. Plotseling leek het wel of de hel was losgebarsten. Met een enorme klap dreunde er iets tegen de centimeters dikke door-kijkwand. De klap was zo hard dat de andere aquaria stonden te trillen op hun fundamenteën en bij sommigen sloeg het water over de rand heen. Verschrikt tuimelden ze achteruit waarbij ze over elkaar struikelden en op de grond vielen. Meteen hoorden ze een bulderend gelach en verdwaasd keken ze naar Cedric, die zijn hoofd achterover gegooid had en de glimlachende Kim op zijn schouder sloeg. Ze keken weer naar het aquarium, waar ze een enorme zeeslang woedend heen en weer zagen zwemmen. Het beest ontwikkelde een hoge snelheid doormiddel van rust en kracht. Hij gebruikte op een perfecte manier zijn cilindrisch en langgerekte lijf en wist dit in een perfecte balans te brengen. Toen hij weer hun richting op kwam zwemmen, zagen ze hoe het lichaam bedekt was met een dikke slijm laag en dat hij geen schubben had. Ondanks zijn slijm laag waren zijn tekeningen heel goed te onderscheiden. Zover Jaap in zijn geheugen kon nagaan leek het hem een zebraMorene, maar dan één die behoorlijk ge-manipuleerd was. Hij was op zijn minst vijftien meter lang en zijn kop zag er afschuwelijk uit. Hij had sterk verlengde kaken en zijn ogen leken heel klein in vergelijking met de grootte van zijn lelijke kop. Die zag er werkelijk heel angstaanjagend uit. De enorme bek was open en twee rijen messcherpe tanden waren zichtbaar.

‘Ja, je hebt gelijk Jaap,’ zei Kim. ‘Dit beest is een kruising van moeralen, pelikaanalen en andere familiesoorten. Maar als basis hebben we zoals je ziet de zebraMorene gebruikt.’

Guido vermoedde dat Kim tot één van de geleerden behoorde die zich bezig hielden met dit onderzoek. Enthousiast ging deze verder: ‘De zebra Morene bleek in de praktijk namelijk heel volgzzaam. Hij was makkelijk te trainen en wat belangrijker was hij kon ook zelf eigen initiatief nemen. Dus lag het voor de hand dat

we van hieruit verder zouden gaan. Het heeft ons wel heel wat inspanning gekost voor wij hem volledig konden controleren.'

'Hoe bedoelt u dat?'

'Precies zoals ik het zeg. Dit exemplaar dat je nu voor je ziet is over een paar dagen gereed om aan de laatste fase van ons experiment te gaan beginnen.'

'En wat houdt dat dan precies in?', vroeg Guido.

'Wel, over een paar dagen is hij nog een paar meter gegroeid en ziet hij er nog gevaarlijker uit. En dat is precies wat we willen. Elk dier dat hem tegen zal komen, zal meteen rechtsomkeert maken wanneer ze hem zullen zien', zei Cedric trots. 'Dus hij zal de perfecte bewaker zijn voor ons. Door middel van signalen zal hij precies onze commando's opvolgen. Want naast zijn training is er ook nog een chip in zijn hersenen geplant. Dit stelt ons niet alleen in staat om hem te besturen, maar ook om zicht te hebben op wat hij precies doet. We kunnen namelijk door middel van de chip via zijn ogen naar buiten kijken. Je begrijpt; dat opent voor ons ongekende mogelijkheden en zo kunnen we eindelijk de wereld buiten onze grot eens gaan onderzoeken.'

'Dus als ik het goed begrijp bent u straks in staat om via dit monster, wat als een soort levende robot fungeert, alles te kunnen zien wat daar buiten is en het beest ook nog alles laten doen wat u wilt?'

'Ja,' zei Cedric. 'Daar komt het in grote lijnen wel op neer.'

'Nou,' zei Guido. 'Daar moet ik toch eens even bij gaan zitten hoor. Ongelooflijk! Als je daar even over nadenkt komen de meest onwaarschijnlijke mogelijkheden bovendrijven.'

'Wil jij je misschien even anders uitdrukken?' vroeg Jaap lachend. 'Ik kan dat woord drijven onder deze omstandigheden nu niet direct waarderen hoor!'

En een grote grijns trok over het gezicht van zijn vriend.

'Wanneer dit in de bovenwaterwereld bekend wordt, dan krijgen jullie te maken met de grootste misdadigers die je maar kunt voorstellen,' vervolgde Jaap ernstig. 'Dus voorzichtigheid buiten

de grot is voor jullie van levensbelang, dat moet tijdens het experiment goed voor ogen houden worden.'

HOOFDSTUK 9

I

Hoewel het stormde en alle waarschuwingen uitstonden maakte een sinister ogend figuur toch de trossen los van het prachtige luxueuze jacht. Het lag in de snel wegzakkende zon met zijn zwarte kleur sinister te glinsteren. Hij had die ochtend per telefoon opdracht gekregen van zijn baas, de gouverneur van het eiland. Hij had te horen gekregen dat hij nooit meer op het paleis mocht komen. Alle contacten moesten voorstaan per telefoon gebeuren om geen enkele aanwijzing naar het gouvernement te leiden. Minachtend glimlachte hij voor zich uit en bedacht dat het hem helemaal niets kon schelen. Het kwam hem eigenlijk wel goed uit want hij had andere plannen. Hij was het zat om als loopjongen voor die gouverneur te spelen en had zo zijn eigen invulling van het begrip loyaliteit. Tenslotte betaalden de bazen uit Carácas beduidend meer dan die zogenaamde kopstukken uit Willemstad. Hij had nu geruime tijd verschillende vervelende klussen geklaard voor die Hollanders, maar behoorlijk betalen zat er niet in. Ook die dikke grote man van de duikschool was niet erg scheutig met zijn beloningen. Dus ze konden hem wat.

Hij sprong aan boord, startte de machtige jet-motoren en manoeuvreerde het enorme schip voorzichtig de luxe jachthaven uit richting open zee. Via de marifoon meldde hij zich af bij de havenmeester en gaf Aruba op als zijn bestemming.

Hoewel hij absoluut niet het plan had om naar het eiland te gaan wendde hij wel de steven in die richting om alle eventuele pottenkijkers op het verkeerde been te zetten. Zodra hij de havenhoofden passeerde, begon het schip ondanks zijn stabilisatoren hevig te slingeren. Er stond een behoorlijke passaatwind dwars op het schip en na 15 minuten verlegde hij dankbaar zijn koers. Het schip lag meteen een stuk rustiger op de golven. Hij activeerde de automatische piloot en liep naar de kaartentafel. Na

enig rekenwerk zette hij zorgvuldig zijn koers uit en corrigeerde de automatische piloot. Hij liet zich daarna zakken naar het beneden dek en zette voor zichzelf een kop koffie. Hij was vast van plan om uit te zoeken wat de jongens nu ontdekt hadden. Hij herinnerde zich nog goed het moment hoe hij die twee stiekem met duikuitrusting terug aan boord zag glijden terwijl ze voor anker lagen. Hij had het door zijn kijker wel degelijk gezien maar had zich van de domme gehouden. Hij had gewoon het schip omgedraaid en was weggevaren en had toen voor zich zelf vastgesteld dat daar iets aan de hand moest zijn. Vermoedelijk waren ze op die plek meer wezen duiken want hij was ze regelmatig uit het oog verloren de laatste tijd. Wat kon er nu voor bijzonders liggen. Hij vermoedde een gezonken galjoen uit het grijze verleden, want er waren er nogal wat gezonken daar voor de kust van Bonaire.

Hij stond op en verzamelde zijn duikuitrusting en bracht het naar het duikdek achterop het schip. Vervolgens begaf hij zich weer naar de stuurhut en nam het roer over van de automatische piloot. Na een half uurtje nam hij een peiling op de zon en liet na enig gemanoeuvreren het anker vallen, vlak naast een daar voor anker liggend schip van een duikschool. Hij was er van overtuigd dat hij precies op de plek lag waar de vorige keer de Mermaid had geankerd en dat was een bevestiging van zijn gelijk. Een paar mijl verder wist hij, lagen de eerste riffen die doorliepen tot aan het eiland Bonaire. Hij liep naar achteren en begon zich gereed te maken voor de duiktocht. Toen hij tenslotte zijn mes om zijn rechterkuit gespte nam hij buiten zijn onderwatergeweer ook nog een pistool mee. Hij ging nooit ergens heen zonder zijn wapen. Het had al regelmatig zijn leven gered en had menige moord voor hem uitgevoerd. Ook nu moest het mee, hoewel hij beseftte dat hij er helemaal niets mee kon onder water, controleerde hij toch zorgvuldig of het wel volledig waterdicht verpakt was.

Hij maakte het foedraal stevig vast boven op zijn luchtflessen, pakte zijn koker met pijlen voor zijn onderwatergeweer en liet zich voorzichtig zakken via de ladder in het heldere blauwe wa-

ter. Hij spuugde een keer in zijn masker en liet zich daarna via een koprol naar beneden zakken. Hij zocht even de ankerkabel om zich te oriënteren en speurde de omgeving af terwijl hij langzaam naar de bodem zwom. De luchtbelletjes die uit zijn mondstuk ontsnapten kriebelden langs zijn lichaam omhoog en terwijl hij even omhoog keek zag hij de zon nog vergeefse pogingen doen om haar warmte tot zijn diepte door te laten dringen.

Nieuwsgierig kwamen verschillende zeebewoners even kijken wie er in hun domein binnendrong. Terwijl wat zilverkleurige haast doorzichtige barracuda's statig voorbij zwommen, paradeerde een kogelvisje parmantig met zijn fel gele kleur. Alsof het beseftte dat hij schitterend afstak tegen de prachtige blauwe kleur van het water.

Terwijl hij zachtjes op de bodem belandde, keek hij op zijn dieptemeter en zag dat hij op vijftwintig meter zat wat ongeveer overeen kwam met de eerdere schatting die hij gemaakt had.

Het fijne spierwitte zand waaide omhoog toen hij voorzichtig langs de bodem richting het rif zwom. Hier en daar schoot een bodemvis, die zich in de bodem verstopt had, verschrikt weg en regelmatig kwam hij hele bossen zee-egels tegen die op de kalme golfbeweging van de zee heen en weer wiegden. Plotseling zag hij een scheepswrak liggen, tenminste de achterste helft ervan, en hij kon duidelijk de naam Globe lezen. Nieuwsgierig zwom hij de openstaande kajuitsdeur in, maar kon niets bijzonders ontdekken. Behalve dat het wemelde van de kleine visjes hadden ook verschillende soorten plantjes een plekje gevonden op het hout. Voorzichtig zwom hij weer naar buiten, er voor zorg dragend dat zijn luchtflessen en slangen nergens achter bleven haken.

Zijn schouders ophalend zwom hij weer verder en even later staarde hij verbaasd naar het voorste gedeelte van de Globe. Nu pas viel het hem op hoe scherp en recht afgesneden de breuk was op de plek waar de andere helft had moeten zitten. Hij tastte het met zijn handen af en voelde toen een zekere onrust over zich heen komen. Schielijk keek hij nog eens goed om zich heen, maar de zee was de zee en alle bewoners zwommen nog onbe-

kommerd om hem heen. Nogmaals trok hij zijn schouder op en realiseerde zich dat wanneer er gevaar zou dreigen de zee in zijn omgeving onmiddellijk leeg zou zijn. Ieder levend schepsel zou zich dan meteen teruggetrokken hebben.

Rustig zwom hij weer verder en hij naderde al snel de eerste riffen. Indrukwekkend reikte het koraal tot op grote hoogten.

Grote koraalkolonies lagen hier. Het rif maakte deel uit van de enorme barrièreriffen die door een strook water van het eiland gescheiden werden. In de loop der eeuwen hadden miljoenen fossiele riffen zich door de inwerking van het zeewater omgezet in dolomieten en vormden zo een prachtige biotoop voor de talrijke soorten zeebewoners. Zee-egels, kreeften, zeesterren, mos-selachtigen, zeeanemonen en planten vormden een schitterende kleurrijke verzameling. Hij had daar geen oog voor, maar zwom speurend om zich heen over het rif. Soms moest hij vlak over de bodem zwemmen om tussen de enorme koraalformaties door te kunnen zwemmen; andere keren leek het wel of hij over diepe valleien zwom, zo dook de bodem ineens naar beneden.

De laatste paar minuten zat hij op zo'n vijftien meter diepte en de bodem liep vrij vlak voor hem uit. Plotseling stuitte hij tegen een enorme berg van koraal aan. Als een rotswand rees het voor hem op. Hij week uit naar links en zocht een opening om er door heen te zwemmen. Hij zag een donker gat en voorzichtig zwom hij naderbij. Hij moest helemaal tot op de bodem van de zee zakken om erin te kunnen kijken. De opening had een diameter van twee meter en terwijl hij zijn lamp aanklikte zwom hij naar binnen. Hij was er vast van overtuigd dat hij elk ogenblik weer aan de andere kant van het rif zou uitkomen om zo zijn weg te kunnen vervolgen. Groot was zijn verbazing toen de doorgang een gang bleek te zijn die heel langzaam smaller werd. Bezorgd keek hij op de drukmeters van zijn flessen en zag dat hij nog iets meer dan de helft aan lucht had. Genoeg, dacht hij bij zichzelf, alleen moet ik mij niet laten verleiden om nog dieper te duiken, dat kost alleen maar meer lucht. De bodem van de gang was bedekt met spierwit

zand en het wemelde van de kleine visjes die nieuwsgierig op zijn lantaarn af waren gekomen.

II

Twee dagen later was het dan zover. Cedric en Kim waren hen komen halen en gezamenlijk liepen ze weer naar het laboratorium. Toen ze de grote zaal binnen liepen, waar de Morene zijn bak had, waren er al verschillende Ultranen druk bezig met allerlei apparatuur. Toen ze wat dichterbij kwamen dacht Jaap iets te herkennen wat veel weg had van een computer. Een heleboel slangen waren verbonden met de bak.

De Morene zelf zwom nog steeds rustig heen en weer, alleen was hij inderdaad nog zeker twee meter groter geworden. Zijn enorme bek ging tijdens het zwemmen langzaam open en dicht en duidelijk was te zien hoe groot en scherp zijn tanden waren. Dat moest ook wel gezien het feit dat de hoofdmoot van zijn voedsel uit vissen, kreeftachtigen, weekdieren en inktvissen bestaat. Ook schroomt hij niet om, wanneer hij gestoord wordt, wezens die groter dan hij zijn aan te vallen. Kim legde de jongens uit dat vanuit hier de Morene aangestuurd wordt, met behulp van deze apparatuur kan hij overal heen gedirigeerd worden. En met behulp van een bijzondere intelligente chip die in zijn hersens geplant was, konden ze tegelijkertijd via zijn ogen alles zien wat er binnen het zichtveld van de Morene gebeurt.

“Dus wanneer wij hier het aanvalscommando zouden geven dan zal hij onmiddellijk reageren.”

‘Ongelooflijk’, verzuchtte Guido.

‘Niet te geloven’, zei Jaap.

‘Ja’, zei Cedric, ‘het is voor ons de beste bewaking die we maar konden verzinnen.’

De Ultraan die bij de apparatuur stond knikte naar Kim die op zijn beurt weer vragend naar Cedric keek. Nou dacht Jaap, ook hier zijn de gezagslijnen duidelijk ontwikkeld. Cedric knikte op zijn beurt weer naar Kim, die gespannen naar een toetsenbord

liep. Hij was daar even in de weer en plotseling begon het water in de bak enorm te borrelen. Het leek wel alsof er een enorme luchtslang in de bak neergelaten was, die een grote stoot lucht in de bak blies. Voordat ze het in de gaten hadden was de Morene ineens weg. Gewoon verdwenen en de bak kwam weer langzaam tot rust. Vragend keken de jongens Cedric aan en die vertelde dat door een ingenieus systeem er een directe verbinding was met de zee en zo ook voortdurend alle bakken ververs konden worden. Gezonder kon het niet voor de bewoners van de aquaria. Ze stonden nu met zijn allen bij het toetsenbord waar Kim druk mee aan het werk was. Deze keek even op en begon al zijn handelingen te verklaren. Hij vertelde dat ze al jaren bezig waren om zich te bekwamen op het op afstand aansturen van dieren. Met dit prachtige exemplaar had hij maanden elke dag een paar uur geoefend. Weliswaar in zijn eigen bak maar tot nu toe had hij alleen maar perfect gereageerd en hij had zelfs de indruk dat er een bepaalde relatie tussen hen ontstaan was. En met een grijns drukte hij op een knop en er lichtte een groot scherm voor hen op. Na enig bijstellen was het beeld overweldigend. Niet alleen was alles haarscherp te zien maar het was net of je door je eigen ogen keek. Voor hen doemde de rotswand van de enorme grot op. Het beeld draaide naar rechts en je kon zien dat het beest omhoog zwom. De stalactieten kwamen gevaarlijk dichtbij. Kim draaide aan een knop en het beeld draaide verder naar rechts en keek naar beneden. Van grote hoogte keek het beest naar beneden en duidelijk waren de drie melkwitte koepels te zien. Het was of de jongens een déjàvu kregen. Want nog niet zo lang geleden hingen ze zelf nog zo hoog in het water. De ogen van de Morene fungeerden voortreffelijk als camera's. Dat was goed te zien op het moment dat Kim aan een knop draaide en de zebraMorene met zijn kop de gewenste richting in zwom. Voorzichtig naderde hij de opening van de gang die naar buiten leidde. Kim wachtte even toen Cedric zei: 'Ga maar door Kim, het moet toch een keer gebeuren.'

Hij wendde zich tot Jaap en zei dat er nog nooit een Ultraan de gang in was geweest en dat dit voor hen een gevaarlijk avontuur was. Eigenlijk hing het voortbestaan van Ultrania aan een zijden draadje. De veiligheid van hun land moet kosten wat kost gewaarborgd blijven. Een beetje bezorgd draaide hij zich weer naar het scherm.

De Morene zwom voorzichtig verder. Het was inmiddels donkerder geworden in de gang, het licht van de grot lag al ver achter de slang. Soms verschenen er een paar lichtpuntjes op het scherm en Kim vertelde dat het kleine visjes waren die licht uitstraalden. Na een minuut of vijf zei Jaap dat wanneer de Morene zijn snelheid niet veranderd had ze nu bijna bij de uitgang moesten zijn. Kim bevestigde dat de Morene precies had gedaan wat hij hem had opgedragen en gespannen keken ze weer naar het scherm waar duidelijk te zien was dat de Morene een lichtpunt naderde. Fronsend keek Guido er naar en zei plotseling: ‘Dat is de uitgang niet, stop hem.’

Cedric knikte naar Kim. Deze drukte op een knop en het monster zakte langzaam naar op de bodem van de gang. Jaap kon dat goed zien want het zand dwarrelde een beetje voor de lenzen om hoog. Het zicht in de gang was inmiddels van donker naar schemerlicht overgegaan dat betekende dat de uitgang niet ver meer kon wezen.

Chico werd een beetje ongerust want er kwam maar geen eind aan deze onderzeese gang en toen de gang ook nog eens steeds nauwer werd kreeg hij het behoorlijk moeilijk. Wat moest hij nu? Zijn zuurstofvoorraad was bijna tot op de helft geslonken dus moest hij over een paar minuten terug anders haalde hij het nooit meer. De gang was nu zo smal geworden dat het moeilijk werd om vrij te blijven van de gangwanden en het plafond. Dat werd behoorlijk gevaarlijk, want die zaten vol uitsteeksels waar hij van alles en nog wat aan kon openhalen.

Zo laag mogelijk over de bodem flipperde hij vooruit toen zijn lichtbundel op iets vreemds stuitte. Eerst dacht hij dat het een

groot rotsblok was, maar toen hij de lichtstraal goed richtte stokte zijn adem.

Wat hij zag kon hij eerst niet bevatten. De afmetingen waren zo onnatuurlijk groot dat hij het eerst niet herkende. Dit kon niet, maar het kan wel, flitste het door hem heen. Met afgrijzen realiseerde hij zich wat hij daar zag. Het licht van zijn lantaarn reflecteerde in de afschuwelijke ogen van de slang en de enorme bek sperde zich wagenwijd open. Het slijmerige beest kronkelde moeiteloos van zijn ligplaats omhoog terwijl het op zijn achterlichaam bleef steunen. In wilde paniek en wild ademhalend greep Chico naar zijn harpoen. Het raakte verward in de veiligheidslijn en wanhopig probeerde hij het te richten op de Morene.

‘Grijp zijn luchtflessen’, commandeerde Cedric, ‘het is niet anders.’ Kim drukte op een knop en de Morene schoot met zijn kop vooruit en ramde de indringer recht op het lichaam. Deze tolde achteruit en de lantaarn viel op de bodem in het zand. Bij het schijnsel ervan konden ze goed zien hoe de enorme Morene weer toeschoot met zijn kop en met zijn bek de twee luchtflessen open beet alsof het koekjes waren. Een explosie van lucht barstte los en Kim trok de Morene een paar meter terug. Goed was te zien hoe het lichaam van de duiker hevig spartelde en na een poosje zachtjes op de bodem zakte.

Nadat de rust in het water was weergekeerd en het zand terug was gezakt, konden ze goed zien hoe het lichaam in een groteske houding heen en weer wiegde op de stroming die in de gang stond.

Jaap keek Cedric aan en deze keek schijnbaar onbewogen terug.

‘Ja, je hebt gelijk’, zei hij op de onuitgesproken vraag van Jaap.

‘Het is verschrikkelijk en onvergeeflijk, maar het moet. De ingang naar onze wereld moet geheim blijven en dat twee mensen uit de andere wereld van ons bestaan weten dat zijn er eigenlijk al twee teveel.’

Fronsend keek Guido hem aan en Cedric vervolgde ‘maak je niet ongerust. Niemand zal jullie iets aandoen. We weten nu echt wel dat we jullie kunnen vertrouwen. Wij kunnen gedachten lezen

weet je nog wel?’ Zonder met zijn ogen te knippen zei Jaap: ‘Ik denk dat het beter is om het lichaam binnen te halen. Het heeft twee voordelen. Eén we kunnen uitzoeken wie het is en twee mocht er in de toekomst naar hem gezocht worden dan vinden ze hier in ieder geval niets.’

Cedric knikte instemmend en Kim stuurde de reusachtige Morene behoedzaam naar het lijk toe en deze pakte voorzichtig met zijn enorme bek de restanten van de luchtflessen vast en trok het geheel langzaam achteruit zwemmend met zich mee.

Na geruime tijd arriveerde het monster weer in de grot en terwijl het zich omdraaide keek het naar beneden. Dat bleef een fascinerend gezicht om zo door de ogen van dat enorme beest te kunnen kijken. Het was net of je daar zelf boven in de grot hing. Kim drukte een paar knoppen in en stuurde met behulp van een futuristisch ogend stuurknuppeltje het beest rechtstreeks naar beneden. Hij demonstreerde meteen met wat voor een snelheid de Morene zich kon verplaatsen. Na een paar minuten was het dier bij de kleinste koepel aangekomen en stak zijn afschuwelijke kop door de blauwachtige scheidingswand heen. Jaap zag dat het zijn bek opende en het lichaam van de duiker viel op de grond. Het beest trok zich terug en liet zich vlak voor de kleine bol op de bodem van de grot zakken. Kim drukte weer een paar knoppen in en zei: ‘Hij is nu geprogrammeerd als waker.

Niemand kan nu de kleine bol binnengaan en voor de koepels hoeven we helemaal niet bang te zijn. Het is onmogelijk om daar binnen te komen, we hebben er namelijk een elektromagnetisch veld omheen geplaatst. Als daar iemand of iets te dicht in de buurt komt dat wordt die meteen weer weggeslingerd.’

‘Ja,’ zei Guido, ‘dat hebben we gemerkt toen wij het probeerden.’

Snel verlieten de jongens met Cedric en Kim het lab en liepen in de richting van de kleine koepel. Het was een heel eind en onder het wandelen vertelde Cedric dat zijn volk de ontwikkeling en evolutie van de aarde nauwkeurig gevolgd had en dat juist het Victoriaanse tijdperk hier een enorme indruk gemaakt had. Zo

was hier de liefde ontstaan voor de kunst en cultuur uit die periode en tot op de dag van vandaag was de invloed daarvan terug vinden in deze samenleving. Je zag het aan de namen van de Ultranen, de bouwstijl, het taalgebruik en aan de geschriften.

Inmiddels waren ze aangekomen op de plek waar ze deze onderwaterwereld waren binnengekomen. Cedric vertelde dat zij, de Ultranen, weliswaar de kleine koepel binnen konden gaan, maar dat zou later grote gezondheidsproblemen geven. Zonder elkaar aan te kijken stapten Jaap en Guido via de scheiding 'de kleine koepel' binnen. Het was net als de eerste keer een apart gevoel om terug naar de grote koepel te kijken en dan niets te kunnen zien. Ja een blauwe waas maar meer niet.

En toen ze zich omdraaiden konden ze zo door de afscheiding de onderzeese grot inkijken. Argwanend keek Guido nog eens naar de Morene maar die lag nog steeds op de zeebodem. Alleen de plek waar zijn kieuwen zaten zag je bewegen.

Langzaam stapte Jaap naar het lijk van de duiker, knielde plotse-ling neer en draaide het op zijn rug. 'Zie je dat Guido, deze vent ken ik. Dit is die kerel die zich steeds bij Van der Plas ophield.'

'Ja,' zei Guido, 'wat was zijn naam ook al weer? O ja, Chico werd hij genoemd. Hij is ook dezelfde vent die ons een paar keer geschaduwd heeft, weet je nog?'

'Hoe heeft hij dit kunnen vinden? Niemand weet verder van deze gang, behalve Tim. Maar die weet niet eens dat de gang naar hier doorloopt.' Snel onderzochten ze het lichaam en behalve de harpoen kwam ook het pistool te voorschijn. Voorzichtig haalde Jaap de houder uit het wapen nadat hij het wapen op de veiligheidspal had controleerd.

'Hoe kom jij aan die wijsheid? Sinds wanneer weet jij hoe je met zo'n ding moet omgaan?' vroeg Guido.

'Ik ben een paar jaar lid geweest van een schietvereniging en daar word je tot vervelends toe geleerd hoe je het wapen met je ogen dicht in en uit elkaar kunt halen. Je mocht niet eerder de schietbaan op voor je dat in het donker kon doen.'

Inmiddels had hij alle plekken onderzocht waar iets verstopt kon zitten. Op de grond lagen naast de wapens ook sleuteltjes. ‘Vermoedelijk contactsleutels’, zei Jaap en ook een waterdicht etui met daarin een paspoort, rijbewijs en een brief. Ze pakten het lijk bij de armen en benen vast en droegen het door de blauwe afscheiding waar het meteen werd overgenomen door een paar Ultranen en nadat ze de andere spullen ook opgehaald hadden liepen ze samen met Kim en Cedric terug naar het huis met het uithangbord. Nieuwsgierig bekeek Jaap het bord eens wat beter. Het was inderdaad een klassiek uithangbord die je nog overal buiten aan de muur van pubs in Engeland ziet hangen. De tekening stelde een ouderwetse toorts voor, maar dan één die een prachtig licht uitstraalde. Midden in de lichtstraal stond een koepl die weer op zijn beurt blauw opgloeide. Sprakeloos staarde Jaap er naar en realiseerde zich toen dat de afbeelding driedimensionaal was. Het leek net of hij hem zo kon wegpakken. Glimlachend pakte Cedric Jaap bij de arm en leidde hem naar binnen. ‘Kom,’ zei hij. ‘We hebben werk te doen, ik verklaar je dat bord later wel.’

III

Commandeur Herwege stond op vanuit zijn geknielde houding, sloeg de witte broek van zijn marineuniform schoon, draaide zich om en zei tegen de sergeant van de militaire politie dat hij waarschijnlijk gelijk had. Hij keek uit over de schitterende blauwe baai met het spierwitte strand en zuchtte eens diep. Een paar uur geleden was hij thuis gebeld door de MP met de mededeling dat er een dodelijk ongeval had plaatsgevonden. Het was gebeurd bij één van de kliffen van het eiland en zijn aanwezigheid was dringend gewenst. De sergeant, een man met een figuur als een klerenkast, gemillimeterd haar en een uitgestreken gezicht had hem opgevangen en verteld dat de persoonlijke adjudant van de gouverneur verongelukt was. Toen Herwege de ravage aanschouwde had moest hij van de politie het lijk identificeren. De sergeant

had hem later even apart genomen en verteld dat hij hier geen prettig gevoel over had. Herwege had hem even aangekeken en toen om uitleg gevraagd. De sergeant nam hem mee naar de plek waar de wagen van de klif was gestort en wees op sporen van extra autobanden. Ze waren heel diep en de sergeant legde uit dat er een wagen moet zijn geweest die de auto van de officier over de rand heeft geduwd. Hij wees op de glasscherven van een lamp en vertelde dat nader onderzoek hem had geleerd dat deze wagens over verschillende kilometers heel hard gereden moeten hebben. Vermoedelijk hadden ze elkaar achterna gezeten. Alle sporen op de zandweg hiernaar toe wezen in die richting.

Het zoeken werd nog een stuk eenvoudiger toen hij merkte dat de linkervoorband van de moordenaar een duidelijk merkteken in zijn band had. Hij had nog niets verteld aan de politie maar eerst Herwege opgebeld omdat hij vermoedde dat er misschien meer aan de hand was. Terwijl de mensen van de ambulance zwetend in de hete tropenzon het lijk via een takel omhoog haalden nam hij de MP'er bij de arm en leidde hem naar zijn wagen.

'Sergeant,' vroeg hij, 'wat is je naam?'

'Hulstein commandeur.'

'Zeg tegen je mensen dat ze de zaak verder regelen en rijd met mij mee naar het commandement. Ik bel onderweg jouw superieur wel op, want ik wil dat je met onmiddellijke ingang bij mijn staf geplaatst wordt.'

'Ai sir', de man draaide zich om en beende weg om zijn instructies te geven.

Herwege stapte in zijn dienstauto en liet de weldadige koelte van de op volle toeren draaiende aircondition over zich heen gaan. Na een paar minuten stapte ook Hulstein in en terwijl Herwege zijn gesprek afrondde met de commandant van de MP wees hij de sergeant op de koelkast en stak twee vingers omhoog. Met een dankbare grijns trok deze twee blikjes Heineken open en drukte er één in de hand van de commandeur. Nadat ze de eerste verkoelende slok hadden laten zakken zei Herwege, 'Hulstein, ik heb in zeer korte tijd gemerkt dat je een groot opmerkingsgave

hebt. En je kan dingen snel in de juiste context plaatsen en met elkaar in verband brengen.'

De sergeant begon wat ongemakkelijk heen en weer te schuiven, het was duidelijk dat hij niet gewend was aan complimenten.

'Om kort te gaan, ik wil dat je de komende tijd vierentwintig uur per dag in mijn directe nabijheid bent. Niet zozeer dat ik een lijfwacht denk nodig te hebben, dat kan altijd nog, nee, als een extra paar ogen en om mij te helpen om te deduceren. Ik zal je straks op kantoor het één en ander uit de doeken doen.'

Eenmaal op kantoor aangekomen liet de commandeur door zijn hofmeester nog een paar biertjes aanrukken en haalde toen een rood dossier uit zijn bureaulade.

'Luister goed, sergeant, wat ik je nu ga vertellen valt onder absolute geheimhouding. Het is van het uiterste belang dat niets van dit gesprek naar buiten lekt, sterker nog, je leven zou wel eens in gevaar kunnen lopen.'

Fronsend keek Hulstein hem aan.

'De afgelopen paar jaar krijg ik regelmatig signalen dat onze gouverneur niet helemaal zuiver op de graad is', vervolgde de commandeur. 'Ik heb dit uit verschillende bronnen, los van elkaar. Tot nu toe heb ik er geen enkel bewijs van, maar er houden zich wel regelmatig onpure figuren op en rond het gouvernementspaleis. De gouverneur is regelmatig, eigenlijk te veel, op bezoek bij een machtig olieconcern in Venezuela, Eastern Oil genaamd.

Ik heb het uit laten zoeken en veel van de directieleden hebben nauwe banden met de maffia. Let wel, daar is geen twijfel over mogelijk. Eerst gaf ik hem het voordeel van de twijfel maar nu zijn persoonlijke adjudant vermoord is, ben ik er zeker van dat hij ergens bij betrokken is. Alleen de vraag is waarbij?'

'Wel commandeur, het lijkt mij zinvol om eens op het gouvernement te gaan rondneuzen. Ik heb daar nog een paar vriendjes zitten. Toen wij daarstraks het wrak verlieten heb ik mijn mensen opdracht gegeven om alles nauwkeurig uit te pluizen. Ik heb gezegd dat ik alles, maar dan ook alles wilde

weten. Ook het wrak van de auto wil ik helemaal uit elkaar gehaald hebben. Voor zover dat nog kan. En er wordt uitsluitend aan mij gerapporteerd, dus misschien komt daar nog iets leuks uit rollen.'

Herwege knikte instemmend en zei: 'laten we het hopen. Okay we wachten dit onderzoek eerst even af en probeer jij je connecties eens uit.'

'Ai, commandeur,' zei Hulstein en verliet het kantoor van de opperbevelhebber van de Antillen. Buiten angekommen liep hij direct door naar bureau transport en regelde uit naam van de commandeur voor onbepaalde tijd een jeep.

Met een tevreden glimlach reed hij richting Fort Amsterdam. Het was een prachtig tot in de details gerestaureerd fort. Het had de typische roodbruine kleur die alle overheidsgebouwen op de eilanden kenmerken. Het stond aan de ingang van de haven en in vroeger tijden werd er van hieruit dominant geheerst. Niet alleen hadden de ministers hier hun departementen en woonde de gouverneur met zijn huishouding op het fort, ook was er een detachement mariniers gelegerd. Zij vervulden de functies van de militaire politie en één van de taken van de MP was het bewaken van de gouverneur en het fort. Na het oproer onder de bevolking in de zeventiger jaren werd er nog scherper geselecteerd op de juiste mensen voor de MP.

Terwijl Hulstein langzaam door de poort van het paleis reed beantwoordde hij het aan hem gebrachte eerbewijs van de twee schildwachten. Hij draaide rechtsaf en stopte voor de ingang van de MP-post. De korporaal bracht met een grijns van oor tot oor zijn militaire groet en vroeg aan hem: 'Autootje gekocht sergeant, had u centjes teveel?'

'Krijg wat,' mompelde hij en liep grinnikend naar binnen.

Hij liep de gang helemaal uit en stapte het laatste kantoor binnen. Twee breed geschouderde mariniers zaten aandachtig de Playboy te bekijken en legden deze snel weg toen hij zei: 'Luister jongens, ik ben wat aan het uitzoeken en ik heb jullie hulp nodig.'

Vanuit mijn functie wil ik wat meer weten over die kerel uit Venezuela. Weet je wie ik bedoel?’

‘Jazeker, die slanke man die altijd tot in de puntjes gekleed is en die dat fretachtige gezicht heeft.’

‘Precies’ zei hij, ‘en Hans wanneer jij nu Jantje de chauffeur eens onder handen neemt’. En tegen de ander zei hij ‘Jan, als jij nu eens een intiem praatje gaat maken met je vriendin. Dan ga ik eens rondsnuffelen op de Yachtingclub. Dat zwarte jacht van de gouverneur krijgt daar altijd zijn onderhoud. Misschien vind ik daar wel iets.’

‘Wat vriendin? Hoe bedoel je dat?’ vroeg Jan.

‘Ja, doe nu maar niet als of Inez niets voor je betekent. Het hele detachement weet inmiddels dat je met haar aan het scharrelen bent,’ zei Hulstein met een grijns.

‘Probeer er eens achter te komen of zij iets meer weet over die vent.’ Ze praatten nog wat na en spraken voor die avond af in de marinebar, een kroeg in de buurt. Tevreden liep Hulstein terug naar zijn kantoor zocht zijn spullen bij elkaar, sloot zijn bureau en meldde zich af bij zijn detachement-commandant. Hij stond met zijn wagen op de binnenplaats van het fort, en behalve een enorme bougainville die daar al sinds mensenheugenis een ereplaats had, stond er achter deze boom een kerkje. Terwijl hij in zijn jeep stapte liep een klein zwart jongetje naar hem toe. Hij was gekleed in een blauwe korte broek, een versleten T-shirt en liep op blote voeten. Hij keek hem ernstig aan en trok aan zijn hemd.

‘Macamba meekomen, man wilt u spreken,’ zei hij in zijn beste Nederlands. Hulstein keek hem eens onderzoekend aan, fronste zijn wenkbrauwen en zag hoe serieus het ventje op hem wachtte.

‘Okay,’ zei hij. Hij stapte uit de jeep en volgde het ventje. Deze zocht zijn weg tussen de toeristen door naar de kerk. Het was een uitgesproken voorbeeld van een klassiek kerkje voor zwarten. Het had zo uit het oude zuiden van Amerika geplukt kunnen zijn. Het was geheel uit hout opgetrokken. De spits was rood van

kleur, het dak van het schip was zwart en de muren waren lichtblauw.

De dubbele deuren stonden uitnodigend open en toen hij naar binnenging merkte hij hoe verrassend koel het daar was. Terwijl hij om zich heen keek, had het ventje de gelegenheid gegrepen om te verdwijnen. De kansel zag er precies zo uit zoals die in de film de Blues Brothers. Hij moest glimlachen toen hij er aan dacht en hij zag James Brown in zijn verbeelding al opkomen. Er zaten slechts een paar mensen in de banken. Een paar negerinnen in traditionele klederdracht liepen juist de kerk uit gevolgd door een aantal toeristen.

Er hing een serene rust die kenmerkend is voor iedere kerk en met fronsende wenkbrauwen zocht hij de ruimte af. Langzaam liep hij naar voren toe en zette zich neer op de eerste kerkbank. Hij bleef rustig zitten wachten en na een paar minuten verscheen van achter een gordijn naast de kansel een dominee. In zijn karakteristieke outfit zag hij er uit als bisschop Tutu van Zuid Afrika. Het was een pikzwarte man met een prachtige kop met spierwit haar dat als een aureool om hem heen krulde. Hij bleef even zwijgend naast Hulstein zitten keek hem daarna recht in de ogen en vroeg of hij het onderzoek leidde naar aanleiding van het ongeluk op de klif. Na enige aarzeling knikte Hulstein bevestigend.

‘Het nieuws verspreidt zich snel op het eiland,’ zei hij.

‘Sommigen hebben zo hun netwerken, sergeant.’

‘Hm, wat kan ik voor u doen eerwaarde?’

‘U moet weten dat een poosje geleden één van onze vissers verdronken is. Het gebeurde onder de kust van Bonaire onder verdachte omstandigheden en bovendien wordt sindsdien zijn weduwe lastig gevallen.’

‘Wat verstaat u onder lastig vallen?’ vroeg Hulstein.

‘Wel allereerst is de gouverneur in hoogst eigen persoon wezen condoleren, wat al heel ongebruikelijk is, en liet daarna notabene twee mensen, terwijl hij er zelf bij aanwezig was, een ongeoorloofde huiszoeking doen.’

‘Is dat zo?’ vroeg de sergeant en zijn belangstelling was meteen gewekt.

‘Jazeker, en nog steeds wordt ze per telefoon lastiggevalen. Er wordt dan gevraagd of zij iets vreemds aan Roberto gemerkt heeft en of hij nog iets gezegd heeft en of ze nog dingen gevonden heeft die eerder niet aanwezig waren.’

‘Wordt er ook nog een naam genoemd, eerwaarde?’

‘Nee dat niet, maar ze herkende wel een Amerikaans accent’

‘Amerikaans hè? Hm, misschien kunnen we daar iets mee’, zei Hulstein peinzend.

‘Nou misschien wel’, antwoordde de dominee met een glimlach.

‘Evelyn, dat is de naam van de weduwe, heeft de tweede keer dat ze gebeld werd haar antwoordapparaat mee laten lopen. Dat bandje heeft ze nog steeds.’

HOOFDSTUK 10

I

De gouverneur liep rusteloos door zijn kantoor. Zijn secretaresse was al een paar keer afgesnauwd en zat gespannen in haar kantoortje. Wanneer hij in deze stemming was, kon hij vreselijke dingen zeggen en doen, daar had ze menigmaal de bewijzen van gezien. De man was af en toe totaal onberekenbaar. Ze herinnerde zich nog al te goed het moment dat ze in een intiem gesprek waren en van het ene op het andere moment veranderde hij volkomen. Het leek wel of ze naar een gedaantewisseling keek. Zijn gelaatsuitdrukking werd van belangstellend ineens woest en haat straalde uit zijn ogen. Ze werd weggestuurd en uren lang had hij zich opgesloten in zijn kantoor. Ze hield zich nu maar onopvallend op de achtergrond.

De man liep plotseling naar zijn bureau, trok zijn bureaulade open, pakte het ebbenhouten kistje op en zette het voor hem neer op het bureaublad. Voorzichtig bijna eerbiedig opende hij het deksel en haalde een zilverkleurig pistool onder het groene vette doek vandaan. Hij laadde het wapen door, stak twee houders bij zich en verliet het paleis. Hij klopte op de deur van zijn chauffeur en samen liepen zij naar de garage.

‘Jantje,’ zei hij, ‘Chico reageert niet meer op mijn oproepen. Ik weet ook niet waar hij is. Volgens de havenofficier is hij vanmorgen met het jacht vertrokken richting Aruba en ik heb zo’n vermoeden dat hij achter die jongens aan is gegaan.’

‘Dat was toch ook de bedoeling excellentie?’

‘Jazeker, maar hij had allang terug moeten zijn. Pak de wagen, we gaan naar Bonaire.’ Zenuwachtig drentelde hij heen en weer tot zijn chauffeur voor kwam rijden. Bij de jachthaven aangekomen sprong de havenofficier bijna in de houding toen hij de hoge functionaris binnen zag komen. Handen wringend en nog net niet buigend liep hij achteruitlopend de man in de weg totdat deze

hem nonchalant opzij duwde. Jantje was onmiddellijk aan boord van het jacht van zijn baas geklommen. Het was een getrouwe kopie van het voormalige koninklijke jacht van de Nederlandse staat. Volledig van hout en in een perfecte staat van onderhoud.

Terwijl hij de motoren startte snauwde de gouverneur naar Jantje dat deze de trossen moest losgooien en ongeduldig duwde hij de handels van de motoren ver naar voren terwijl hij het stuurwiel volledig naar bakboord draaide. Met een grote witte snor op de boeg voer het jacht snel de haven uit. Hij had elke vraag van de havenmeester genegeerd zodat zijn bestemming onbekend was. Peinzend keek deze dan ook het jacht na dat langzaam aan de horizon verdween.

Terwijl Jantje achter het roer plaats nam, ging de man het vooronder in om zijn duikuitrusting te controleren en gereed te leggen op het dek. Later spreidde hij in de stuurhut een zeekaart uit en stippelde zijn koers uit. Hij had voor zichzelf uitgemaakt waar Chico ongeveer moest zitten. Tijdens één van zijn rapportages had deze hem verteld dat hij de jongens ontdekt had, een paar mijl uit de kust van Bonaire tussen twee beaches in. Ze hadden een toneelstukje opgevoerd door te doen alsof ze aan het vissen waren maar al die tijd dat hij daar gelegen had, waren ze onder water geweest. Toen ze uit het water kwamen waren ze behoorlijk opgewonden geweest. Chico had toen gedaan alsof hij net was gearriveerd en was weer weggevaren. Hij had zich meteen voorgenomen om in een later stadium hier weer eens terug te komen.

Toen een paar uur later twee bliepen op zijn radarscherm kreeg hoopte hij dat één van de twee Chico zou zijn en toen hij het zwarte jacht in zicht kreeg slaagde hij een zucht van verlichting. Het lag er zo te zien onbeschadigd bij en bezorgd tuurde hij naar het schip of hij enig teken van leven kon ontdekken. Een tiental meters verderop lag nog een schip. Hij herkende het jacht van zijn partner Van der Plas. Daar zijn die jongens mee gekomen, concludeerde hij meteen. Voorzichtig manoeuvreerde hij zijn

schip naar de lijzijde van het zwarte jacht, liet Jantje wat willetjes over de railing hangen en maakte vast.

Hij stapte over en liep meteen door naar de stuurhut, bestudeerde de zeekaart en de daarnaast liggende aantekeningen. Daarna doorzocht hij het gehele schip en zag dat één van de duikuitrustingen weg was en trok zijn conclusie. Op de kaart stond de tijd van aankomst vermeld en het was nu twee dagen later. Fronsend liet hij zich op een stoel zakken en bedacht zich dat Chico iets overkomen moest zijn. Dat moest hij discreet laten uitzoeken en snel ook. Want het was voor hem van levensbelang dat niets maar dan ook niets een verband zou kunnen leggen tussen hem, Chico en de maffia. Hij wenkte Jantje en vertelde hem dat hij het gouvernementsschip terug moest varen naar zijn thuishaven. Gewoon afmeren, alles opruimen zoals altijd en dan naar huis gaan. Wanneer iemand hem iets zou vragen wist hij van niets. Hij zou wel contact met hem opnemen. Hij keerde zich om liep terug naar de brug en controleerde de radar. Hij markeerde de positie van de bliep, maakte de trossen los, stelde zijn koers vast op de automatische piloot en schonk zichzelf een stevige whisky in. Peinzend keek hij vanaf zijn brug het verdwijnende jacht na. Even later startte hij zijn motoren en voer weg.

II

De dominee ging staan en leidde Hulstein naar de zijkant van de kansel, en verschoof een paneel waardoor met een zachte klik een deurpaneel openzwaaide. Terwijl hij Hulstein voorging keek deze belangstellend om zich heen. Ze liepen door een gang die wel op een kerker leek, het rook er erg muf en het was er kil. De geestelijke vertelde dat de gang onder het binnenplein helemaal door liep naar de andere kant tot onder het kabinet van de gouverneur.

Een paar eeuwen terug was het één van de beroemdste ontsnappingstunnels van Curaçao geweest en met glimlach vervolgde

hij: 'Eén van de plaatselijke toenmalige helden was de Nederlandse onderdrukker, en die is op deze wijze ontsnapt.'

Aan het eind van de gang gekomen hield hij een dikke zware deur open en verrast bleef Hulstein staan. Wat hij zag was een zeer comfortabel ingerichte ruimte. Langs alle wanden waren boekenkasten gemonteerd tot aan het plafond. Een ouderwets aandoend trappetje stond over de gehele lengte op een rail gemonteerd. Niets wees er op dat deze ruimte uit de rotsachtige grond uitgehakt en uitgegraven was. Overal brandden kaarsen en een zachte gloed verspreidde een sfeervol licht. Vier enorme met rundleer beklede oorstoelen stonden in een halve cirkel voor een knapperend haardvuur. Verbaasd keek hij van het vuur naar de geestelijke en deze zei glimlachend dat er een ingenieus afvoersysteem was aangelegd die alle rook onzichtbaar naar buiten leidde. Terwijl hij een karaf rode wijn uit een schitterend bewerkte houten kast pakte greep hij meteen twee wijnglazen mee en zei tot Hulstein: 'Ga toch zitten sergeant, neem er even je gemak van.'

Terwijl deze minzaam aan zijn wijn nipte alsof hij dagelijks wijn dronk inplaats van bier spoelde de geestelijke het bandje van het antwoordapparaat terug en startte het meteen. Hij hoorde een zware Amerikaanse mannenstem zeggen; 'Evelyn, ik weet dat Roberto iets ontdekt heeft, ik wil weten wat het is. Wanneer ik niet binnen vierentwintig uur door jou op de hoogte ben gebracht zullen er zeer onplezierige dingen gebeuren. Spreek het bericht in op het volgende telefoonnummer 0980060.'

Met een doffe klik eindigde het bericht en het bandje liep nog een tijdje door maar liet verder alleen maar geruis horen.

'Evelyn beweert dat ze de stem eerder heeft gehoord, namelijk bij het ongewenste bezoek van de gouverneur met zijn twee begeleiders kort nadat Roberto was overleden. Zij zegt dat de stem toehoort aan één van die twee begeleiders, ze is daar zeer beslist in. Het was juist die man die al haar kasten en laden overhoop gehaald had. De brutaliteit.'

Hulstein hoorde door de stem van de geestelijke heen de verontwaardiging van de vrouw klinken. Ook hij wist iets van haar achtergrond. In het verleden was zij omroepster geweest van de plaatselijke televisie en ook was ze eens de schoonheidskoningin van het eiland geweest. Nog steeds was ze een zeer gewaardeerde gast bij iedereen en zeer populair in het lokale uitgaanscentra. Er waren zelfs geruchten dat ze overwoog om de politiek in te gaan.

‘Wel,’ zei Hulstein, ‘hiermee is dus officieel bewezen dat het gouvernement, en met name de gouverneur zelf, connecties heeft met de maffia. Ik wil graag dat bandje van u hebben eerwaarde.’

‘Maar natuurlijk,’ zei deze en overhandigde de marinier de cassette na hem eerst nog even in een leeg cassettedoosje te hebben gedaan.

Een uur later zat Hulstein op het kantoor van de Commandant Zeemacht. De commandeur had de cassette wel vier keer opnieuw afgespeeld en zat Hulstein nu peinzend aan te kijken.

‘Tja, dit doet de deur dicht,’ zei hij. ‘Ik zal alle gegevens eens op een rijtje zetten en het melden aan de admiraal in Nederland. Ik zal adviseren om de FBI in te schakelen. Per slot van rekening overschrijdt dit diverse landgrenzen. Houd jij de gouverneur zoveel mogelijk in de gaten en hou mij op de hoogte.’

‘Ai ai commandeur,’ en weg was Hulstein. Toen hij een paar minuten later in zijn kantoor zat, liep zijn collega binnen en vertelde dat Inez net gebeld had. Het jacht van het gouvernement was de yachtingclub binnengelopen en het enige bemanningslid was als een haas vertrokken. Hulstein bedankte hem, liep naar zijn jeep en reed naar de haven om zelf eens te praten met de havenofficier. Die vertelde hem dat de gouverneur zelf samen met nog iemand, waarschijnlijk zijn chauffeur want hij zat achter het stuur van de limousine, als een haas uit de haven waren vertrokken zonder te vertellen waarheen. Ondanks aandringen van hem. De chauffeur was uren later alleen terug gekomen.

‘Hoelang is het schip weg geweest?’

‘Ongeveer negen uur meneer’.

Na hem bedankt te hebben liep hij de steiger op waar het jacht afgemeerd lag. Het lag met zijn witte kleur en messcherpe boeg te schitteren in de zon en het teakhout glom hem tegemoet. Via een valreep liep hij aan boord en deed meteen een poging om te kijken of de kajuit open was, dat bleek niet zo, maar na enig gefrunnik met een speciale bos sleutels klikte het slot open. Nieuwsgierig begon hij rond te neuzen en als eerste trok hij de kaartenla open. Terwijl hij de bovenste kaart op de tafel legde zag hij de half uitgegomde koers staan. Voorzichtig trok hij met een potlood de koerslijn over en kwam op een positie uit die hem zijn wenkbrauwen deed fronsen. Hij zag dat het kruisje direct onder de kust van Bonaire was aangegeven en vroeg zich af wat daar op die plek te zien was, daar was alleen maar water. Hij rolde de kaart op en stak hem in zijn binnenzak, keek rond of alles weer in de oude staat was en sloot zorgvuldig de kajuit af. Zijn rondgang over het dek leerde hem niets nieuws en een paar minuten later zat hij weer in zijn jeep.

III

Op de drieëntwintigste verdieping van het kantoorgebouw van Eastern Oil was de spanning om te snijden. De man met het meeste gezag keek op van zijn kopje koffie en zei vermoeid: ‘Dan moet het maar, dit doet de deur dicht. Ik heb net doorgekregen van de gouverneur van Curaçao persoonlijk, dat zijn onderzoek op niets uit gelopen is. Zijn mannetje is verdwenen en de jongens zitten daar vermoedelijk nog onder water. Hij heeft de plek gemarkeerd dus is het nu tijd om het groter aan te pakken.’ ‘Hou je er wel rekening mee dat het misschien iets heel anders kan zijn,’ zei zijn collega die in hemdsmouwen achter de grote monumentale vergadertafel zat. Donkere zweetplekken tekenden zich af onder zijn armen.

‘Misschien zijn zowel de jongens als dat mannetje van de gouverneur ten prooi gevallen aan een familielid van die monsterkreeft. Misschien is er wel helemaal geen mogelijkheid om zoiets te manipuleren en jagen we een utopie na. Misschien is die gemarkeerde plek niets anders dan de schuilplaats van dat monster.’

‘Jij met je ‘misschien,’ ik weet zeker dat we iets op het spoor zijn, alle botten in mijn lichaam zijn er van overtuigd,’ zei zijn andere collega die ondanks de warmte nog steeds in zijn zwarte driedelig pak achter de tafel zat en geen moment een spoor van hitte of zweet vertoonde.

‘Het wordt inderdaad tijd dat we spijkers met koppen gaan slaan. Het hoofd van de afdeling financiën heeft mij vanmorgen laten weten dat door de rampen met de productieplatforms onze financiële positie op de beurs wankel is geworden. Kortom mijne heren, wanneer er niet snel iets gebeurt waardoor we weer vooruitzichten hebben op voldoende inkomsten, we ter verantwoording geroepen zullen worden. Goed mijne heren, ik stel voor dat we een uitgebreid team sturen om voor eens en altijd uit te zoeken wat daar gaande is, en het liefst zo snel mogelijk. Als het kan morgen’

‘Juan,’ en hij richtte zich tot de man in hemdsmouwen, ‘regel jij de details verder en hou ons permanent op de hoogte.’

En na dit gezegd te hebben stond hij op en verliet het gigantische kantoor.

Op het eiland Curaçao belde de gouverneur lichtelijk nerveus het telefoonnummer van zijn zakenpartner. Toen Van der Plas niet reageerde, kleepte hij zich om in vrijetijdskleding en liep naar de garage. Peinzend keek hij naar de donkere sedan van Chico. Hij realiseerde zich dat hier het bewijs stond van de moord op zijn adjudant. Daar moet ik ook nog een oplossing voor vinden, dacht hij bij zichzelf en stapte in zijn eigen fourwheeldrive en reed naar de oude plantage. En toen hij een halfuurtje later via de toegangspoort voor het imposante plantagehuis stil stond bedacht hij zich dat hij wel blij was dat hij in het verleden van de Plas had

geholpen om deze enorme plantage in zijn bezit te krijgen. Deze stond nu ongelooflijk in het krijt bij hem. Terwijl de grote zware, van dividivihout gemaakte, voordeur openzwaaide werd hij door een bediende welkom geheten en naar het kantoor van zijn partner geleid. Deze stond meteen op van achter zijn bureau en vroeg hem wat hij wilde drinken.

Nadat alle beleefdheidsrituelen afgehandeld waren, viel Van de Plas meteen met de deur in huis: ‘Wel Tom, waar kan ik je mee van dienst zijn? Ik neem tenminste aan dat ik iets voor je moet doen. Het gegeven al dat je persoonlijk hier komt betekent in ieder geval dat het belangrijk is.

‘Nou, dat kan je wel zeggen. Heb jij nog iets van ons mannetje gehoord?’

‘Chico? Nee niets, ik weet niet beter of hij is nog bij jou op het Gouvernement.’

‘Wel, dan heb ik een verrassing voor je. Ik ben bang dat hij niet meer onder de levenden is.’ En hij vertelde het hele verhaal over zijn tochtje naar Bonaire, zijn opdracht aan Chico om zijn adjudant te elimineren en om op onderzoek uit te gaan naar de plek waarover hij eerder gerapporteerd had.

‘Er zijn nu een paar dingen die snel geregeld moeten worden. Ten eerste zal de wagen van Chico moeten verdwijnen, want hij staat nu in de garage van het Gouvernement en ik wil absoluut niet dat er enig verband gelegd kan worden tussen de moord en het Gouvernement. Daarnaast trof ik jouw schip “de Mermaid” aan op de plek waar vermoedelijk de jongens beneden zitten. Het lag voor anker een tiental meters naast het zwarte jacht van Chico. Hij was al twee dagen geleden gearriveerd en ik weet dat de jongens daar al langer zitten. Het “zwarte jacht” daar weet ik van dat het van de Venezolaanse maffia is dus heb ik het persoonlijk naar een verborgen baai aan de oostkust gevaren. Dat moet daar dus weg en wel vandaag nog.”

‘Rustig Tom, alles wordt geregeld,’ suste Van der Plas. ‘Ik krijg net een fax binnen uit Carácas waarin wordt aangekondigd dat vandaag nog een team van mensen op het eiland zal arriveren.

Die zullen een uitvalbasis nodig hebben en dat kan goed vanaf dit schip dus is het een hele goede oplossing om dat schip daar te verbergen. Ik ken de plek en niemand zal het daar zoeken en ook vanuit zee is het niet te ontdekken. Vanavond nog wordt de wagen van Chico weggehaald en gaat het team naar Bonaire om de plek goed te onderzoeken. Dus als alles goed gaat weten we morgen meer.'

'Mijn mannetje op de werf,' vervolgde Van der Plas, 'vertelde mij al dat de jongens met de Mermaid vertrokken zijn, ondanks mijn eerdere bezwaren zijn ze toch weer gegaan. Ik had trouwens niets anders van ze verwacht. Ze zijn duidelijk iets op het spoor en ik ben er van overtuigd dat het iets te maken heeft met die monsterkreeft.'

'Zoals de zaken nu staan weten we morgen meer,' bevestigde de gouverneur gerustgesteld en nam nog een flinke slok van zijn drankje.

'Precies, wil je misschien een Havanna sigaar?'

IV

Toen ze allen om de grote ouderwetse ronde tafel zaten legde Jaap alle attributen van de duiker voor zich op tafel; de harpoen, het pistool met holster, twee volle patroonhouders, contactsleuteltjes, een etui, paspoort, rijbewijs en een brief.

Cedric keek al die tijd belangstellend toe en nam opeens heel voorzichtig het pistool op.

'Dus dit is zo'n levensgevaarlijk wapen waar jullie het over hadden?' vroeg hij in het algemeen.

'Ja,' zei Guido en legde zo goed en zo kwaad als dat maar ging de werking van het wapen uit. Jaap op zijn beurt vouwde de brief open en begon te lezen. Opeens werd zijn gezicht beurtelings rood en wit.

'Luister eens allemaal, ik word hier niet goed van. Alle mensen, wat zijn wij belazerd.'

Geschokt keek hij om zich heen. Moet je horen wat hier staat, en hardop begon hij enkele citaten uit de brief voor te lezen.

“Wanneer het niet lukt om het project te voltooien, moeten zowel de Gouverneur van de Antillen als zijn rechterhand Van der Plas geëlimineerd worden. Het jacht dient tot zinken gebracht worden en let er op dat je geen sporen nalaat die naar ons verwijzen. Verbrand deze brief na het lezen onmiddellijk. Ga naar het gebruikelijke schuiladres, wij nemen contact met jou op.”

‘Ongelooflijk, we zijn door Van der Plas geronseld om ons goed in de gaten te kunnen houden. Hoe kan hij dat nu weten? We wisten zelf niet eens dat we die gang zouden ontdekken, laat staan Ultrania!’ riep Guido uit.

‘Nee, dat is allemaal toeval. Hij had ons op dat moment gewoon nodig en wij waren gewoon op het juiste ogenblik op de juiste plaats aanwezig.’

Cedric keek hen vragend aan en Jaap haastte zich om de ontmoeting met Van der Plas uit te leggen.

‘Nu begrijp ik waarom hij zo opgewonden werd. Weet je nog die keer toen we in dat cafeetje bij de pontjesbrug koffie zaten te drinken? Helemaal overstuur kwam hij binnenstuiven en wilde van alles weten,’ zei Guido.

‘Ja, er vallen nu wel een paar stukjes op zijn plaats hé?’

‘Ik ben bang dat we in grote problemen zitten. Zowel Van der Plas als die gouverneur weten waarschijnlijk van deze positie en wie weet wie nog meer,’ zei Jaap.

‘We moeten zorgen dat we zo snel mogelijk terug naar het schip gaan en uitzoeken hoe de situatie is. Laten we zo afspreken, Cedric,’ en hij wendde zich tot de imposante hoofdman van Ultrania.

‘Mocht onze bezorgdheid te groot zijn geweest en er blijkt dat er helemaal niets aan de hand is, dan ziet u ons nooit meer terug. Ik denk dat het de enige manier is om Ultrania te beschermen tegen aasgieren van buitenaf.’

‘Ik vrees dat je gelijk hebt,’ antwoordde deze. ‘Maar het lijkt mij ook slim om de Morene met jullie mee naar buiten te laten gaan.’

‘Dat raad ik u ten sterkste af,’ zei Jaap.

‘Stel, we komen boven en er ligt daar een hele armada op ons te wachten. Voor hetzelfde geld was deze Chico niet alleen gekomen en is er iemand die hulp is wezen halen. En liggen die ook boven op ons te wachten.’

‘Hm, je hebt waarschijnlijk gelijk,’ zei Cedric aarzelend. ‘Maar toch heb ik er grote moeite mee om jullie alleen naar boven te laten gaan.’

‘Cedric, de veiligheid van Ultrania en uw mensen gaat voor alles. Daar zijn we het toch met zijn allen over eens, nietwaar?’

‘Ja,’ viel Guido hem bij. ‘We gaan alleen naar boven, punt uit.’ Ze stonden op en Jaap pakte alle spullen van Chico zorgvuldig in. Aan de revolver besteedde hij extra aandacht en lette hij goed op dat deze waterdicht was ingepakt. Daarna liepen zij weer naar buiten en namen het pad waar de doorgang was naar de kleine bol. Alsof er een onzichtbaar signaal was afgegaan, en dat was waarschijnlijk ook zo, stroomden van alle kanten de Ultranen toe. Zwijgend stelden zij zich op langs de kanten van het weggetje. Sommigen raakten hen even aan of gaven hen een hand. Jaap realiseerde zich dat wanneer ze de onderzeese gang niet in waren gezwommen, de Ultranen nog steeds onbezorgd door zouden gaan met hun leven. Nu dreigde er gevaar, en niet zo maar gevaar. Wanneer boven water het bestaan van Ultrania bekend zou worden dan kon je er op wachten dat het bestormd zou worden. Wat een sensatie zou dat zijn, een wereld onder water. Afstamelingen van een vergane beschaving, zelfs van een andere planeet. Een absolute bestorming konden ze dan verwachten en het geheim van Ultrania zou dan zeker niet langer een geheim zijn. Het was voor de Ultranen van levensbelang dat hun onderwaterwereld geheim zou blijven. Als een blikseminslag trof het hem. De volle verantwoordelijkheid drong plotseling tot hem door.

‘Jezus,’ zei hij. ‘Wat hebben we gedaan!’

Cedric, die zijn gedachten gevolgd had reageerde meteen ‘Jaap, maak je niet dik. Dit moest eens gebeuren. Dit kon jij nooit van tevoren weten.’

Bij de kleine bol aangekomen draaide Cedric zich naar de jongens toe en zei hardop: 'Jaap, Guido, wij vonden het een eer jullie gekend te hebben. Wanneer alles goed voor ons verloopt zien we jullie nooit meer, maar vergeten zullen we jullie niet meer.'

'Nee Cedric, voor ons was het een eer om jullie te leren kennen en geloof me we zullen er alles aan doen om jullie veiligheid te kunnen waarborgen,' antwoordde Jaap.

Na een korte instemmende hoofdknik van Cedric zochten de jongens hun duikapparatuur bij elkaar, controleerden alles zorgvuldig, gespten de zaak om. Controleerden elkaar nog eens en nadat ze Cedric de handen geschud hadden zwaaiden ze met een brede armzwaai naar de stil toekijkende Ultranen en stapten toen plompverloren door de wand de kleine bol in.

Met een schuin oog naar de rustig liggende Morene deden ze hun mondstukken in, knikten naar elkaar, zwaaiden nog een keer naar de schimmen achter hen en stapten voor de tweede keer door de melkachtige scheidingswand heen. Meteen ondergingen ze de fascinerende sensatie om in één keer ondergedompeld te zijn door het alomvattende water. Voorzichtig zwommen ze van de kleine bol vandaan en zwommen langzaam omhoog richting de opening van de enorme grot.

Jaap wilde op geen enkele manier een risico nemen hoewel zijn dieptemeter consequent op vijftwintig meter bleef staan. Na enkele minuten kwamen ze boven bij de ingang aan en keken ze nog even om. De drie bollen stonden mysterieus in hun blauw-witte waas te gloeien. Nadat ze de seinlijn aan elkaar vastgemaakt hadden staken ze de duim op en zwommen langzaam achter elkaar de donkere gang in. Na enkele minuten naderden ze het punt waar de gang overging in een andere iets ruimere gang en het werd ook iets lichter. Guido vond het wel best, want die nauwe gang beviel hem voor geen meter. Plotseling waren ze de onderzeese gang uit en viel het zonlicht voor hen op de bodem van de zee. Enigszins opgelucht keek Jaap om zich heen en constateerde dat er niemand in de buurt was. Guido stak zijn duim

weer omhoog en langzaam zwommen ze richting de plek waar de Mermaid voor anker lag. Na een paar minuten kwam de ankerketting van het schip in zicht en op hun gemak lieten ze zich langzaam omhoog gaan. Bij iedere tien meter bleven ze een kwartiertje hangen om aan alle onzekerheden omtrent hun maximale gedoken diepte een eind te maken. Toen ze eindelijk hun hoofd naast de Mermaid boven water staken schrokken ze zich een ongeluk. Vijf geweren waren op hen gericht en evenveel klikken klonken toen de wapens werden doorgeladen.

Terwijl ze aan dek stonden, werden ze ontdaan van hun luchtfles, harpoen en duikmes en werden met tyre-rips hun handen op de rug vastgebonden. Vijf ongere geichten keken hen aan. Zo te zien komen deze uit Zuid-Amerika, dacht Guido. Uit de stuurhut van de Mermaid stapte Van der Plas, gekleed in een licht gekleurd linnen kostuum, met een spijtig gezicht het achterdek op en maakte de rugtas open waarna hij de inhoud zorgvuldig op het dek neerlegde. Jaap deed een schietgebedje van dankbaarheid vanwege het feit dat ze niets, maar dan ook niets van Ultrania hadden meegenomen, zodat er ook niets was dat hen kon verraden. Nadat Van der Plas de inhoud van de brief had gelezen, vernauwden zijn ogen zich toen hij zijn eigen doodvonnis las. Voorzichtig vouwde hij de brief weer dicht en stopte hem weg in zijn broekzak. Onder zijn oksel haalde hij een zwarte Luger te voorschijn en drukte de tromp hard op het voorhoofd van Guido. Hij keek naar Jaap en siste door zijn tanden: ‘Wat hebben jullie daar beneden ontdekt en wat is er met Chico gebeurd.’

Guido vertrok geen spier maar er verschenen wel zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd.

‘Een onderwatergrot, waarschijnlijk de schuilplaats van die monsterkreeft,’ zei Jaap.

Van der Plas haalde met een klik de veiligheidspal van het wapen over en zei: ‘Nu nog eens, maar dan voor het “echie”. Wat is daar beneden te zien en waar is Chico gebleven? Waar komen deze spullen vandaan?’

Op dat moment kwam er iemand binnen. Het bleek de leider te zijn van de groep. Heel rustig duwde hij met een, ondanks de op het achterdek heersende tropische temperaturen, gehandschoende hand rustig het wapen weg van het voorhoofd van Guido en zei met luide stem: 'Hou op met die onzin, Jack.' Het was een lange slanke man, een beetje fatterig gekleed in een spierwit kostuum, een rood sjaaltje en witte schoenen. Toch straalde hij een zekere dominantie uit. Met een gebiedend gebaar hield hij zijn hand op 'Geef dat wapen maar aan mij, Jack. Voordat er ongelukken gebeuren.'

Aarzelend overhandigde deze het wapen aan de man. Toen draaide hij zich om en zei tegen een bendelid: 'Schiet hem dood.' Verbijsterd keken ze toe hoe deze zijn geweerloop naar Van der Plas liet wijzen en meteen, zonder er bij na te denken, de trekker overhaalde. Van der Plas keek verbaasd naar de rode vlek die op zijn borst verscheen en zakte ineen. Hij was al dood voordat hij de grond raakte, het "fatje", want zo had Jaap hem in gedachten al genoemd, zei tegen een ander: 'Ruim hem op, gooi maar over boord.'

En zonder blikken of blozen werd het lijk overboord gegooid. Tegelijkertijd werden de jongens hardhandig naar de voorplecht gedreven en het vooronder ingesmeten. De deur werd gegooid en het werd meteen pikkedonker.

'Jezus,' zei Guido.

Hij verkeerde in een lichte shocktoestand en Jaap hoorde bezorgd hoe hij lag te klappertanden.

'Hij knalde hem neer als een hond. Die lui zijn gek, Joh! Onge-looflijk. Die lui zijn tot alles in staat.'

'Rustig, rustig. Ook hier komen we weer uit. Laten we eerst maar eens proberen om hier uit te komen.'

Hun ogen begonnen te wennen aan de duisternis en langzaam kon Jaap de contouren zien van de omgeving waarin ze lagen. Het bleek de duikstore te zijn. Niet zo slim vond hij en fluisterde: 'kom op, als we geluk hebben vinden we hier iets wat we kunnen gebruiken om onze handen los te maken.'

Dat was net de afleiding die Guido nodig had en met een zucht kwam hij overeind en schuifelde richting een rek waar allerlei touwwerk opgeslagen lag. Moeizaam drukte hij zich met zijn rug omhoog en een ogenblik later stond hij op zijn benen. Plotseling hoorden ze de motoren starten en een vreselijk lawaai drong tot hen door.

‘Dat is de ankerketting die in die ruimte hiernaast binnenloopt. Ze hijsen het anker en gaan weg. Wat nu?’

‘Proberen weg te komen, zoek iets waar we onze handen mee los kunnen maken.’

Ineens kreeg Jaap een rek met duikmessen in de gaten. Vlug strompelde hij er heen, draaide zich om en met behulp van zijn ellebogen kon hij één van de messen uit zijn houder laten glijden en deze gleed voorzichtig in zijn hand. Het duurde dan ook niet lang of zijn handen waren los en kreunend voelde hij hoe de bloedsomloop zich begon te herstellen. Vlug schuifelde hij naar Guido die zich al had omgedraaid. ‘Ah!’ kreunde Guido. ‘Wat doet dat zeer,’ toen zijn handen ook los waren.

‘Kom op, help even. Dit slot houdt het nooit dit moet lukken.’ Jaap stond met een stalen marlpriem het eenvoudige slot in het houten deurtje open te breken. Toen Guido ook nog eens een duikersmes ertussen zette gaf het zich over. Voorzichtig opende Jaap de deur op een kier en gluurde het gangetje in. Niemand te zien. Aan het eind van het gangetje kwam je in de ruime kajuit en daar vandaan leiden vier treetjes naar de stuurhut. De eerste deur die Jaap open deed was de gastenhut en met twee stappen was hij bij de patrijspoort. Ze lagen nog steeds stil en wat hij hoopte te zien werd bewaarheid. Naast hen, vastgemaakt met een enkel trosje, lag het zwarte jacht zachtjes te dobberen. Hij draaide zich om en zag Guido, die inmiddels weer redelijk snel tot zijn posities was gekomen, grijnzen.

‘Ik weet wat je wilt,’ zei hij. ‘We lenen het jacht van de tegenstander.’

‘Het is de moeite van het proberen waard’.

Ze glipten de hut uit en staken vlug het gangetje over naar een andere hut. Ze wisten dat daar een dekluike zat en hoopten dat niemand in de buurt was. Nadat Guido de klampen van binnen uit had losgedraaid, hoopte hij met een klein schietgebedje dat de vergrendeling boven op het dek niet op het luik vastzat. Rustig duwde hij het luik net genoeg omhoog om met zijn ogen op het dek te kunnen gluren. Hij hoorde wel stemmen uit de stuurhut komen maar niemand stond op het dek en zo te horen was de discussie in de stuurhut verhit. Zachtjes duwde hij het luik helemaal omhoog en liet het voorzichtig, zonder een geluid te maken, op het dek rusten. Guido trok zich snel omhoog, hurkte naast het luik en trok Jaap er uit. Deze deed het luik meteen weer dicht en met een paar passen stonden ze op het dek van het zwarte jacht. In één beweging wipte Jaap de tros los en gleden ze tegelijkertijd op hun buik de stuurhut in. Vliegensvlug draaide hij de contactsleutel om en brullend kwamen de motoren tot leven. Met een snelle beweging gooide Guido de twee controle handels naar achteren en met een ruk voer het jacht achteruit terwijl zij gebukt over de rand van de brugramen keken. Nog net zagen zij drie mannen het dek op rennen richting de boeg van de Mermaid en hun snelvuur wapens op het jacht richtten. Maar waarschijnlijk op commando van hun baas lieten zij de wapens zakken en twee begonnen als een gek het anker in te draaien. Jaap stond op en draaide het schip sterk stuurboord uit en ramde de handels naar voren. Alsof door een wesp gestoken schoot het schip naar voren en ze moesten zich vastgrijpen om niet te vallen. ‘Ongelooflijk,’ riep Jaap uit. ‘Wat een kracht en snelheid, we zullen dit juweeltje eens laten lopen. Met dit schip zijn we veilig.’ ‘Hiermee kunnen ze ons nooit inhalen,’ zei Guido. En met een brede bocht zette Jaap koers richting Bonaire.

HOOFDSTUK 11

I

Hij had de zenuwen, hij wist dat zijn dagen als diplomaat geteld waren. Van der Plas had via een email gemeld dat hij in gezelschap van de Venezuelanen het zwarte jacht van Chico naar “de plek” zou varen om Chico te zoeken, maar ook hij was niet terug gekomen. Wel de Mermaid met datzelfde maffiose gezelschap aan boord. Zijn mannetje in de jachthaven had hem gerapporteerd dat de mannen extra duikmateriaal aan boord hadden laten brengen. Ook waren er wapens en vooral veel voedsel ingeladen en nu Van der Plas er niet was wist hij dat hij het zelf moest doen. De wagen van Chico stond nog steeds in de garage en die moest meteen weg. Hij durfde niet langer te wachten, want het was nu donker en niemand was in het Gouvernement. Dit was het juiste tijdstip. Hij moest alleen de auto langs de schildwachten rijden zonder dat ze in de gaten zouden hebben dat hij achter het stuur zat. Er reden de hele dag door allerlei auto’s in en uit de poort, meestal waren het bezoekers en toeristen. De schildwachten stonden er eigenlijk meer voor ceremonieel gebruik dan voor de beveiliging. Dat moet kunnen dacht hij. Hij deed een donker jasje aan en een zette een onopvallende hoed op zijn hoofd en liep naar de garage. Hij kon binnendoor helemaal tot in de garage komen en kwam dan ook niemand tegen. Vlug stapte hij in de donkere sedan van Chico en drukte op de afstandsbediening van de garagedeur. Terwijl hij de garage verliet, meteen een bocht maakte en rustig de poort uitreed zag hij niet dat een figuur zich losmaakte uit de schaduw van de bougainville en peinzend de auto na staarde. Hulstein die een sigaret stond te roken en zichzelf even stond te luchten keek de wagen na. Het was hem opgevallen dat de voorkant van de wagen stevig beschadigd was en dat de chauffeur de Gouverneur was. Het leek wel of hij niet herkend wilde worden.

Fronsend liep hij terug naar de MP-post die direct naast de poort van het Gouvernement gelegen was.

Jaap en Guido waren inmiddels de haven van Bonaire in gevaren, hadden het jacht vast gemaakt en stonden nu in de lobby van het Hilton hotel. Onderweg hadden ze de zaak eens op een rijtje gezet. Het was duidelijk dat ze niet terug konden naar de plantage en de duikschool. Iedereen daar wist wie ze zijn en het was maar de vraag wie handlangers waren van de bende en wie niet. Alleen Charlie konden ze nog wel vertrouwen, dachten ze, maar zeker weten deed je het nooit. Maar wie kon je dan nog wel vertrouwen? Opeens had Guido een helder moment gekregen. Tim Bowley, die konden ze vertrouwen. Tenslotte hadden zij zijn leven gered. Ze moesten toch ergens heen met hun informatie. Er was voor hun ogen een moord gepleegd en Ultrania liep gevaar. Zover was het wel duidelijk. Ze konden dit niet op hun beloop laten. Je kon er op wachten dat Ultrania ontdekt zou worden. Jaap viste het telefoonnummer van Tim uit zijn portefeuille en liep naar de balie. Bereidwillig werd op zijn verzoek een telefoon aangereikt.

‘Met Bowley,’ klonk een rustige stem in zijn oor.

‘Tim, met Jaap van der Ham. Je weet wel van.....’

‘Jaap, oude reus,’ onderbrak Tim hem door de telefoon. ‘Denk je nou echt dat ik niet weet wie je bent? Hoe gaat het met je? Is met Guido ook alles goed? Goh, ben ik even blij dat je belt. Waar zit je? Zit je nog steeds op Curaçao?’

‘Nee luister,’ zei Jaap met een doordringende stem. ‘Guido en ik zitten op dit moment in grote problemen. We zitten nu op Bonaire aan boord van een schip dat we gekaapt hebben. We zijn gevangen genomen en nu zijn we ontsnapt en...’, ‘Ho stop, rustig aan nou. Wat is er met jullie aan de hand? Wat klets je nou? Hoezo gevangen genomen?’

‘Tim, luister nu naar me! Nogmaals, we zitten in zeer grote moeilijkheden en we hebben dringend je hulp nodig. Kun je ons helpen?’

‘Waar zit je nu?’

‘In het Hilton op Bonaire.’

‘Okay, luister, ik moet even een paar dingen regelen en dan kom ik snel naar jullie toe. Binnen vijf uur ben ik bij jullie.’

‘Zo snel al? Hoe krijg je dat voor elkaar?’ vroeg Jaap opgelucht.

‘Laat maar. Dat vertel ik jullie nog wel eens. Tot straks.’

Hij legde zacht de hoorn weer op de haak en draaide zich om en zocht met zijn ogen Guido. Hij zag dat deze in gesprek was met een jonge vrouw. Ze zaten genoeglijk naast elkaar aan een klein bistrozitje koffie te drinken. Deze hoek van de hotellobby was ingericht als een terras van een Parijs café en hij vond de combinatie “tropen” en “Parijs” maar vreemd. Maar de sfeer hier beviel hem wel. Op zijn gemak slenterde hij naar hen toe en toen Guido hem zag aankomen stond hij op en zei tegen hem: ‘mag ik je even voorstellen? Dit is Manuela Mendesanos ze komt uit Caracas Venezuela. Ze studeert in Amerika maar is hier nu op vakantie.’

‘Zo, jij bent al snel op de hoogte’, zei Jaap en schudde de dame in kwestie de hand. Het was een slanke hand waarvan de vingers goed gemanicuurd waren. Ze was zeer slank en droeg een witte jurk die, hoewel hij ruim om haar heen viel, af en toe een glimp liet zien van haar goed geproportioneerde figuur. Het kon hem onmogelijk ontgaan dat ze alles op de juiste plaats had zitten, want daar zorgde die jurk wel voor. Het contrast met haar kastanje bruine huid was oogverblindend en haar donkere ogen keken hem vanuit een prachtig fijn gesneden gezicht aan. Ook hij voelde de neiging om onder haar charmes te bezwijken en zag geamuseerd hoe Guido zich op een geweldige manier zat uit te sloven. Toch voelde hij verrast een steek van jaloezie.

‘Bent u hier al lang?’, vroeg hij belangstellend.

‘Noem mij alsjeblieft geen “U” zeg, ik heet Manuela en nee, ik ben hier pas twee dagen geleden aangekomen. En jullie? Wat gaan jullie doen? Ik begreep van Guido hier dat jullie ook met een korte vakantie bezig zijn?’

‘Ja, zo zou je het ook kunnen noemen’, antwoordde hij met een glimlach. ‘Eigenlijk wachten we op een vriend en hebben nu even een paar uur vrij voordat we weer vertrekken.’

‘Kunnen we je soms uitnodigen om samen met ons het diner te gebruiken?’, vroeg Guido en vragend keek hij naar Jaap.

‘Ja, dat lijkt me een zeer goed plan’, viel deze hem bij en verwachtingsvol keken ze haar aan. Met een twinkeling in haar donkere ogen knikte ze van ja en een brede glimlach verscheen op het gezicht van de beide jongens. Tijdens het diner zaten ze gedrieën heel genoeglijk te praten en ze hadden alle drie een geweldige avond. Manuela bleek een heel aantrekkelijke vrouw te zijn met een scherp verstand. Een paar keer tijdens het eten plaatste ze ad-rem een rake opmerking waarvan Jaap dacht “zo die zit” en bovendien had ze een groot gevoel voor humor en regelmatig schalde haar aanstekelijke lach door het restaurant. Jaap constateerde dat ze niet alleen de ober voor zich in nam, maar ook alle gasten in het restaurant. Terwijl ze in de bar nog wat na zaten te praten verscheen plotseling Tim aan hun tafeltje. Breed lachend greep hij de handen van de jongens en begon ze te schudden alsof hij water aan het pompen was. Hij werd voorgesteld aan Manuela en liet snel een waarderende blik over haar gaan.

‘Ik weet niet of u het weet mevrouw’, zei hij, ‘maar u zit naast twee wereldberoemde helden. Zij hebben namelijk mijn leven gered.’ Vragend keek ze de jongens aan, maar die waren inmiddels weer op de aarde teruggekeerd en wat gegeneerd keken ze haar aan. Guido zei ‘Manuela, we vinden je gezelschap heel erg prettig en we hadden een heel plezierige avond maar nu moeten we echt weg.’ Terwijl hij dit zei was hij opgestaan en de anderen hadden automatisch zijn voorbeeld gevolgd.

‘Misschien komen we elkaar nog wel eens tegen en het gaat je goed verder.’

Voordat Manuela goed en wel beseftte wat er gebeurde waren ze verdwenen en ze zag nog net hoe Jaap afrekende met de gerant. Wat gefrustreerd zat ze verloren aan het tafeltje en menige mannelijke gast liet zijn blik hoopvol op haar vallen. Geïrriteerd stond ze op en ging naar haar kamer.

II

De jongens loodsten hem snel via de zijuitgang het hotel uit en namen een taxi. 'Wat is er in vredesnaam aan de hand?' vroeg Tim een beetje lacherig.

'Waarom al die geheimzinnigheid? En waarom al die haast?'

'Geef ons een paar minuten Tim, dan verklaren we je alles.'

Na een tijdje naderde de wagen de jachthaven en vragend keek de chauffeur achterom. 'Zet ons daar op de hoek maar af', zei Jaap en even later stonden ze met zijn drieën op een druk kruispunt.

'Wat nu?' vroeg Tim.

'Wacht nou even', zei Jaap en nam de anderen mee naar de dichtstbijzijnde bar. Ze zochten een plekje achterin en nadat hun drankjes gebracht waren, vertelde hij het hele verhaal. Vanaf de dag van hun ontdekking van de grot, alle keren dat ze in de gaten werden gehouden, hun ontdekking van Ultrania en hun grote geheim tot de dood van de eerste aasgier in de vorm van Chico. Tot slot vertelden ze over hun kidnapping en de dood van Van der Plas en daarna over hun wonderbaarlijke ontsnapping met het gangsterjacht. Tijdens het verhaal, dat regelmatig aangevuld werd door Guido, werden de ogen van Tim steeds groter en je kon van alle gelaatsuitdrukkingen wel een film maken.

Toen hij uitgesproken was, viel er een stilte die wel een paar minuten aanhield. Toen zei Tim: 'Dus als ik alles goed op een rij zet en ervan uit ga dat jullie mij niet in de maling nemen hebben jullie een onderwaterwereld ontdekt waarvan de oorspronkelijke bewoners afstammelingen zijn van buitenaardse wezens, zij zien bovendien kans om kunstmatig ultraviolet licht te maken en wel op zo'n manier dat alles er sneller door groeit. Allemachtig, ongelooflijk.' Langzaam begon het besef tot hem door te dringen.

'Weet je wel wat dat betekent voor onze aardse samenleving? Nooit meer honger in welk land dan ook. Man die vinding is onbetaalbaar, dat is niet in geld uit te drukken, geen wonder dat de maffia erachter aan zit.'

‘Ja zover waren wij ook al. Begrijp je nu waarom wij je hulp nodig hebben? Ultrania is, als we niet uitkijken, gedoemd om vernietigd te worden. Zodra de bovenwaterwereld eenmaal bezit heeft genomen van Ultrania met al hun zogenaamde wetenschappers en experts dan is het gedaan met de Ultranen. Ook al is het technisch mogelijk om de bewoners boven water te krijgen, dan nog gaan ze zeker dood. Ze zijn absoluut niet bestand tegen alle virussen en bacteriën die bij ons leven. Het is nog maar de vraag of ze het zullen halen nadat wij er geweest zijn. Je moet ons beloven dat niets, maar dan ook niets wat wij je nu verteld hebben verder komt. Het zal hun ondergang zijn’, zei Guido.

Met een ernstig gezicht knikte Tim instemmend en keek bedachtzaam voor zich uit.

‘Waar ligt dat jacht van die gangsters?’

‘O een paar steigers verder op.’

‘Dan stel ik het volgende voor, we gaan één voor één aan boord van het jacht en verdwijnen geruisloos van het eiland. Is er genoeg brandstof, water en voeding aan boord?’

‘Ha, voor weken.’

‘Prima, kom laten we gaan. Hoe ziet dat jacht er eigenlijk uit?’

Ik bedoel het is toch wel handig als ik het kan herkennen.’

‘Kan niet missen, zwart, pikzwart.’

Terwijl Hulstein de volgende ochtend in gedachten verzonken langs de ingang van het fort Amsterdam liep, stond hij als door de bliksem getroffen stil. Vlak bij zijn voeten zag hij een bandenspoor met precies hetzelfde merktekens als de wagen van de moordenaar van de jonge luitenant ter zee. Het schoot hem te binnen dat hij de avond tevoren de Gouverneur met een beschadigde wagen de poort uit had zien rijden. Het leek hem ver gezocht maar toch..., één en één is twee. Dat dient uitgezocht te worden maar waar was de gouverneur?

Witheet waren ze. Zeven mannen tot de tanden gewapend en tot het bot vernederd. Voor schut gezet door een stel jonge honden

zonder ook maar één wapen te gebruiken. Hun leider zat in een grote gerieflijke leunstoel een Cuba-libre te drinken en keek zijn mannen stuk voor stuk woest aan.

‘Waar dachten ze wel waar ze voor betaald werden. Niet om kleuterjuffrouw te spelen maar om hun werk goed uit te voeren. Ik wil die jongens hier hebben en snel ook!’ Vloekend stond hij op en beende de ruime werkkamer door en nam plaats achter het imposante bureau van de vermoorde Van der Plas. Ongegeneerd plaatste hij zijn in leren laarzen gestoken voeten boven op het met jade ingelegde bureau. Onderwijl trok hij zowel links als rechts alle bureauladen open en smeede de inhoud op de grond. Nadrukkelijk doorzocht hij alle paperassen die hij tegen kwam en legde alles wat maar even iets te maken had met Venezuela apart. Hij wist dat zijn baas het niet prettig zou vinden als hij dat niet zou doen. Elke verwijzing of connectie naar de maffia moest vermeden worden.

Plotseling keken ze allen op. Het geluid van een naderende auto was te horen en langzaam viel het knarsen van autobanden op grind stil. Ze reageerden alsof ze door de bliksem getroffen waren en namen snel een positie in bij de deuren en ramen en hielden tegelijkertijd hun wapens in de aanslag. Voetstappen naderden over het grind, de deur vloog met een klap open, waarna een man binnen stapte die bij de aanblik van de gewapende mannen stokstijf bleef staan. De gouverneur ontspande zichtbaar toen hij de leider herkende.

‘Wat doen jullie nu hier? Ik wist helemaal niet dat jullie op het eiland waren. En waar is Van der Plas? Goed dat jullie er zijn, want ik heb wat probleempjes gehad die ik inmiddels wel heb opgelost, maar ik zit nog met een auto in mijn maag. Waar is Van der Plas? Dan kan hij hem meteen laten verdwijnen, want het is een gloeiend heet stukje bewijsmateriaal?’

‘Ah, de almachtige Gouverneur. Wat leuk dat u even langs komt. Wat bedoelt u met bewijsmateriaal?’

‘Chico heeft de wagen die hij gebruikt heeft bij de eliminatie van mijn adjudant in de garage van het gouvernement laten staan. Hij

staat nu hier voor de deur en hij moet onmiddellijk verdwijnen want alle butsen en deuken zitten er nog op.'

'O maar dat regelen we wel hoor. Maak u maar niet druk. Heeft u trouwens nog materiaal op kantoor waaruit uw betrekkingen met ons zouden kunnen blijken.'

'Waarom vraagt U dat?'

'Wel, weet u, ik wil alle lijnen naar ons wissen, want we kunnen het ons niet veroorloven dat onze naam betrokken raakt met de maffia', antwoordde de leider glimlachend en knikte naar één van de bendeleden die inmiddels achter de man was gaan staan en een pistool onder zijn jasje vandaan haalde.

Hij plaatste de loop tegen de rechterslaap van de Gouverneur die stoïcijns de leider bleef aankijken en rustig zei: 'Dit kan je toch niet menen. Je bazen kunnen hier nooit een opdracht voor gegeven hebben. Je staat tegenover de Gouverneur van de Nederlandse Antillen!'

'Nu niet meer,' antwoordde deze en knikte naar zijn bendelid. Die haalde zonder met zijn ogen te knippen de trekker over en een groot gat verscheen op de slaap van de Gouverneur, die nog even bleef staan en daarna met van verbazing wijd opengesperde ogen op de grond neerviel.

'Ruim die rommel op en zorg dat ik die jongens hier voor mij heb staan. Allereerst wil ik een goed schip met alles er op en aan. Bel Carácas op, die kunnen op korte termijn wel iets regelen. Ik wil zo spoedig mogelijk naar die onderwatergrot. Ik wil mij er persoonlijk van overtuigen wat daar allemaal te zien is.

HOOFDSTUK 12

I

Terwijl het zwarte jacht op volle zee richting Venezuela koerste, overlegden Tim, Jaap en Guido wat ze te doen stond. ‘Één ding staat vast, die lui gaan letterlijk en figuurlijk over lijken,’ zei Guido. ‘Van der Plas vermoord, de gouverneur betrokken bij de maffia, Ultrania verkeert in gevaar en dan heb ik het nog niet eens over onze eigen levens.....’ Langzaam stierf zijn stem weg terwijl het allemaal tot hem door drong. ‘Jezus, dit lijkt helemaal niet meer op een vakantie. Onze levens zijn echt in gevaar en goed ook!’

Bezorgd keken ze elkaar aan en terwijl Tim van de één naar de ander keek zei hij: ‘We moeten inderdaad voorzichtig zijn. Deze kerels zijn gewapend en deinzen voor niets en niemand terug, dus het eerste wat we moeten doen is ook aan wapens komen al is het alleen maar om onszelf te verdedigen. We zullen eerst langs Saba moeten varen. Ik ken daar iemand die mij wel wil helpen. Hij is me namelijk nog wat verschuldigd. Is er telefoon aan boord?’ ‘Ja’, zei Jaap, maar dan moeten we wel eerst even terug.’

‘Dat moet dan maar’, zei Guido met een grijns en meteen draaide hij het roer stuurboord uit zodat het schip enkele ogenblikken later op zijn nieuwe koers lag.

Ze besloten eerst het schip eens grondig te onderzoeken en daarna pas een “plan de campagne” te gaan maken. Ieder hoekje en gaatje van het schip werd onderzocht. Zelfs het scheepsvlak werd niet vergeten en tot hun grote verrassing werd daar een ontstellende hoeveelheid wapens in de vorm van pistolen, mitrailleurs en kisten vol handgranaten en tot verbijstering van de jongens, zelfs een zorgvuldig ingepakte kist met dynamiet gevonden. Helemaal in het vooronder, de plek waar alle verf en gereedschappen werden bewaard, was een stellage gebouwd waar vier complete duiksets hingen, inclusief een oplaadstation.

‘Allemachtig,’ zei Jaap. ‘Werkelijk alles is hier aan boord.’

‘Ja, we kunnen weer van koers veranderen, Guido. We hoeven helemaal niet meer naar Saba toe, alles wat we nodig hebben is aan boord.’ Terwijl Tim weer aan de telefoon hing om de afspraak met zijn vriend af te zeggen stelde Guido de nieuwe koers in. Hij zette het schip op de automatische piloot, checkte de radar en regelde deze in. Deze was zo in te stellen dat wanneer een schip of voorwerp te dicht in de buurt kwam er een alarm afging. Even later zaten ze stevig te brainstormen terwijl er tegelijkertijd een paar uitsmijters naar binnen werden gewerkt.

De kaart van de Caribische zee en de Antillen lag uitgespreid op de grote kaartentafel in de stuurhut en Jaap tekende heel nauwkeurig de positie in waar Ultrania lag, zonder overigens de naam erbij te vermelden. Guido zag dat en zei: ‘Is dat nu wel zo verstandig om dat te markeren? Als deze kaart in verkeerde handen valt dan zijn de problemen niet meer te tellen hoor!’ Na enig nadenken zei Jaap: ‘Je hebt gelijk,’ en veranderde de aangegeven plek in een tijdopname. Ze kwamen overeen dat het verstandig zou zijn om eerst maar eens even uit te vogelen wat de tegenstander voor plannen had, en waar hij zich bevond want dat was een niet onbelangrijke factor. ‘Ze moesten proberen’, legde Tim uit, ‘om de tegenstander altijd een stap voor te zijn, net als in de Japanse vechtsporten.’

‘Waar haal jij die wijsheid vandaan?’

‘Ik heb, voordat ik in de olie ging werken, twaalf jaar gewerkt als instructeur op sportscholen in Japan. Daar heb ik verschillende leermeesters gehad en uiteindelijk heb ik de laatste jaren dat ik daar was een eigen sportschool beheerd. In Japan is mij geleerd dat je moet proberen om altijd de volgende stap, beslissing of actie van je tegenstander voor te zijn. Zij hebben dat tot een soort kunst verheven. Wanneer je goed traint en je verdiept in de gedachten die eraan ten grondslag liggen: beheersing over geest en lichaam, dan kan je heel ver komen.’

Verbaasd keken de jongens hem aan.

‘Heb jij dan ook nog een graad gehaald of zo?’, vroeg Jaap.

‘Jazeker, de hoogste die er is, maar dat is nu even niet belangrijk. Welke stappen zullen we nu ondernemen?’

‘Nou’, zei Guido. ‘We zullen moeten oppassen met dit schip. Ze weten allemaal dat we het gekaapt hebben en het is nu niet bepaald onopvallend.’

‘Ik heb het volgende voorstel,’ zei Jaap. ‘We varen naar Carácas, we zetten daar twee van ons af op het vliegveld en die gaan terug naar Curaçao om uit te zoeken wie en wat de tegenstander doet. Weet jij niet iemand die het schip kan overspuiten in een andere kleur, Tim? Dan brengt de ander het schip naar de werf en komt zodra het klaar is naar ons toe.’

‘Wacht even, dat doen we anders,’ zei deze. Hij draaide zich om, pakte de telefoon en was een paar minuten druk in het Spaans aan het praten.

‘De Allicantewerf, geregeld dus,’ zei hij met een uitgestreken gezicht.

‘Dat vermoedde ik al,’ antwoordde Jaap droog. ‘Er zit nog veel meer in jou dan ik maar kan bedenken ben ik bang.’

‘Dus we varen eerst naar de werf?’ vroeg Guido. ‘Geef mij die telefoon ook maar eens even. Wie van ons gaat naar Carácas? Zullen wij dat doen Jaap?’

Toen deze knikte begon hij te bellen en na een paar minuten had hij twee plaatsen op naam gereserveerd voor het vliegtuig van die avond en had hij ook een taxi besteld om hen naar het vliegveld te brengen. Omdat het nog wel een paar uur kon duren voordat ze de werf op zouden varen, besloten ze om toerbeurt de wacht aan het roer te nemen zodat de anderen konden slapen. Later toen Jaap zich gedoucht had en zich uitstreckte op een comfortabel bed in één van de hutten, bedacht hij zich hoe raar het allemaal gelopen was. Een paar maanden geleden was hij nog een doorsnee scholier ergens in Nederland en nu zat hij de maffia achterna om een onderwaterwereld te beschermen.

Het lijkt wel of alles een droom is maar niets is minder waar. Ik weet niet of wij dat wel allemaal alleen af kunnen. Maar ja... de autoriteiten geloven ons nooit wanneer we ze vertellen dat er

afstammelingen van buitenaardse wezens onder de zeespiegel wonen en dat die ook nog een eigen wereld opgebouwd hebben. En geef ze eens ongelijk. Nee, we hebben geen keus, zuchtte hij in zichzelf en terwijl hij zich omdraaide viel hij meteen als een blok in slaap.

II

Hulstein herinnerde zich zijn gesprek met de Anglicaanse dominee en bedacht dat het de hoogste tijd werd om de weduwe van die verdronken visser eens op te zoeken. Toen hij een paar uur later de lange stoffige weg naar het strand was afgereden, stopte hij de jeep voor een huisje op palen. Zover hij kon zien was dit het enige huisje in de wijde omtrek. Verderop zag hij alleen maar vervallen en verlaten loodsen staan. Op het geluid van de wagen kwam een vrouw naar buiten. Als door de bliksem getroffen bleef hij staan en ook de vrouw bleef stil staan. Zwijgend keken ze elkaar aan en Hulstein zag dat ze gekleed was in een zwarte wijdevallende jurk die vaag haar lichaam liet zien. Goedkeurend liet hij zijn ogen over haar heen dwalen en hij kreeg het gevoel dat ook zij hem stond te taxeren.

Ze gaf hem eigenlijk een koekje van eigen deeg om het zo maar eens te zeggen. Haar lichtblauwe ogen keken hem vanuit een prachtig fijn gesneden, maar toch een opvallend breed gezicht onderzoekend aan. Wat hem het meeste opviel was de combinatie van de kleur van haar huid en haar prachtige ogen.

‘Zo, genoeg gezien? Bevalt het een beetje?’ vroeg ze met een ironische ondertoon.

‘Ja, dat kan je wel zo stellen,’ schrok hij op.

‘Neem mij niet kwalijk dat ik zo staarde, maar ik was even onder de indruk.’

Schouderophalend draaide ze zich om en liep terug naar het huis onderwijl over haar schouder vragend: ‘Wat kan ik voor u doen?’

Hij stelde zich voor en legde uit dat hij een onderzoek deed naar wat onregelmatigheden op het Gouvernement.

‘Wat heb ik daar mee te maken?’

‘Wel mevrouw, ik heb uit goede bron vernomen dat u lastig gevallen wordt door figuren die in de omgeving van de Gouverneur van de Antillen verkeren. Sterker nog, u had een bandopname van één van die kerels. Ik heb die opname gehoord en inderdaad komt die stem overeen met dezelfde man die bij u thuis de zogenaamde huiszoeking heeft gedaan. Mijn vraag is nu wat willen zij en hoe kunnen we er achter komen wie dit zijn?’

Onderzoekend keek ze hem aan en wat ze zag beviel haar waarschijnlijk wel.

‘Kom maar mee naar binnen,’ en ze ging hem voor terwijl ze via een grote porche door de deuropening verdween. Binnen keek hij zijn ogen uit. Van buiten had het huisje er al keurig verzorgd uit gezien maar van binnen was het een paleisje. Alles was in lichte kleuren uitgevoerd. De vloeren waren bedekt met witte marmeren tegels en de smaakvolle meubels waren zo neergezet dat ze uitnodigden om er plaats op te nemen. De inrichting was overwegend wit. Een paar prachtige schilderijen completeerden het geheel en wat hem vooral opviel waren de vele wandkleden die de muren bedekten. De vrouw leidde hem naar de woonkamer en ook hier zag het interieur er keurig verzorgd uit. Terwijl ze zich verontschuldigde om wat verfrissingen te gaan halen keek hij belangstellend om zich heen. Er was iets vreemds aan deze kamer. Plotseling realiseerde hij zich dat de kamer velen malen groter was dan je zou verwachten. Toen hij buiten stond leek het huisje op palen veel kleiner.

Geamuseerd keek de vrouw hem aan toen ze weer terug kwam met een dienblad waarop ijskoude citroenlimonade stond.

‘Ben je er al achter?’

‘Eerlijk gezegd niet, deze ruimte lijkt veel groter dan je zou verwachten.’

‘Dat klopt, mijn man heeft in het duin hierachter een complete betonnen ruimte laten maken en de kamer loopt hierin door. Dat was nog in de periode dat het erg goed ging met de visvangst.’

Hulstein condoleerde haar met het verlies van haar man en vroeg haar om nog eens te vertellen hoe de Gouverneur en zijn gevolg bij haar binnen waren gekomen. Terwijl ze aan het vertellen was zag hij hoe de verontwaardiging weer bij haar opkwam.

‘Ze zochten echt naar iets en ik loop me sinds die tijd voortdurend af te vragen wat dat nu zou kunnen zijn. Een aantal maanden geleden is hij eens midden in de nacht van het vissen thuisgekomen. Hij was in de buurt van Bonaire geweest en hij was helemaal overstuur. Hij had wel een hele goede vangst gedaan, want hij kwam terug met vijf tonijnen. Maar toch was er iets gebeurd en hij wilde het mij niet vertellen. Nadien werd hij ook steeds stiller en nu ik er over nadenk, dat ging gelijk op met de slechte vangsten. Die werden ook maar minder en minder. Ik hoop dat hij het niet geweten heeft, maar ik heb al mijn juwelen en die van mijn vriendin al beleend. Ik zit op dit moment in verschrikkelijke financiële moeilijkheden dus ik hoop maar dat de verzekering die op Roberto’s leven was afgesloten snel zal uitbetalen. Nee, ik kan u echt niet zeggen wat ze nu zochten.’

Nadien praatten ze nog wat over de alledaagse dingen en belangstellend vroeg hij haar wat ze met haar leven ging doen. ‘Dat weet ik nog niet, maar wat ik wel weet is dat ik niet bij de pakken ga neerzitten. Dat zou Roberto niet gewild hebben. Misschien kunnen ze mij wel weer gebruiken bij de televisie. Ik denk dat ik in ieder geval weer ga solliciteren.’

‘Nou mevrouw....’

‘Maak er alsjeblieft Evelyn van, want van dat “ge-mevrouw” daar word ik echt niet goed van.’

‘Mijn naam is Ed mevrouw, eh... Evelyn. Mocht je in de toekomst hulp nodig hebben dan kun je mij altijd bereiken op dit mobiele telefoonnummer.’

Terwijl hij de laatste slokken uit zijn glas nam viel het hem op dat de achterwand van de kamer een beetje scheef weg liep. Hij stond op en liep er naar toe en stond de wand peinzend te bekijken. Daarna liep hij een paar maal langs de wand heen en weer.

‘Zit hier achter soms nog een ruimte?’

‘Nee hoor, zover ik weet is dit het.’

‘Vreemd’, zei hij en bestudeerde de zijwanden van de kamer. ‘Moet je kijken: juist op de plek waar de overgang is naar de achterwand zijn de tegels maar voor de helft zichtbaar, terwijl je toch duidelijk kan zien dat het hele tegels moeten zijn?’

Hij maakte zijn gummiknuppel los van zijn riem en begon er mee op de achterwand te kloppen. Halverwege, zo’n twee meter boven de grond werd het geluid van zijn getik anders. Op zo’n tachtig bij tachtig centimeter was er een duidelijke holle klank te horen.

‘Je zei toch dat het een betonnen bak was die hij heeft laten plaatsen?’

Vragend keken ze elkaar aan. Aarzelend zei Evelyn: ‘Jazeker, zet de hamer er maar in. Anders blijf ik me toch afvragen wat daar zit.’

Op haar aanwijzingen haalde hij een moker en toen hij nogmaals vragend naar haar keek, knikte ze en met een forse klap vloog de moker tegen de wand. Waar dan ook meteen een gat ontstond. Na nog een paar slagen was het gat groot genoeg om er met zijn bovenlichaam doorheen te kunnen en vlug haalde hij een zaklamp uit de jeep. Toen hij de lamp op het gat richtte zag hij niets anders dan nog een muur. Er zat wel een ruimte tussen de muur en de plek waar hij stond. Hij schatte zo’n vijftig centimeter.

Deze nieuwe muur zag er slordig uit, net alsof hij met grote haast gemetseld was. Het waren echte Hollandse steentjes en die zag je hier op het eiland niet zo snel. Nadat hij door het gat geklommen was reikte Evelyn hem een kleinere moker aan en terwijl zij hem bijlichtte probeerde hij in de nauwe ruimte door de muur te breken. Plotseling brak er een heel stuk van de muur uit zijn voegen en viel het licht van de lantaarn naar binnen.

Sprakeloos bleven Hulstein en Evelyn als aan de grond genageld staan terwijl hij zijn lantaarn door de ruimte liet schijnen. Voor hen stond op een grote stellage een enorme bolvormige schotel, hij vermoedde tenminste dat het iets als een schotel was. Het had

een beetje de klassieke vorm van een UFO, maar dan wel het bovenste deel, de plek waar de koepel in zat.

Een dikke laag rode stof lag niet alleen over het ding heen, maar ook rondom de stellage. Er was geen voetstap in het stof te zien. Langzaam lieten zij de omgeving op zich inwerken. Hij kon door het stof zien dat de machine was opgebouwd uit grote ovaal vormige huidplaten die als schubben over elkaar heen lagen. Boven op het ding zat een doorzichtige koepel, die gedeeltelijk gescheurd en beschadigd was. Onderaan de schotel was aan de zijkant een enorm gat te zien. Alles wees er op dat er nog meer onderdelen beschadigd en verdwenen waren. Door het stof heen meende hij iets raars te zien.

‘Niet schrikken maar ik knip even de lantaarn uit,’ zei hij en prompt klikte hij hem uit.

Meteen liet hij zijn adem luidruchtig ontsnappen van verbazing. Door het stof heen was een zwak licht te zien. Niet veel maar toch... In het donker waren duidelijk de contouren van een machine te zien.

‘Ongelooflijk, stamelde Evelyn, ‘wat is dit in godsnaam en hoe komt dit hier?’

‘Ik heb geen idee wat het is maar ik denk dat Roberto hier meer van wist. Sterker nog, ik denk dat je man dit ding of wat het dan ook is hier verborgen heeft. De vraag is alleen wat is het en waarom wilde hij het verbergen?’

‘Wat ik wel weet is dat Roberto voordat we hier gingen wonen deze betonnen bak geplaatst heeft, dus toen moest dit hier al hebben gestaan. Ik heb er nooit iets van gemerkt en we wonen hier al jaren.’ Voorzichtig hielp hij Evelyn door de twee openingen en langzaam liepen ze dichterbij en betastten aarzelend het oppervlakte van het ding. De stellage was zo hoog dat ze er makkelijk onder konden staan. Onder aan het ding staken drie halfronde uitsteeksels en onder één daarvan stond een tafeltje waarop iets lag. Nieuwsgierig liep Hulstein er op af en zag dat het een dikke enveloppe was. Voorzichtig trok hij de achterflap los en toen hij

het papier openvouwde zag hij dat er iets met keurige zwierige letters geschreven was.

Hij las;

Voor hen die dit aangaan,

Deze machine heb ik, Roberto Cartogra, ontdekt op 12 januari 1973 ten oosten van de kust van Bonaire. De exacte locatie staat aangegeven in het logboek van mijn schip de Globe. Bij toeval heb ik een deel ontdekt, het kwam boven de zeebodem uit doordat ik met een springlading had gewerkt. Met hefballonnen en met behulp van mijn scheepsmaat hebben wij het onder water getransporteerd naar Curaçao en het zo vlak onder de kust met veel moeite naar mijn huis kunnen vervoeren. In die tijd was ik net bezig met het bouwen van een betonnen bak ter uitbreiding van mijn huis, daar heb ik het ding zolang in geparkeerd.

Ik heb een goede vriend uitgebreid onderzoek en research laten doen in de bibliotheek van NASA in Amerika ben ik tot de conclusie gekomen dat het geen gewone machine is maar een echte UFO. Alles wijst erop dat dit een toestel vanuit de ruimte is. Ik heb drie platen van een vreemd materiaal gevonden met allemaal vreemde tekens erop en ik vermoed dat deze platen het logboek zijn van de machine. Dit gedeelte wat u nu ziet is, denk ik, een onderdeel van een enorm toestel geweest en fungeerde waarschijnlijk als commandocentrum. Het interieur van de machine zit vol met handels, knoppen en andere, voor zover ik kan nagaan, besturingsapparatuur. Een aantal jaren geleden merkte ik bij toeval dat ik gevolgd werd. Tot op de dag van vandaag weet ik nog steeds niet door wie.

Om deze vondst te beschermen en om paniek te voorkomen heb ik deze ruimte zelf uitgegraven en gestut en daarna deze machine hier geplaatst. Ik heb persoonlijk de betonnen ach-

terwand weer hersteld zodat niemand, behalve Mike mijn scheepsmaat, weet van deze bergplaats.

Een jaar later heb ik de platen afgegeven aan mijn vriend Harvey Towsend. Deze is wetenschappelijk medewerker aan de afdeling ruimtevaart van de NASA/SPACE universiteit van SOUTH-CAROLINA. Korte tijd later werd ik door hem opgebeld dat hij een belangrijke doorbraak had in verband met het ontcijferen van de platen. Hij klonk erg opgewonden en had het over de eeuwige jeugd en nog meer van dat soort onzin en vroeg mij onmiddellijk te komen. Toen ik twee dagen later op de universiteit aankwam, was hij verdwenen. Niemand wist waar hij was en over zijn platen heb ik het maar niet gehad, want ik wist dat ook hij dat geheim had gehouden. Dit op nadrukkelijk verzoek van mij.

Ik ben drie dagen aan het zoeken geweest, maar het lijkt wel of hij van de aardbodem verdwenen is. De universiteit heeft hem als vermist opgegeven bij de politie, maar er is nooit meer iets van hem vernomen.

Drie maanden later merkte ik dat ik niet alleen gevolgd werd maar ook werd ik agressief aangevallen. Eén keer midden op zee bij het vissen, maar ook op het eiland. Dat deed mij besluiten om de schotelmachine definitief te verbergen.

Alles wijst erop dat de wezens die aan boord van het luchtschip waren er niet meer zijn, maar toch wordt er op gejaagd. Wat is er aan de hand? Ik hoop dat ik er goed heb gedaan en dat mijn vrouw mij vergeeft dat ik meer tijd aan dit ding besteed heb dan aan het vissen.

Mocht mij wat overkomen onderzoek dan de mogelijkheid van een moordaanslag.

Hij zag dat de brief ondertekend was met Roberto Cartogra en gaf de brief met enige aarzeling aan Evelyn. Terwijl ze stond te lezen draaide hij zich om en beklom de stellage om via de onderkant in de machine te kunnen komen.

Wat hij zag was een smalle doorgang in de vorm van een luik, zoiets als op een onderzeeboot. Hij kon er met gemak door dus Hulstein veronderstelde meteen dat de bestuurders ongeveer hetzelfde postuur moesten hebben als de mens. Halverwege zag hij een trapje dat hij uit kon trekken tot aan de grond toe. Dus de afstanden om met de benen jezelf op te kunnen liften is ook hetzelfde en waarschijnlijk ook de hoeveelheid kracht die daarvoor nodig is, want de afstanden van de treden zijn ongeveer gelijk.

‘Ik lijk wel een wetenschapper,’ zei hij hardop tegen zichzelf.

‘Wat zeg je?’ riep Evelyn terwijl ze opkeek van de brief.

‘Oh niets, ik praatte hardop dat doe ik wel vaker.’

En meteen stak hij zijn hoofd door het luik van de machine. Hij zag een ronde ruimte met tegen de wand alleen maar druktoetsen en hendels. Hij vermoedde dat toen het schip nog werkte het één grote verlichte kerstboom moest zijn geweest. Niets dan schermen en knoppen. In het midden stond een ronde bank met de zittingen naar buiten gekeerd. Daar omheen stond op zithoogte weer allemaal apparatuur waaronder veel beeldschermen. Overal waar hij keek lag een dikke rode stof, dezelfde die in de grot lag. Nieuwsgierig trok hij zich naar binnen en liep voorzichtig naar één van de schermen. Terwijl hij wat stof van een paneel afveegde stootte hij tegen een schakelaar en onmiddellijk was er een gezoem hoorbaar. Hij drukte de schakelaar weer terug en het gezoem hield op.

‘Evelyn’, riep hij opgewonden, ‘er zit nog leven in deze machine, hoor. Ongelooflijk waar komt die energie nu vandaan?’

Met een wit weggetrokken gezicht stak ze haar hoofd door het luik en keek hem vragend aan.

‘Wat is er met jou aan de hand?’, vroeg hij.

‘Ik heb last van een schuldgevoel. Hij heeft zo zijn best gedaan om dit hier te beschermen tegen de aasgieren. Het blijkt nu dat ik hem volledig verkeerd heb beoordeeld. Ik heb zelfs wel eens gedacht dat hij wel heel makkelijk accepteerde dat er geen geld was.’

‘Laat dat, dat heeft helemaal geen zin. Ik denk dat je juist trots op hem moet zijn. Per slot van rekening heeft hij er voor gezorgd dat deze machine hier nog heel staat. Al is het me nog steeds een raadsel hoe hij het hier heeft gekregen. Maar ik mis wat. Volgens mij heeft hij niet alles opgeschreven.’

Vragend keek ze hem aan en plotseling verscheen er een vastberaden trek om haar mond.

‘Ik ga dit uitzoeken. Ik wil weten wie hem heeft bedreigd. Wil jij me helpen, Ed?’

‘Evelyn, ik moet je dringend afraden om hier aan te beginnen. Je hebt geen idee wat je je allemaal op de hals haalt. Er steekt hier nog veel meer achter dan je maar kan vermoeden.’ En hij vertelde haar dat hij in opdracht van de hoogste militaire gezagsdrager van het eiland bezig was met een onderzoek. Er was al een dode gevallen en hij vreesde dat het niet de laatste zou zijn.

‘Er gebeuren hele vreemde dingen en ik ben bang dat het nog veel erger wordt. Vertel eens waar ging Roberto vissen? Had hij een vaste stek?’

‘Hij ging overal vissen, maar als hij op tonijnen ging vissen voer hij altijd naar Bonaire. Ik ben wel eens een paar keer mee geweest.’

‘Heb je een ogenblikje?, ik wil even wat uit mijn wagen halen.’ En met grote passen liep hij de opslagruimte uit en via het huis stapte hij in de hete zon. Terwijl hij naar zijn jeep liep om zijn tas te pakken kreeg opeens een ingeving. Als Roberto nu eens op precies dezelfde plek ging vissen als op de kaart stond aangegeven die hij op het gouvernementsjacht had gevonden? Misschien kon Evelyn kaart lezen... je wist maar nooit. Buiten aangekomen liep hij naar zijn jeep en opende de bodemplaat, die zorgvuldig was weggewerkt naast de bestuurdersplaats en haalde zijn tas te voorschijn. Juist op het moment dat hij zich omdraaide om weer naar binnen te gaan voelde hij iets hards tegen zijn ruggengraat aandrukken en niet zo zachtjes ook. Een mannenstem zei in zijn oor met een zwaar Spaans accent: ‘Laat je tas vallen, leg je handen tegen de jeep aan en doe twee stappen naar achteren.’

Aarzelend liet hij zijn tas los en deed wat hem verteld werd. Hij hoorde aan de stem van de man dat het menens was. Hij werd grondig gefouilleerd en even later werden zijn armen hardhandig naar achteren gedraaid en zijn handen met tyre-rips vastgebonden. Toen hij daarna met zijn rug tegen de jeep werd gedrukt beseftte hij dat hij in grote moeilijkheden zat. Niet alleen zag hij het gezicht van zijn aanvaller. Deze deed ook geen enkele moeite om het te verbergen. Zo te zien en te horen kwam de man uit Zuid-Amerika en nieuwsgierig wachtte hij af wat er nu zou gebeuren. Hij hoefde niet lang te wachten. Hij werd van achteren neergeslagen met een ploertendoder en voordat hij nog maar iets kon zien of doen sloeg hij tegen de vlakte. De twee gangsters smeten hem achter in de jeep en terwijl de één de tas opraapte liep de ander het pad op en beklom de trap naar de porche van het huis. Soepel gleed hij door de voordeur naar binnen en terwijl hij door de kamer naar achteren liep, onderwijl om zich heen speurend, pakte hij met zijn rechterhand zijn pistool. Behoedzaam trad hij de doorgang naar de woonkamer en zijn blik werd onmiddellijk getroffen door het gat in de muur. Er naast lag een enorme voorhamer met brokstukken van de muur. Terwijl hij met zijn rug tegen de muur geleund stond, gluurde hij over zijn pistool naar binnen. Hij zag lichtschijnsel bewegen en een vrouwenfiguur stond in het licht iets te lezen. De enorme lantaarn lag op een stellage en de grote bundel bescheen de hele ruimte waardoor haar lichaamsvormen duidelijk zichtbaar waren.

Wat hij zag deed hem wellustig grijnzen en terwijl hij een stap terugdeed kwam zijn collega naast hem staan. Hij wees naar het gat en fluisterde: 'Je gelooft je ogen niet. We moesten uitkijken naar de ontdekking van de eeuw. Nou, dit is er één of niet soms?' Terwijl ze naar binnen klauterden, vroeg Evelyn zonder op te kijken van haar papierwerk: 'Heb je gevonden wat je zocht?'

'Ja zeker,' hoorde ze een vreemde mannenstem antwoorden en plotseling werd ze door vier paar handen vastgepakt, waarbij onmiddellijk een stuk tape over haar mond werd geplakt. Haar armen werden ruw naar achteren gerukt en haar handen werden

stevig met iets hards vastgebonden en daarna werd ze aan de stellage vastgemaakt.

Ze zag twee zuidelijke uitziende mannen met gemene ogen voor haar staan die haar vrijmoedig met een grijns stonden te bekijken. De manier waarop ze keken was op zich al een aanranding en toen één zijn handen op haar volle borsten legde, trapte ze met alle kracht die ze in zich had met haar voet midden in zijn kruis. Ze had schoenen met naaldhakken aan waarvan de punt van de schoen ook echt een punt was. Kreunend viel hij neer en bleef na een paar keer hevig schokken doodstil liggen. Verrast keek de ander naar zijn metgezel en toen naar haar en woede verscheen op zijn gezicht. Hij draaide zich om en liep naar de machine. Hij klom via de trap naar binnen en een paar minuten later klom hij weer naar beneden en onderzocht zijn maat. Die lag nog steeds doodstil en toen hij zijn hand in diens hals legde, vloekte hij binnensmonds. Hij gooide hem met veel moeite over zijn schouder en liep naar de jeep waarin hij hem naast Hulstein liet vallen.

Die begon net een beetje bij te komen en versuft keek hij de teruglopende man na. Toen hij zich realiseerde dat er een aanvaller tegen hem aanlag wrong hij zich overeind en begon met zijn handen vast op zijn rug de zakken van de man te onderzoeken. Vloekend liet hij zich terugvallen toen hij merkte dat het een onmogelijke opgave was en voelde iets hards tegen zijn hand aan. Hij lag precies op de enkels van de man en snel tastte hij de voet af en tot zijn verrassing vond hij een mes dat vastgebonden zat met een schede aan het been. Snel maakte hij het mes los en begon zijn vastgebonden handen los te snijden. Dat viel nog niet mee en menigmaal sneed hij zich in zijn polsen en bezorgd vroeg hij zich af of hij zijn polsen niet aan het doorsnijden was, want hij voelde het bloed langs zijn handen stromen. Juist op het moment dat hij met een ruk de laatste tyre-rip had doorgesneden zag hij de gangster met Evelyn over zijn schouder de trap afkomen. Ze bewoog niet en de man had meer aandacht voor haar achterwerk dat hij met zijn vrije hand betastte dan voor de omgeving. Daardoor had hij geen oog voor de achterkant van de jeep.

Hulstein had zich zo gemanoeuvreerd dat hij in de beste positie zat om overeind te springen en juist op het moment dat de man het lichaam ruw in de jeep wilde laten vallen, kwam hij overeind en stak het mes met een heftige stoot in de zijkant van zijn hals en sneed hem over de hele breedte door. Vlug liet hij hem vallen en bevrijde Evelyn van haar boeien. Ze was nog steeds versuft en wist absoluut niet wat er gaande was. Hij tilde haar uit de jeep en legde haar een paar meter verderop in het zand. Sprong in de jeep en reed terug naar de weg, terwijl hij goed om zich heen keek. Na zo'n honderd meter gromde hij tevreden en stopte bij een zwarte wagen die een beetje verstopt tussen de metershoge cactussen stond. Met een frons bekeek hij de wagen en aan de beschadiging aan de voorkant herkende hij hem. Dit was de wagen waarmee hij de Gouverneur het Gouvernement had zien verlaten. Hij deed de kofferbak open, liep terug naar de jeep en één voor één liet hij de lijken van de gangsters erin vallen. Daarna sloeg hij de deksel dicht en sloot het af met de sleuteltjes, die hij in het contactslot zag zitten. Daarna gooide hij ze met een brede zwaai de bush in. Tevreden glimlachend keerde hij de jeep en reed terug naar het strand.

HOOFDSTUK 13

I

Twee dagen later lag een groot plezierjacht voor anker niet ver van het eiland Bonaire. Aan boord waren de zeven gangsters druk in de weer. Twee complete duikuitrustingen lagen gereed, inclusief harpoengeweren en messen, en ook waterdicht verpakte wapens. Seinlijnen werden gecontroleerd en alle luchtflessen werden nog eens grondig nagekeken. De leider bestudeerde zijn zeekaart nog eens nadrukkelijk en controleerde de positiegegevens die hij van de Gouverneur had gekregen.

‘Volgens het mannetje van die Gouverneur moet dit de plek zijn waar die jongens bezig waren. Jullie hebben ze niet kunnen vinden dus grote kans dat ze hier terug komen. Laten we gaan, het is hier zo’n vijftientwintig meter diep, dus hebben we goed zicht. We zakken via de ankerketting en we zwemmen daarna in pijlformatie richting het rif. Claudio, jij blijft achteraan zwemmen en dekt ons in de rug. Zijn er vragen?’ Toen niemand antwoordde zette hij zijn masker op en liet zich achterover in het water vallen. Een paar minuten later zwommen ze rustig over de bodem van de zee. De leider keek eens achterom en zag tevreden zijn mannen in de juiste positie zwemmen. Hij voelde zich volkomen op zijn gemak hier onder water en het gegeven dat hij jarenlang duikinstructeur geweest was in Carácas kwam hem nu goed van pas. Plotseling begon één van de zwemmers rechts van hem heftig te wenken. Hij draaide er naar toe en zag het wrak van een vissersbootje liggen, hij las de naam Globe op de achtersteven en langzaam zwom hij er eens over heen en zag de scherpe breuk die het schip in tweeën had gedeeld. Met gefronste wenkbrauwen wenkte hij zijn mannen om verder te gaan. Na een poosje begon de bodem lichtjes te stijgen en kregen ze steeds meer moeite om dichtbij de bodem te komen. Hoe langer hoe meer prachtige stukken koraal stonden hen in de weg. Als hele bossen zaten ze vast op de riffen

en toen na verloop van tijd het rif steeds groter en massiever werd beseftte hij dat ze dicht in de buurt van het eiland Bonaire waren. De leider had geen oog voor de prachtige flora en fauna van deze wereld onder water. Honderden verschillende zeeanemonen, zeesterren en prachtige gekleurde vissen, groot en klein, zwommen in grote scholen door en tussen het rif. De koraalvelden vormden een belangrijke voedingsbodem voor bijna alles wat leeft onder water. Plotseling viel een donkere vlek hem op onder aan het rif vlak bij de zeebodem en langzaam liet hij zich zakken. Terwijl hij dichterbij kwam zag hij dat de plek groter was dan hij dacht. Terwijl hij zijn zaklantaarn aandeed zwom hij de opening van een grot in en zag tot zijn verbazing dat het geen grot was maar een onderzeese gang. “Dit moest het zijn!” Beseftte hij opgewonden en vlug zwom hij terug naar buiten en begon lichtsignalen te geven aan de andere duikers. Terwijl deze naar hem toe kwamen, zwom hij weer terug de grot in en wachtte binnen op zijn mensen. Hij maakte ze met gebaren duidelijk dat dit de plek was waar ze naar zochten en liet ze stuk voor stuk een harpoengeweren laden en vuurgereed houden en met een hoofdknik beëindigde hij zijn inspectie en ging hen voor de gang in.

Jaap en Guido stapten op Curaçao uit het vliegtuig van de ALM en liepen over het platform richting de ontvangsterminal. Zo onopvallend mogelijk liepen ze door de controle, lieten hun paspoorten zien en na een snelle blik van de douanebeambte mochten ze doorlopen. Voordat ze Tim in Carácas hadden achtergelaten om toezicht te houden op het overspuiten van het schip hadden ze een plan bedacht. Het werd allemaal te ingewikkeld. En nu de politiek erbij betrokken was en ook de maffia werd het hen toch wel een beetje te gevaarlijk. Ze besloten dat ze hulp nodig hadden en snel ook. Van de politie hadden ze niet zo’n hoge pet op en de enige betrouwbare instantie op het eiland was de permanente aanwezigheid van de Koninklijke Marine. Dus moest de marine er maar bij gehaald worden. Niet in de laatste plaats omdat het hen financieel nu toch wel een beetje te veel werd. Op al

die uitgaven was hun budget niet berekend en dus hoopten ze dat zodra de militaire bevelhebber erbij gehaald zou worden de kosten voor de Nederlandse regering zouden komen. Tenminste als die het belang ervan inzag. En ook of de bevelhebber het hele verhaal wel zou geloven, per slot van rekening hadden ze niets om het te bewijzen.

Nauwelijks aangekomen in het Hilton hotel belde Jaap eerst vanaf zijn kamer met de Marinecentrale en na enige tegenwerking kreeg hij een telefoonnummer. Het bleek het nummer te zijn van de secretaresse van de bevelhebber van de Caribische strijdkrachten. Er waren op het eiland een tweetal kazernes gevestigd, waarvan in de één de marinemensen gelegeerd waren en in de ander de mariniers samen met een afdeling van de Antilliaanse strijdkrachten. Ook was er nog een militair vliegveld dat weer werd gedeeld met de burgerluchtvaart. Ook op Aruba was een marinierskazerne en regelmatig werd er langs alle zes de eilanden van de Antillen gepatrouilleerd door een Nederlands marineschip dat permanent gestationeerd was op de eilanden en die als thuisbasis Curaçao had.

Ze reageerde nogal verbaasd toen hij zei dat hij vandaag en het liefst nog meteen een gesprek wilde hebben met de bevelhebber en begon een beetje te sputteren. Maar toen hij haar voorspiegelde dat wanneer zij niet meteen zorgde dat hij een gesprek met hem kreeg haar baan wel eens op het spel zou kunnen staan, kreeg hij zijn afspraak, alleen voor twee dagen later. Guido knikte tegen hem en stak zijn duim omhoog en zei: 'Dan is Tim er ook weer bij, dat is toch wel prettiger.'

Wat zenuwachtig meldden ze zich met zijn drieën bij het hoofdkwartier van de Commandant Zeemacht Caribisch gebied.. De jongens hadden erop gestaan dat Tim mee zou gaan. Per slot van rekening hadden ze samen dat avontuur beleefd in dezelfde grot als waar de ingang naar Ultrania was. Overal liepen mannelijke en vrouwelijke militairen in hagelwitte of in kaki-uniformen rond. Alles zag er schoon, degelijk en efficiënt uit en na vijf mi-

nuten wachten werden ze door een jonge luitenant ter zee binnen geleid in het kantoor van de marinebevelhebber.

Tegenover hen zat een forse man, gekleed in een spierwit marine-uniform. Hij was kort geknipt en zat achter een prachtig bureau dat gemaakt was van kostbaar Dividivihout. Zijn staalharde blauwe ogen keken hen onderzoekend aan en toen hij tevreden gesteld was verzocht hij hen plaats te nemen in een gemakkelijk zitje aan de andere kant van de kamer. Hij zei dat hij zo bij hen kwam zitten. Inmiddels kwam er een hofmeester binnen die hen koffie serveerde en na enige minuten stond de commandeur op en stelde zich aan hen voor.

‘Mijn naam is Herwege en jullie kunnen maar beter met een goed verhaal komen om de brutale manier van afspraak maken te rechtvaardigen. Hoe haal je het in je hoofd om mijn secretaresse te bedreigen met het verlies van haar baan?’

‘Neemt u het ons niet kwalijk, commandeur maar we moesten wel. Het is van het grootste belang dat u ons aanhoort want we verkeren alle drie in levensgevaar en met ons nog veel meer mensen... sterker nog een heel volk dreigt uitgeroeid te worden.’ Hij keek hen nogmaals stuk voor stuk peinzend aan en zei toen ‘Nou, steek maar van wal zou ik zeggen.’

II

Cedric gaf Kim een teken en de Morene hief zich van de bodem op en zwom langzaam omhoog richting het plafond van de grot. Terwijl hij stond te wachten bedacht Cedric dat het maar goed was dat hij de jongens niets had verteld over de wapens die het beest bij zich had. Dat hadden ze vast niet leuk gevonden. De Ultranen konden zich niet permitteren om nog eens vernietigd te worden, dus waren de geheime gegevens nog eens nageplozen en was de Morene voorzien van een hoge elektrische lading. Ze hadden er al wat proeven er mee gedaan en de resultaten waren bemoedigend. De vraag was natuurlijk wel hoe het resultaat in

werkelijkheid zou zijn. Daarnaast hadden ze ervoor gezorgd dat de huid van de Morene onkwetsbaar was. Deze was behandeld met een laag issolium dat was ontwikkeld door de knapste koppen van Ultrania. De enorme gevaarlijke kaken van de Morene hadden hun waarde al bewezen. De verfijnde oriëntatieapparatuur die in het brein van het monster was verwerkt, maakte alle vergelijkingen met de huidige sonar- en radarapparatuur tot een lachertje.

Na enige minuten was de Morene boven gearriveerd en Kim liet hem nog even naar beneden kijken zodat ze een prachtig uitzicht hadden op Ultrania dat in de diepte lag te sluimeren in het helle licht. De enorme stalactieten lichtten sprookjesachtig op en de dikke kabels, die gebundeld naar beneden liepen, leken op de grote tentakels van een inktvis. Deze gedachte deed hem iets herinneren. Hij draaide zich om naar Kim en vroeg: ‘Hoe zit dat met de ontwikkeling van het project “inktvis”?’

‘Als alles goed gaat wordt dat overmorgen afgerond.’

‘Mooi zo, nou laat de Morene maar gaan. Eens kijken wat we tegenkomen.’

Zo dicht mogelijk over de bodem zwommen de mannen verder de gang in. Hun lantaarns maakten de grote verscheidenheid aan bewoners wakker. Hier en daar schrok een platvisje op en liet een wolk van zand achter zich en regelmatig zagen ze geheimzinnige lichtpuntjes die aangaven dat er een grote school lichtvisjes in de buurt was. De leider fronste zijn wenkbrauwen en realiseerde zich dat met zoveel voedsel in deze gang de jagers ook niet ver zouden zijn en extra gespannen ging hij zijn mannen voor. Ze waren nu zover de gang binnengezwommen dat het inmiddels helemaal donker geworden was en het licht van hun lampen priemde door het water en betrapte de meest vreemdsoortige kleine bewoners. Hij meende even iets glimmends te zien maar voordat hij er erg in had was hij er al voorbij en langzaam zwom hij verder en liet zijn lantaarn heen en weer gaan in de gang en zijn mannen zwommen rustig achter hem aan.

Kim en Cedric tuurden gespannen naar het beeldscherm. Ze hadden de Morene halverwege de gang op de bodem geparkeerd en alleen zijn ogen staken boven het zand uit. Op het moment dat ze licht aan het eind van de tunnel hadden gezien had Kim het enorme beest zich helemaal in laten graven.

‘Het zijn zeven duikers,’ meldde hij.

‘Wat is het aanvalsplan?’

‘Laat de voorste drie voorbij gaan en val dan eerst de laatste vier aan.’ Cedric bedacht dat het eigenlijk verschrikkelijk was dat zijn volk, dat nog nooit eerder vijandige handelingen had gepleegd, nu voor eigen lijfsbehoud moest vechten. De kennis die zijn voorvaderen hadden opgedaan door de bevolking van de aarde te bestuderen moest nu noodgedwongen toepast worden. Hij hoopte maar dat het geen nadelige invloed zou hebben op de Ultranen.

Even dacht hij dat de voorste duiker de Morene had gezien, maar na een korte aarzeling zwom deze gewoon door en nadat de derde duiker voorbij was zei hij: ‘Nu!’ Kim drukte op een paar knoppen, greep de besturingshandel en als een flits schoot de Morene omhoog. Zijn angstaanjagende kop moest een verschrikkelijk gezicht zijn geweest voor de duikers. Met zijn vreselijke kaken wijd open gesperd vloog hij op de mannen af. Met één beet sneed hij het hoofd van het lichaam en binnen de kortste keren schommelden hun lichamen tegen het plafond van de gang. Het zicht was inmiddels beperkt tot het absolute minimum vanwege al het omgewoelde zand en vuil dat heel langzaam weer naar de bodem zakte. Desondanks zagen Kim en Cedric dat het gedeelte van de gang dat richting Ultrania liep, leeg was. Razend snel drukte hij weer op een knop en het machtige monster wendde zijn afschuwelijke kop omhoog en zwom snel de andere duikers achterna.

Ze deden het haast in hun broek van angst. De achterste van de drie was zo hard achteruit gezwommen dat één van zijn twee lucht flessen lek was gestoten tegen de rotswand. Wanhopig probeerde hij het lek te ontdekken, maar hij kon er niet bij. En ter-

wijl de angst zijn hart tekeer deed gaan, begon hij ook nog eens te hyperventileren en daarmee zijn toch al beperkte zuurstofvoorraad dramatisch snel op te souperen. Zijn twee makkers hadden geen tijd voor hem. Zij hadden maar één doel voor ogen: zo snel mogelijk wegwezen van dat afschuwelijke monster. De waanzin stond in de bloeddoorlopen ogen van de leider en met alle kracht die hij in zich had zwom hij door de gang. Geen aandacht hebbende voor het gevaar dat zijn luchtflessen ook lek zouden stoten zwom en duwde hij zich met zijn armen vooruit.

Plotseling zag hij links van zich een opening. Hij bedacht zich geen moment en zwom erin. Terwijl hij achterom keek zag hij één van zijn mannen achter hem aan zwemmen, maar tot zijn grote opluchting geen monster. Bijna onmiddellijk moest hij langzamer zwemmen, want de gang werd steeds nauwer en nauwer. Voordat hij het zich realiseerde kon hij alleen nog maar rechtdoor zwemmen met de wanden van de gang zo angstig dichtbij dat het gevaar van het lek stoten levensgroot aanwezig was maar het idee dat het monster vlak achter hem zou zitten deed hem nog steeds op volle kracht zwemmen. Wild met zijn benen trappelend schoot hij door het water en zijn stotende adem liet een spoor van belletjes achter. Plotseling dacht hij dat zijn hart stil zou stond. De bodem verdween in één keer onder hem vandaan. En waar hij nog nooit last van had gehad gebeurde nu. Hij kreeg last van hoogtevrees. Wat hij zag overtrof zijn stoutste verwachtingen en het duurde dan ook even voordat hij wist wat hij werkelijk zag. Hij keek bliksemsnel achterom, zag het gat van waaruit hij gekomen was en zwom er snel naar terug. Hij bleef vlak naast het gat hangen onderwijl, verbijsterd naar beneden starend. Hij zag heel ver beneden zich drie enorme grote bollen die een blauwachtige gloed uitstraalden en vanuit die bollen liepen kabels omhoog ja ... maar waar naar toe? Verbaasd keek hij omhoog en zag ze in het plafond in de lange pegels verdwijnen. Hij schrok op uit zijn verbazing want vlak naast hem schoot één van zijn mensen als een kurk uit het gat en zonder te stoppen zwom hij met grote snelheid bijna loodrecht naar beneden.

De reden werd meteen duidelijk, want nog geen paar seconden later verscheen de monsterlijke Morene door het gat die met hoge snelheid de duiker achterna zwom. Hij wist dat deze geen schijn van kans had, en aarzelde geen moment. Hij zwom, dankbaar gebruik makend van de tijdwinst, terug de grot in en zwom alsof zijn leven er vanaf hing.

III

Zo'n twee uur later leunden Jaap, Guido en Tim opgelucht achterover, bijna al die tijd waren ze aan het woord geweest, elkaar regelmatig aanvullend. Terwijl ze zo aan het vertellen waren, schrokken ze steeds meer van de omvang van het geheel. Herwege had hen alleen maar aangestaard, af en toe een aantekening gemaakt en geluisterd. Na een korte stilte schraapte hij zijn keel en zei: 'Jullie hebben er goed aan gedaan om hierheen te komen, maar jullie beseffen niet half hoeveel risico's jullie genomen hebben.' Een paar minuten geduld alsjeblieft, ik moet dringend een paar zaken regelen' en snel liep hij het kantoor uit. Even later werd er weer koffie geserveerd waarbij de hofmeester meldde dat de Commandeur over een paar minuten terug zou zijn.

Hulstein had inmiddels Evelyn bij een vriendin ondergebracht nadat hij het huis goed had afgesloten. Ze was weer redelijk tot haar positieven gekomen nadat hij haar een paar vragen had gesteld, waaruit tot zijn opluchting bleek dat ze van het doden van de twee gangsters niets had gemerkt, zei hij dat hij er weer van door moest om te overleggen met zijn baas. Zijn hart sloeg een keertje extra toen ze met zachte stem vroeg of hij voorzichtig wilde zijn en met een veerkrachtige tred liep hij naar de jeep. Hij was nog maar net het strand af of zijn mobiele telefoon ging over. Het bleek de Commandeur zelf te zijn en na de eerste woorden zette hij de jeep even stil en luisterde aandachtig. 'Ik ben over een half uurtje bij u, Commandeur. Wat ik te melden heb, kan alleen onder vier ogen.'

Hij kon meteen doorlopen en de secretaresse had strikte orders dat de commandeur door niets en niemand gestoord wilde worden. Toen hij het kantoor binnen kwam, trok hij verbaasd zijn wenkbrauwen op bij het zien van de drie mannen in het zithoekje. De Commandeur stond direct op en zei joviaal: 'Hulstein, kom er bij zitten, want je zult je oren niet geloven wat deze mensen allemaal hebben meegemaakt.' 'Uhm, Commandeur, heeft u een ogenblikje onder vier ogen?' Ze zonderden zich even af aan de andere kant van het vertrek tot Herwege zijn stem verhief en zei: 'Wacht even, het klinkt je misschien gek in de oren, maar deze mensen moeten dit ook horen want ze zijn er nauw bij betrokken.' En terwijl Hulstein de resultaten van zijn onderzoekingen en belevenissen vertelde, werden de ogen van de jongens zo groot als schoteltjes. Zeker toen de sergeant op droge toon beschreef hoe hij de twee gangsters onschadelijk maakte. Toen hij uitgepraat was viel er een stilte. De commandeur stond op, liep naar zijn bureau, pakte een pen en papier en zei: 'Laten we alles eens op een rijtje zetten, dan krijgen we een beter overzicht. Dat doen we samen zodat we niets kunnen vergeten.'

Ze schaarden zich rond zijn bureau en kwamen tot de volgende lijst:

- De maffia, met name Eastern Oil uit Carácas heeft duidelijk overmatige belangstelling voor een plek bij de riffen van Bonaire;
- Twee vissers komen om bij deze plek en de eigenaar van de boot heeft een verklaring afgelegd waarin staat dat hij daar een UFO heeft geborgen en deze zorgvuldig verborgen heeft in zijn schuilplaats;
- Hulstein is zelf aan boord geweest van deze UFO en het ding heeft zelfs nog "werkspanning";
- Dit verklaart de overmatige belangstelling van de Gouverneur en consorten voor Evelyn en Roberto;

- Guido en Jaap ontdekken Ultrania, nazaten van bewoners van een andere planeet. Deze zijn vele malen verder ontwikkeld dan wij en communiceren hoofdzakelijk langs telepathische weg. Zij hebben een manier ontwikkeld om leven sneller te laten groeien en ook om daarmee ouder te worden,
- Een bewijs daarvoor is de monsterkreeft die Tim met eigen ogen heeft gezien en die hem notabene voor de ingang van Ultrania heeft neergelegd;
- de Ultranen hebben nu een Morene “gemanipuleerd” en deze dient nu als bewaker van Ultrania;
- Chico, de infiltrant van de maffia binnen de regering hier, heeft waarschijnlijk in opdracht van de Gouverneur, diens adjudant vermoord. Louter en alleen omdat hij niet paste in zijn plannen en te veel wist.;
- Dit naar aanleiding van een onderzoek dat de sergeant heeft laten uitvoeren. De auto waar de moord mee gepleegd is was een huurauto en stond op naam van Chico;
- Op zijn beurt is hij “omgebracht” vlak voor het moment dat hij waarschijnlijk Ultrania zou ontdekken;
- En bewijs dat de maffia geïnfilteerd is in deze huidige regering hebben de collegae van Hulstein ontdekt. Afpersingspraktijken met name in politie- en regeringskringen zijn bewezen, maar mogen niet aan de kaak gesteld worden in opdracht van de Gouverneur. Ook de stem op het antwoordapparaat van Evelyn is terug te voeren naar het Gouvernement.

‘Wel wat leert dat ons?,’ vroeg Herwege in het algemeen.

‘Dat we in grote moeilijkheden zitten,’ zei Hulstein. ‘De jongens zijn in groot levensgevaar nu ze daadwerkelijk de maffia voor joker gezet hebben na die stunt met dat jacht.

Dat geldt trouwens ook voor Tim. Hij is te veel gezien in hun gezelschap.’

‘Ik vraag me trouwens af wat die lui nu aan het uitspoken zijn. Ze waren witheet en weten dat er iets bijzonders daar beneden is. Het is een kwestie van tijd en het is te laat!,’ riep Guido wanhopig uit.

‘Ja, maar dat bedoel ik niet,’ zei Herwege ongeduldig. ‘Waar zit de maffia? Wat is zo belangrijk dat ze er voor moorden, manipuleren en zulke enorme risico nemen hier op dit eiland?’

‘U bedoelt het motief?’ antwoordde Jaap. ‘Nou dat lijkt me nogal duidelijk. Het gegeven dat de Ultranen iets uitgevonden hebben dat ‘leven’ sneller laat groeien is van onschatbare waarde. Laat staan wanneer ze door hebben dat de Ultranen in het bezit zijn van een ongelooflijke kennis, die veel verder gaat dan die van ons. Die Evelyn is haar leven niet zeker meer, als ze horen dat er in haar huis een UFO verborgen is.

‘Kijk, dat bedoel ik nou,’ zei Herwege. ‘Dat wilde ik nu graag horen. Iemand die nadenkt. Natuurlijk zit de maffia hier achteraan. Als de beschrijving die jullie geven maar voor de helft waar is zal dit een ommekeer zijn in het totale leven op aarde. Degene die dit in zijn bezit heeft, kan een allesomvattende macht uitoefenen. En je hebt gelijk Guido, zowel Evelyn als jullie zelf hebben onmiddellijke bescherming nodig. Net zolang tot dat dit allemaal achter de rug is. Ik beleg onmiddellijk een spoedvergadering hier op het hoofdkwartier van de Commandant Zeemacht met de chef staf, de commandanten van de operationele eenheden en de commissaris van politie van Curaçao. Uiteraard is jullie aanwezigheid van het grootste belang om het één en ander toe te lichten. Dus als jullie mij nu even willen excuseren? Tot vanavond 19.00 uur.’

En met grote stappen verliet hij het vertrek.. Toen ze, na de plotselinge stilte, elkaar een beetje schaapachtig aanstaarden, zei Jaap tegen Hulstein: ‘eh, sergeant, eh... wat die beveiliging betreft... kunnen we van de nood geen deugd maken? We halen Evelyn op, en kunnen we dan meteen even die UFO bewonderen. Cedric, vertelde er al over. Hun voorouders zijn met een Sky-

hawk naar de aarde gekomen en gedeeltelijk verongelukt. Dat zou best deze wel eens kunnen zijn.'

HOOFDSTUK 14

I

Het lijk van de duiker lag roerloos in een verwrongen houding en zelfs vanaf de plek waar ze stonden, zagen ze de luchtbelletjes die ontsnapten uit het duikmasker, omhoog stijgen.

Kim liet de Morene tevergeefs een rondje zwemmen bij de ingang van de grot op zoek naar de laatste duiker. Cedric zei: ‘Ga terug naar de gang en laten we kijken wat er buiten te zien is.’ Gespannen keken ze naar het monster die rustig de gang inzwom. Per slot van rekening was dit voor heel hun volk een bijzondere gebeurtenis. Het was voor het eerst dat ze buiten de grot een kijkje namen. Kim drukte op een knop en er sprong een sterke brede lichtstraal vanuit de ogen van het monster, die op het scherm een volkomen lege gang liet zien. Trots keek Kim even naar Cedric en bedacht dat de vondst camera- en schijnwerper in dezelfde unit een grote stap vooruit was in het gebruiksgemak van de Morene. Voorzichtig naderde het monster het einde van de gang en terwijl het licht uitgeknipt werd stuurde hij de afschuwelijke kop van het monster een stukje de open ruimte in en liet hem van links naar rechts kijken. Wat ze zagen was een prachtige blauwe zee waardoor het zonlicht, zo’n vijftwintig meter hoger, de zeebodem bespeelde met prachtige lichteffecten. Een grote school felgekleurde juffertjesvisjes spatte verschrikt uiteen toen ze de Morene in het zicht kregen en vertrokken ijlings naar veiliger oorden. Het rif boven hen reikte bijna tot aan de oppervlakte en de combinatie van honderden vissen en de prachtige gekleurde anemonen gaf een adembenemend effect. Maar niet op Kim en Cedric. Zij hadden alleen oog voor de zee en toen er niets te zien was zei Cedric: ‘Zwem recht door naar het oosten. Jaap vertelde dat hij ergens in die richting steeds voor anker ging. Eens kijken of deze mensen dat ook gedaan hebben.’

Kim voerde de snelheid van de Morene op en met een soepele, golvende beweging gleed het lichaam door het water. De kleine ogen priemend naar voren gericht. Al snel kregen ze een ankerketting in zicht en voorzichtig stuurde Kim de Morene omhoog en liet zijn kop een stukje boven het water uitkomen. Het felle zonlicht zorgde ervoor dat Kim en Cedric snel maskers pakten om zich te beschermen en gespannen keken ze daarna weer naar het scherm.

Toen de leider van de duikers de draai naar links maakte en terug de gang inzwom, verdubbelde hij zijn krachten. Hij wilde maar één ding: het water uit! De aanblik van de resten van wat eens zijn mensen waren en de herinnering aan het verschrikkelijke monster dreef hem met een ongelooflijke snelheid vooruit. Boven aangekomen klom hij snel via het duikersplatform weer aan boord en gunde zichzelf geen tijd om zich van zijn duikmateriaal te ontdoen. Hij liep meteen de kajuit binnen waar hij achter de satelliettelefoon ging zitten. Hij zocht en kreeg verbinding met Carácas en vroeg de algemeen directeur van Western Oil aan de lijn. Terwijl hij uitvoerig zijn ontdekking omschreef was er een lichte bons te horen en het jacht begon een beetje te slingeren. Hij greep zich vast aan het bureau en keek, terwijl hij nog via de telefoon doorpraatte, ongerust door de patrijspoort. Wat hij zag was een lichte rimpeling op het spiegelgladde blauwe water. En plotseling werd het jacht omhoog getild en onder een enorm gekraak spleet het dek onder zijn voeten uiteen. Een enorm gat ontstond en de monsterlijke kop van de Morene toorde hoog boven hem uit. Zijn vieze met slijm bedekte gladde huid zag er onwerkelijk uit en de zwartwitte strepen kleuren gaven het enorme beest een sinister uiterlijk. Zijn bek was wagenwijd opengesperd en de honderden vlijmscherpe tanden waren duidelijk te zien. Dat was dan ook meteen het laatste dat hij in zijn leven zag want, terwijl het schip langzaam in de golven verdween, dook het beest met een flits op hem af.

Juan Mendoza legde zwiiggend de hoorn neer op de haak en stond een poosje na te denken over wat hij allemaal gehoord had. Dat was nogal wat. Enorme vreemde bollen die licht uitstralen, een UFO verborgen in het huis van die visser, dus toch... en weer een enorm zeewezen. Hij was niet onder de indruk van het live meemaken van de dood van één van zijn mannen, maar het feit dat ze er alle zeven niet meer waren deed hem wel even de wenkbrauwen fronsen. Het gegeven dat, Van der Plas, de Gouverneur en zijn kompaan Chico ook het loodje gelegd hadden, was van minder belang. Weer getuigen minder. Het allerbelangrijkste was dat hij nog net op tijd de juiste coördinaten had door gekregen. Pff, dat was op het nippertje anders hadden ze weer helemaal opnieuw moeten beginnen. Vlug pakte hij de notities van zijn bureau en liep de protserige directiekamer in. Daar zaten zijn twee mededirecteuren verontrust te wachten en hij bracht hen meteen op de hoogte van de laatste ontwikkelingen.

‘Dus toch,’ zei de man met het pokdalige gezicht.

‘Ik had dit niet verwacht, dat moet zeker onderzocht worden. Ik stel voor dat we onmiddellijk een nieuw team samenstellen en dat erheen sturen’, zei zijn collega, wiens toch al hoge stem nu van opwinding nog een octaaf hoger werd. Zijn er suggesties?’

‘Wat dacht je van Steve Martinez? Ik heb gehoord dat hij weer beschikbaar is. Hij heeft net een klusje in Noord-Korea met succes afgerond, heb ik mij laten vertellen. Hij zal vast wel zijn eigen team willen samenstellen, dus laten we hem oproepen.’

De leider nam de telefoon, sprak er even in, draaide zich weer naar zijn collegae en zei: ‘Binnen drie uur is hij hier, dan slaan we spijkers met koppen.’

Precies drie uur later stapte een robuust uitzierende figuur onaangekondigd het kantoor binnen. De radeloze secretaresse kon niet anders stamelen dan het uitgekauwde zinnetje: ‘Ik kon hem niet tegen houden, meneer!’ De man was blank, had rossig haar, staal blauwe ogen met hele lichte wimpers waardoor men hem, tot zijn grote verdriet niet zo snel vergat. Hij had een stevig figuur en

zijn gezicht straalde lef en onverschrokkenheid uit. Iemand die graag de touwtjes in handen had.

‘Het is okay, gaat u maar.’ En terwijl zij nog een beetje boos het kantoor verliet, nam de man brutaal plaats in een fauteuil.

De man met de hoge stem zei theatraal: ‘Heren, mag ik u voorstellen, de beste scherpschutter van dit continent: Steve Martinez.’

De algemeen directeur van Eastern Oil trok het vest van zijn driedelige zwarte kostuum nog eens even strak, knoopte zijn jasje dicht en zei op formele toon: ‘Steve, ik neem aan dat ik je zo mag noemen, wij, Eastern Oil, willen je graag een opdracht geven die zo belangrijk is dat wanneer je erin slaagt om deze te vervullen, je voor de rest van je leven nooit meer hoeft te werken. Sterker nog, al je mogelijke en onmogelijke wensen zullen dan vervuld worden.’

Hij begon door het kantoor te ijsberen onderwijl zijn pikzwarte haar naar achteren duwend, en liet een lange stilte vallen, alsof hij de man de gelegenheid wilde geven om de belangrijkheid van de komende opdracht te onderstrepen.

Hij bleef vlak voor Martinez staan, die vanuit zijn stoel verwachtingsvol naar hem opkeek.

‘En denk erom, het is echt serieus. Je beloning zal ongelooflijk groot zijn, maar er wordt wel het één en ander van je verwacht.

In de eerste plaats absolute geheimhouding. Dat zal in de praktijk betekenen dat wanneer je iets loslaat, tegen wie dan ook, je dood onherroepelijk zal zijn. Het is essentieel voor de opdracht dat het voor de wereld verborgen blijft. En in de tweede plaats de snelheid van handelen. Je opdracht zal snel, efficiënt en zo mogelijk geruisloos uitgevoerd moeten worden. En niet in de laatste plaats: je financiële middelen zullen voor alles toereikend zijn.

Ten slotte nog dit. Gezien je kennis en ervaring hebben we besloten dat je een eigen team mag samenstellen. Uiteraard valt dit team onder dezelfde voorwaarden als die van jou.’

Martinez had hem zonder ook maar éénmaal met zijn ogen te knipperen aangekeken en zweeg.

‘En?’, vroeg de man met het pokdalige gezicht ongeduldig. Hij had het dossier van Martinez dat inmiddels bezorgd was, bestudeerd en had de man bijna de gehele tijd bekeken. ‘Wat is je antwoord? Neem je de opdracht aan?’

‘Heren, mag ik u er even op attent maken dat men toch mag verwachten dat er ook nog zo iets is als bedenktijd. Het is toch niet niks wanneer je bedreigd wordt met de dood, zeker als men daarmee ook nog op jouw werkterrein komt’.

Er viel weer even een stilte..., ‘Ja, ik begrijp je probleem, Steve. Maar ik kan je niets verder vertellen voordat je de opdracht hebt aangenomen,’ zei de algemeen directeur van Eastern Oil. ‘De inzet is deze keer te hoog.’

‘Hm, eigen team samenstellen hè? Dat is de druppel. Ik kan alles in eigen hand houden, daar hou ik van. Okay, ik ga met jullie in zee.’ Ze stonden allemaal op en schudden elkaar de hand. ‘Goed’, zei de algemeen directeur. ‘Laten we eens kijken wat we hebben. Loop maar een mee naar hiernaast.’

Hij leidde hen door een zijdeur van het kantoor en wat Steve zag deed hem even verstomd stil staan. In de eerste plaats de omvangrijkheid van de ruimte, die was enorm. Het leek net een enorme kantoortuin. Hier was niet alleen elk bureau uitgerust met de mooiste en modernste communicatieapparatuur, maar ook met alle apparatuur die het verwerken van informatie maar kon versnellen. Bijna ieder bureau was bezet en wat hem opviel allemaal door knap uitzijnde jonge vrouwen. Eén lange wand trok onmiddellijk zijn aandacht. Deze was bedekt met alleen maar computerschermen, die doorgelust waren zodat ze tezamen één groot scherm vormden. Te zien was het gehele Caribische gebied waarvan de Beneden- en Bovenwindse eilanden het middelpunt vormden.

Vanaf het eiland Curaçao waren lijnen getrokken die liepen naar Noord-Amerika, Venezuela, Aruba en Jamaica, maar ook naar de eilanden Martinique, Jamaica, Sandy Island en Saint Lucia.

‘Kijk,’ zei Juan Mendosa. ‘In de afgelopen jaren zijn dit zo’n beetje de meest uitzonderlijkste waarnemingen die onze mensen

hebben kunnen achterhalen.’ En hij wees naar het overzicht. ‘Bijna allemaal hebben ze te maken met die monsterekreeft die kort geleden op ons booreiland verbrand is. Bijna, want twee meldingen betreffen het eiland Aruba. Een vissersman schijnt daar iets opgedoken te hebben, maar we kunnen niet meer achterhalen waar hij het gelaten heeft. Hij is vermoord door diezelfde kreeft waar ik het net al over had. Zijn bootje is finaal door midden geknipt.

Ik vertel je dit om aan te geven dat het om iets uitzonderlijks gaat. Dit monster was een doodgewone *Homarus Americanus* of wel een Amerikaanse zee-kreeft, alleen een paar duizend keer te groot. Hij kan alleen op een niet natuurlijke manier tot stand zijn gekomen en nu komt die vondst van die visser om de hoek kijken.

Een goede vriend van ons, die werkt bij de NASA/SPACE universiteit in South-Carolina tipte ons dat er een soort logboek in onderzoek is dat afkomstig zou zijn van een vondst bij Bonaire. Het wordt allemaal met de grootste geheimhouding omgeven. Het hoofd van het onderzoekteam was goed bevriend met deze visser dus de link was snel gelegd.

En Mendosa vertelt verder; over de twee jonge mannen die meer weten over die kreeft, over de vermissing van Chico, de eliminatie van de Gouverneur van de Nederlandse Antillen en diens rechterhand, een marine officier en de volledige eliminatie van het eerste onderzoekteam dat ze naar die plek gestuurd hadden.

‘Het team bestond uit zeven zeer ervaren duikers,’ vervolgde hij en alleen de leider heeft zich nog even gemeld voordat ook hij gedood werd.’ Hier zweeg hij even om het dramatische effect te vergroten en Steve keek hem onverstoorde aan.

‘Ze werden allemaal gedood door een, ja wat zal ik zeggen, een moeraal. Een enorme Morene, alleen was deze honderden keren groter en er straalde licht uit zijn ogen. Het beest had een bek zo groot als een grijper van een hijskraan. Zijn kop was zo hard dat het kans zag om dwars door de huid van een stalen schip heen te stoten. En als laatste en belangrijkste, hij wist mij ook te vertel-

len dat er een grot verborgen ligt in de schuilplaats van de monsterkreeft. Vlak voordat hij werd gedood had hij het nog over ongelooflijke grote lichtgevende bollen.'

De ogen van Martinez staarden hem ongelovig aan. 'Ja,' vervolgde Mendoza. 'En de coördinaten van die gang komen zo goed als overeen met de plek waar die twee Hollanders steeds rondhangen.'

'En wat wilt u nu van mij?' vroeg Martinez.

'Wij, Western Oil, willen dat je met onmiddellijke ingang een diepgaand onderzoek instelt naar die grot, en naar boven haalt wat ervoor zorgt dat die kreeft en klaarblijkelijk ook die Morene, zo ontzettend groot kunnen worden. Want dat kan goud waard zijn. Als daar iets is wat een levend wezen kan vergroten dan geeft dat ons een onvoorstelbare macht. En dan is er ook nog zoiets als een logboek. We kunnen er geen touw aan vastknopen. Alleen de visser, zijn naam is Roberto, geeft ons enige houvast. Ik stel voor dat je daar ook eens wat nader onderzoek naar doet. Maar prioriteit heeft die grot. Daar zitten we op te wachten. Geld speelt geen rol, wat je nodig hebt mag je ongelimiteerd uitgeven. Maar kom met resultaten, zodat wij onze aandeelhouders tevreden kunnen stellen. De laatste ramp met ons hoteleiland heeft niet alleen grote onrust doen ontstaan bij de mensen, maar ook lijden we sinds dat moment verlies en dat kan niet te lang duren.'

Steve Martinez knikte en stond op. Hij pakte het dossier waar alle gegevens over zijn opdracht in stonden van het bureau, greep nonchalant zijn eigen dossier uit de handen van de pokdalige, gaf Mendoza een hand en zei: 'Opdracht aangenomen, u hoort nog van mij'. Toen draaide hij zich op zijn hielen om en verliet meteen het vertrek.

Triomfantelijk draaide de algemeen directeur zich om naar zijn twee collega's' en zei met een tevreden grijns: 'Zo dat is geregeld. Hier boeken we snel resultaten mee'

'Dat mag ik hopen,' antwoordde de pokdalige. 'We kunnen ons geen blunder meer veroorloven.'

II

Een paar uur later keken Hulstein, Evelyn, Jaap en Guido zwijgend naar de UFO. Het enorme apparaat stond zachtjes te gloeien in de donkere ruimte waarin hij verborgen was. Wanneer je de stellage die Roberto gebouwd had weg dacht, leek hij wel te zweven en Guido zei met een zucht: 'Dus dit is nu een Skywawk.'

'Ja,' zei Hulstein. 'En waarschijnlijk alleen nog het bovenste gedeelte. Want als je goed kijkt lijkt het net of het onderstel niet compleet is. Alsof het in zijn geheel nog ergens in zou moeten passen. Ik kan mij natuurlijk vergissen maar volgens mij ontbreken er een paar "uitstekende" onderdelen. Die zullen wel samen met de andere beschadigingen verdwenen zijn tijdens het bergen door Roberto. Dat zullen de experts wel uitzoeken.'

'Dat heb je goed gezien, Hulstein,' zei plotseling een bekende stem. Met een ruk draaiden ze zich om en zagen de commandeur staan met achter zich een aantal gewapende militairen.

Terwijl de militairen begonnen met een afzettingslint te spannen wees Herwege naar het gat in de muur en vroeg vriendelijk: 'Willen jullie zo vriendelijk zijn om met deze officier mee te gaan, dan worden jullie naar een schuiladres gebracht waar permanente bescherming aanwezig zal zijn.'

Terwijl hij de jongens stuk voor stuk indringend aankeek vervolgde hij: 'Dit hele gebied zal in een straal van vijf kilometer afgezet worden en tot verboden gebied verklaard worden. Alle mariniers zijn in alarmfase 2 gebracht, wat betekent dat alle verloven zijn ingetrokken en dat één compagnie zal worden ingezet met de bewaking van dit gehele gebied.'

'Eh..., hoe zit dat met die vergadering vanavond Commandeur?'

'Die gaat niet door, ik heb reeds overleg gevoerd met het Ministerie van Defensie in Nederland en met de Minister President. De Gouverneur is nergens te vinden en niemand weet waar hij is. Nederland vindt het dermate urgent dat de Verenigde Staten, het NASA/SPACE CENTER en de universiteit van South Carolina

zijn ingelicht en op dit moment is er vanuit Amerika, een jet op weg hier naar toe, met aan boord deskundigen, die dit zullen onderzoeken. Zowel deze UFO als Ultrania.’ Daarnaast wordt er morgen een rechteam vanuit Amsterdam overgevlogen om samen met de Antilliaanse politie de moorden en de betrokkenheid van de Gouverneur bij deze onfrisse zaken na te gaan.

‘Maar hoe zit dat dan met de veiligheid van de bewoners van Ultrania? Ik bedoel, is al nagedacht wat dat voor een consequenties voor hen met zich mee zal brengen? Willen we dit eigenlijk wel?’

‘Maak je niet ongerust, we hebben alles in de hand.’ En met een gebaar van “en nu wegwezen” wees hij hen naar het gat in de muur. Met gefronste wenkbrauwen liepen Jaap, Guido en Tim naar buiten, waar ze werden opgewacht door een marineofficier die zich voorstelde als Lt van Brakel. Jaap zag nog net hoe Hulstein zich over Evelyn ontfermde en hij hoorde hem vragen of ze familie op het eiland had. Van Brakel begeleidde hen naar een reeds gereedstaande militaire auto die hen linea recta naar de dichtstbijzijnde marinekazerne Parera bracht.

Toen ze later opgefrist en in geleende kleren aan de bar zaten, in afwachting van het diner, zei Jaap: ‘Het zit me helemaal niet lekker. Zo behulpzaam en voorkomend als Herwege eerst was, zo kort angebonden was hij nu. Het lijkt wel alsof hij ons uit de weg wilde hebben.’ ‘Misschien lopen we hem wel voor de voeten,’ antwoordde Tim.

‘Ik weet het niet,’ zei Guido peinzend. ‘Het lijkt alsof alles in een stroomversnelling geraakt is. Hebben jullie gemerkt hoe hij ons aankeek, toen bij die UFO? Hij is overdreven kortaf tegen ons geweest. Alsof hij ons iets zonder woorden wilde zeggen.’

‘Hoe dan ook, ik ben niet van plan om me als een kleine jongen met een kluitje in het riet te laten sturen. Dus laten we het spel meespelen, we blijven vannacht hier. Kunnen we lekker zorgeloos slapen, wie weet wanneer dat weer kan. Morgen halen we onze spullen bij Charlie op en trekken ons dan terug op ons schip. Hoe heet het nu Tim?’

“Ultrecia”, zei deze met een grijns. ‘Vind ik wel passen voor deze gelegenheid.’

‘Houd er wel rekening mee jongens dat dit duidelijk geen spelletje is,’ zei Jaap met gefronste wenkbrauwen. ‘Wie weet wat we straks weer voor rare figuren tegenkomen.’

‘Kom laten we gaan eten’. Ze stonden op van de bar en volgden de hofmeester naar de eetzaal.

III

Ze zagen er hard en meedogenloos uit. Zes stevige kerels waarvan al uit de verte te zien was dat het militairen waren of in ieder geval oud-militairen. Dat klopte ook wel want het waren allemaal oud-collega’s van hem, nog uit zijn diensttijd bij het Legioen. Zijn hart zwol op van trots toen hij ze bezig zag met het “operatiegereed” maken van zijn commandoteam. Zijn gezicht vertrok geen spier maar hij was zeer tevreden hoe zijn mannen het werk oppakten.

Hans Lechter was een kleine blonde en geblokte kerel van driedertig jaar, achter zijn vriendelijke jonge oogopslag leek het de onschuldige ideale schoonzoon, maar in werkelijkheid was hij een wapenexpert, diepzeeduiker en een keiharde killer. Nu was hij druk bezig om alle wapens aan boord van het zojuist aangeschafte motorschip te brengen. Via een “kennis” in de juiste kringen had hij bij navraag een tip gekregen dat dit schip te koop was. Het was gestolen in Europa, opnieuw geschilderd, de nummers in de motoren waren gewijzigd en, het allerbelangrijkste, er was een hijskraan aan boord. Vermoedelijk was het vroeger een schip geweest dat gebruikt werd om de zeebodem te laten exploreren. Maar er was ook een uitgebreide duikerscel aan boord met een decompressietank en dat gaf hem de doorslag het aan te schaffen.

Jean Micheal en Jacques Le Noir waren twee boezemvrienden, die al bij elkaar waren sinds ze als elfjarige zwarte schoffies voor

de eerste keer opgepakt werden door de Franse politie. In de verloederde woonwijk van de havenstad Marseille probeerden ze in leven te blijven door kleine diefstallen te plegen. Meestal betrof het voedsel maar op een dag werden ze geconfronteerd met een lijk. Ze waren doodsbang, maar roofden toch het geld van het lichaam, natuurlijk werden ze gepakt, daarna beschuldigd en veroordeeld voor roofmoord. Zo begon hun inmiddels imposante carrière en nu waren het experts geworden in explosieven. De prettige bijkomstigheid dat ze allebei uitstekende duikers waren, kwam nu goed van pas.

De tweelingbroertjes Niels en Sven Nykøbing waren een geval apart. Het waren magere scharminkels met ingevallen koppies en een volkomen onschuldige uitstraling. Niet alleen was het ideaal dat ze exact op elkaar leken, maar het waren ook meesters in het ongewapende gevecht. Hun bedrevenheid met messen, stokken en veel oosterse gevechtssporten zou Martinez nu wel kunnen gebruiken en natuurlijk waren het uitstekende duikers.

Ja, en dan Ian Swordshire, een vanuit Devon afkomstige Engelsman. Afgestudeerd in de psychologie, computertechnicus en programmeur, wapenexpert, verschillende hoge graden in Japanse gevechtssporten, twee meter en vijf centimeter lang en honderdvierenveertig kilo zwaar. Altijd in het zwart gekleed en een door een motorongeluk afschuwelijk beschadigd gezicht. Nu niet bepaald iemand die je in een donker straatje tegen zou willen komen. Daarnaast wist Martinez dat Ian een ongelooflijk incasseringsvermogen had. In een gevecht van man tegen man, dat een hobby van hem was, had hij hem nog nooit neer zien gaan.

Ja, daar kan ik wel wat mee. En tevreden liep hij de loopplank op en knikte goedkeurend naar Ian, die net de laatste hand legde aan het zeevast sjoeren van de polyester kajuitsloep, die hij kort daarvoor in zijn davits gehesen had.

Terwijl hij zijn kajuit instapte zag hij in een hoek al reeds drie volledig geïnstalleerde computers staan met alle randapparatuur eromheen. Niels en Sven waren alle communicatieapparatuur aan het testen en wederom tevreden knikkend liep hij een controle

ronde over het gehele schip. Helemaal achterin aangekomen zag hij Jean en Jacques druk bezig met het optoppen van de enorme batterij luchtflessen en in de ruimte daarnaast zat Hans Lechter op zijn gemak bovenop een kist explosieven een machinepistool uit elkaar te halen en schoon te maken. Hij liet zijn blik over het wapenrek gaan en zag goedkeurend dat alles glom van de olie. De grote stapel houten kisten met handgranaten stonden stevig zeevast gesjord. Terwijl hij langs hem liep klopte hij Lechter op de schouder en liep naar de brug. Een paar uur later gleed het schip rustig langs de natuurlijk gevormde haveningang van Puerto Cabello, de eeuwen oude haven van Venezuela aan de Golf van Triste. Er stond een stevige wind waardoor de kop van het schip met grote regelmaat in grote golven dook en er soms volkomen in verdween. Steve, die met een vanzelfsprekendheid het commando van het schip op zich had genomen, zei tegen Ian die de taak van 1^e stuurman had gekregen: ‘Koers 3-2-0 en snelheid wordt 16 knopen.’

‘Ai, ai, captain,’ antwoordde deze met een grijns en greep het grote stuurrad met beide handen stevig vast en begon er aan te draaien. Je kon aan hem zien dat hij van dit moment stond te genieten. ‘Koers is 3-2-0 en de snelheid is 16 knopen,’ zei hij na enige tijd. ‘Mm,’ bromde Steve als teken dat hij hem gehoord had. Hij had net een koers uitgezet op basis van de positie die hij van Mendoza had gekregen. Hij had het gemarkeerd juist ten oosten van het eiland Bonaire.

‘Wanneer je vrij van schepen bent waarschuw me dan meteen. Zet hem op automatisch en kom voor een vergadering in mijn kajuit.’ ‘Ai, ai, captain.’

Steve verliet de brug en ging de eetzaal binnen waar de tweeling een maaltijd gereed gemaakt hadden van koud vlees, vis en veel fruit, aan boord gebracht door een eerste klas cateraar. Dankbaar deponeerde hij wat voedsel op een bord, pakte een glas rode wijn en vertelde dat hij straks graag iedereen bij elkaar wilde hebben voor een briefing in zijn kajuit en verdween weer naar buiten.

Ongeloof keek hem aan vanuit zes paar ogen. Niemand durfde elkaar aan te kijken op het gevaar af in de lach te schieten. Zonder een spier te vertrekken pakte hij een flipover en schreef de drie opdrachten onder elkaar.

- Het onderzoeken van een onderwater grot waar lichtbollen verborgen zijn, wat gebeurt daar?
- Wie heeft dat daar verborgen, de Amerikanen of iemand uit een voormalig Oostblokland,
- En een logboek, waarvan het in de verwachting ligt dat dit opgeborgen is bij NASA/SPACE CENTER in South Carolina.

Opdracht nummer één is nu ons doel. De coördinaten staan op de kaart en we gaan in drie teams naar beneden. Ik heb gezorgd voor communicatiemateriaal, zodat we altijd contact met elkaar zullen hebben. Let op, dit is uitermate belangrijk in verband met eerdere gebeurtenissen. En hij vertelde wat de andere zeven duikers overkomen was. Toen hij uitgesproken was viel er even een stilte, die tenslotte doorbroken werd door Hans Lechter die met een geforceerde grijns zei; ‘Dan zullen we die uit de hand gelopen gepocheerde paling eens laten merken wie hier de baas is.’ Waarna iedereen in de lach schoot en in een ontspannen sfeer beantwoordde Steve de vragen die op hem afgevuurd werden.

IV

Ongeveer op hetzelfde moment draaide de Ultrecia haar vlijmscherpe boeg richting Bonaire, terwijl de pontjesbrug zich achter haar sloot. Ze zag er nu heel anders uit. Spierwit, en op het voordek stond een grote driepoot achter een stalen borstwering. Tim was druk bezig met een enorm apparaat dat er naast op dek lag. Hij riep Guido er bij en samen tilden ze het ding op de driepoot. Terwijl Tim met een grote schroefsleutel de bouten stond aan te draaien, riep Guido ineens; ‘Krijg nou wat, nu herken ik het pas, dit is een harpoen. Hoe kom je daar nu ineens aan?’

‘Nou, mijn mannetje op de werf was me nogal wat verschuldigd en dit kreeg ik van hem als bonus. Daarnaast zijn we verzekerd van zijn hulp als we in de moeilijkheden komen.’

‘Hoe bedoel je met hulp?’

‘Wat denk je? Extra mankracht, al dan niet met gewapende ondersteuning. Je denkt toch zeker niet dat ze ons met open armen zullen vangen, wie er ook achter zit. Ultrania is in gevaar. En niet zo’n klein beetje ook.’

Jaap, die er inmiddels bij was komen staan zei: ‘Je hebt onverwachte kanten Tim, iedere keer ontdekken we weer wat nieuws.’

‘Man van de wereld, hè,’ zei deze met een glimlach. ‘Wat doen we wanneer we boven Ultrania liggen?’

‘Nou,’ zei Guido, ‘Ik weet niet of je in de radiohut die communicatieset hebt zien liggen? Maar dat is het nieuwste van het nieuwste en het leuke ervan is dat je onderwater een permanente verbinding kan hebben met elkaar. De bereikbaarheid is gigantisch en heeft zelfs een bereik dat door gesteente kan gaan. Dat zal een geweldig hulpmiddel zijn om ons te wapenen tegen de nieuwe aanvallen van de maffia. Want dat die zullen komen, daar kun je op wachten.’ ‘Het heeft geen zin om een paar mijl van Ultrania vandaan voor anker te gaan’, vervolgde hij. ‘Ze zullen ons toch zien op de radar, dus kunnen we net zo goed op de plaats zelf ankeren. Alleen lijkt het mij zinvol dat één van ons wel aan boord blijft om te waarschuwen wanneer er bezoek komt. Laat de radar bijstaan, hij is zo ingesteld dat je een alarmtoon hoort zodra hij contact maakt.’

Jaap en Guido keken tegelijkertijd naar Tim. Die begon te grijnzen. ‘Okay, ik heb hem. Ik blijf wel boven, maar ik zal wel het één en ander gereed leggen voor een warm onthaal.’ En meteen verdween hij naar de kajuit waar vandaan ze een poosje later geluiden hoorden alsof er veel met zware dingen gesleept werd. Even later zagen ze een arm uit de kajuit komen met een machinegeweer, twee kisten met munitie, twee pistolen, een kist handgranaten en daarna het triomfantelijke gezicht van Tim met in zijn armen drie kogelvrije vesten. ‘Zo,’ zei hij, ‘Deze vond ik

in een afgesloten kast. Die worden vanaf nu verplicht boven water gedragen, of je het nu leuk vindt of niet. Laat ze maar komen... we zijn er klaar voor.'

HOOFDSTUK 15

I

Gedurende de reis naar Ultrania werd de tijd benut met het klaar leggen van het duikmateriaal, maar niet voordat het door elk van hen, onafhankelijk van elkaar, grondig gecontroleerd was. Dit op voorstel van Jaap, die tweehonderd procent zekerheid wilde hebben op het gebied van veiligheid. Toen ze op de bestemming voor anker gingen lag alles piekfijn op dek. Het was een typische tropische dag. Een stralende blauwe lucht, het was windstil en de rimpelloze zee-groene oppervlakte weerspiegelde de zon op het water. Geen schip in de buurt en de radar hield zich koest, dus keken ze elkaar aan en zonder iets te zeggen trokken Jaap en Guido hun duikuitrusting aan. Enige minuten later lieten ze zich achterover in het water vallen en begonnen uitgebreid de communicatieapparatuur te testen. Aan dek had alles prima gewerkt, maar zou dat onder water ook zo zijn? Na een aantal uitgebreide testen waren ze tevreden. Ze zwommen nog even naar de oppervlakte en wisselden een paar bemoedigende woorden met Tim en daarna verdwenen ze via de ankerketting weer naar beneden. Zonder al te veel moeite vonden ze de ingang van de onderzeese gang. De twee overhangende riffen vormden een prima baken en voorzichtig lieten ze zich naar de spierwitte zeebodem zakken. Terwijl ze hun zaklantaarns aanknipten zwommen ze rustig de gang in. Niets wees op de aanwezigheid van indringers. Maar ongeveer halverwege de gang dacht Jaap dat zijn hart stil zou gaan staan. Als uit het niets rees, in het spookachtige schijnsel van hun lantaarns, de afschuwelijke groteske kop van de Morene uit het witte zand op. Zijn bek wagenwijd opengesperd, terwijl zijn gestreepte en met slijm bedekte lichaam zich kronkelde in het water. Zo van dichtbij en in zijn natuurlijke omgeving leek hij nog kwaadaardiger dan in het aquarium. Met een lengte van vijftien meter zou hij iedereen een doodschrik bezorgen dacht Jaap ter-

wijl hij zwaaide naar de Morene. In de wetenschap dat Kim hen zou herkennen, wist hij dat ze van dit beest goed gebruik zouden kunnen maken. De Morene schudde zijn enorme kop en liet zich weer zakken, waarbij hij een grote wolk zand omhoog liet dwarrelen. Toen het zicht weer een beetje helder was, zwommen ze over de slang heen rechtsaf de nauwe doorgang door naar de grot. Een paar minuten later hingen ze tegen het plafond van de grot en wederom waren ze onder de indruk van de enormiteit van dit alles. Zo omvangrijk en ingenieus was dit allemaal ontworpen dat je, of je nu wilde of niet, wel onder de indruk moest zijn. De ruimte werd spookachtig verlicht door de blauwe koepels, die heel diep onder hen te zien waren. Terwijl ze even naar elkaar knikten zwommen ze rustig naar beneden.

Niet lang daarna schudden ze de handen van Cedric en Kim terwijl ze onthaald werden als oude vrienden. Geroerd door zoveel hartelijkheid sterkte het de jongens in hun voornemen om de Ultranen te helpen in hun strijd tegen nieuwsgierige indringers.

De spanning was toch ongemerkt opgelopen. Martinez merkte het met al zijn zintuigen. De mannen waren gespannen en nieuwsgierig. Over en weer vlogen de verhalen over vermeende UFO's door de lucht, de één nog mooier dan de andere, maar alle kennis was van 'horen zeggen' of vanuit boeken. Plotseling riep Sven vanuit de kajuit dat er een 'spot' werd gemeld op zijn beeldscherm. Vanaf de brug zei Steve dat de radar ook een bliep liet zien. 'Wanneer ik het goed berekend heb, is dit precies de plek waar die onderwatergrot moet zijn. Alle hens aan dek. Sven jij blijft achter de computers zitten. Let op, vanaf nu draagt iedereen wapens. Wanneer je iets ziet wat niet op een mens lijkt, schiet je om het te doden. We willen niet dat ons hetzelfde overkomt als TEAM ONE, nietwaar?'

Allemaal tuurden ze met hun geavanceerde kijkers naar de horizon om als eerste het schip te identificeren.

Tim reageerde als door een wesp gestoken toen het alarm van de radar afging. Nog voordat het schip in zicht was, meldde hij via de onderwatertelefoon aan de jongens dat de maffia in zicht was en dat hij zou ze proberen mee te lokken naar de vooraf afgesproken plek voor de kust van Bonaire. De stem van Jaap klonk rustig en beheerst toen ze elkaar succes wensten.

Juist toen Tim de hoorn neerlegde, klonk er een stem over de scheepsradio: 'Dit is de m.s. SWIFT, hallo daar ULTRECIA, is er iemand aan boord?' Hij gluurde voorzichtig met een kijker over de railing en zag een groot wit schip liggen. Het had een hoge hardhouten brug en op de bakboordbrugvleugel stond een man die eruit zag als een Zuid-Amerikaan met een scheepstoeter in zijn hand. Zijn stem had een zwaar accent en hij sprak moeizaam Engels. Nadat de boodschap voor de derde keer herhaald werd en Tim weer niet reageerde werd klonk er ineens mitrailleurvuur en terwijl hij weer over de railing gluurde zag hij een man op de brugvleugel staan met het wapen op de Ultrecia gericht. Hij sprong overeind en rende naar de voorplecht, verwijderde bliksemsnel het dekzeil van de harpoeninstallatie en laadde deze door. Wat hij niet aan de jongens verteld had, was dat hij een extra lading harpoenen had meegenomen en in overleg met de leverancier van de harpoenen een extraatje had laten inbouwen met betrekking tot de lading. Aan iedere harpoen waren bevestigmogelijkheden gelast waardoor het mogelijk was om één of meer handgranaten vast te maken. De pinnen konden verwijderd worden op het moment van afschieten, maar de harpoen moest dan wel binnen een paar seconden op de plaats van bestemming zijn om optimaal effect te hebben. Hij had een paar maal geoefend op de werf en zijn vrienden daar hadden hem alle medewerking gegeven die hij zich maar kon wensen. Hij wist dat het riskant was maar het was wel te doen dacht hij bij zichzelf, terwijl hij een granaat aan de harpoen bevestigde.

Hij richtte op de boeg van het naderende schip, trok vliegensvlug de pin uit de granaat en vuurde. Met een enorme knal zag hij het stalen gevaarte de lucht ingaan. Zonder te kijken herlaadde hij en

bevestigde deze keer twee granaten. Plat liggend op zijn buik keek hij weer over de railing naar de SWIFT.

Gespannen tuurden de mannen naar het andere schip toen ze plotseling een man op de voorplecht bezig zagen met iets wat op een wapen leek. Hoewel de afstand toch nog een honderd meter was zag één van hen door zijn kijker wat het was.

Gealarmeerd riep hij: 'kijk uit, het is een harpoen. Volgens mij gaat hij vuren!'

Lachend antwoordde Steve: 'Ja, kijk maar uit, straks prikt hij je nog. Wat wil die gek nou toch? Met een harpoen begin je toch niks?' Hij had het nog niet gezegd of er klonk een grote knal en een rookwolkje steeg op vanaf het andere schip. Meteen daarna verdween het boegvlaggetje op zijn voorschip gevolgd door een enorme dreun. Nog natrillend van de inslag zagen ze een enorme zwarte stalen harpoen rechtop in de bak staan.

'Jezus', zei Steve. 'Bakboord aan boord, volle kracht vooruit beiden, koers 2-4-0'.

Ian herhaalde wat Steve zei en draaide het stuurrad helemaal naar links. Hij ramde de beide handels van de motoren in zijn geheel naar voren en zette zich schrap. Weer klonk er een dreun en terwijl hij bliksemsnel achterom keek, zag hij weer een rookwolkje verschijnen en onder de kreet 'dekken, dekken, dekken!' liet hij zich op het dek vallen. Meteen klonk er een dubbele explosie en het schip schudde enorm. Martinez sprong overeind en sprakeeloos van woede nam hij de schade in ogenschouw. 'Koers 2-4-0', hoorde hij vanuit de brug melden en automatisch antwoordde hij met: 'aye'.

De polyester sloep die in de davits gehangen had, was verdwenen en één davit hing volkomen uit het lood. Die zou hij nooit meer kunnen gebruiken wist hij. Jean Micheal lag bewegingloos op het dek en toen hij Jacques zag opstaan met zijn beide handen gespreid wist hij dat hij een lid van het team voorgoed kwijt was.

Woedend draaide Steve zich om, schreeuwde naar Lechter dat hij onmiddellijk een schaderondje moest maken en keek de UL-TRECIA na, die met hoge vaart maakte dat hij wegkwam.

‘Bakboord aan boord, erachteraan’.

‘Bakboord aan boord’, klonk het onverstoorbaar uit de stuurhut.

Hij riep kortaf Jacques toe; ‘haal de granaatwerper en breng hem op de brug’. Even later kwam de man met een verbeterd gezicht de brug op en maakte de werper gebruiksgereed en schoof er een granaat in. Hij keek Steve aan en terwijl deze knikte legde hij de werper op zijn schouder, liet de voorkant van de metalen buis rusten op de railing, richtte en haalde langzaam de trekker over.

Met voldoening zag Tim hoe zijn tweede schot de sloep versplinterde en wist meteen dat hij een gevoelige slag had toegebracht.

‘Wegwezen, Tim’, zei deze tegen zichzelf. ‘Ze reageren alsof ze door een wesp gestoken zijn’. Hij gooide de twee enorme jetmotoren vol vooruit, gooide het roer om en als een catamaran drukte het schip haar kont in het water en tilde ze haar boeg het water uit. Op het moment dat hij achterom naar de SWIFT keek zag hij dat iemand iets afvuurde en zonder erbij na te denken gooide hij het roer om en liet één jetmotor precies tegenovergesteld werken. De UL-TRECIA reageerde alsof je een potlood omdraait tussen je vingers. Tim werd tegen de scheepshuid geslingerd, zo snel draaide het naar stuurboord en razendsnel gooide hij de motor weer terug in vol vooruit zodat het leek alsof ze over het water vloog. Terwijl hij weer omkeek hoorde hij een ontploffing en zag hij een waterzuil oprijzen zo’n beetje op de plek die hij zo juist verlaten had. Wild zigzaggend wist hij binnen de kortste keren buiten bereik van de SWIFT te komen. Hij minderde vaart en wachtte tot het schip weer dichtbij genoeg was om hen de indruk te geven dat ze hem konden grijpen. Demonstratief stond hij te klungelen achterop het dek alsof hij pech had maar op het moment dat ze naar zijn smaak te dicht in de buurt kwamen gaf hij weer vol gas. Langzaam lokte hij ze weg van de Ultrania en na

een uurtje kat en muis spel bereikte hij de locatie die was afgesproken.

Ingespannen volgden de jongens de handelingen van Kim die het monster met grote snelheid over de zeebodem liet zwemmen. Guido, die naast hem zat, bestudeerde een zeekaart en gaf aanwijzingen. Na geruime tijd zei hij: 'Ja, hier moet het zijn, Kim. Kijk maar, daar zie je de eerste riffen van Bonaire al.'

Kim bewoog een pookje en de kop van de Morene draaide in de gewenste richting. Door de ogen van het geweldige monster zagen ze het koraalrif opduiken vanuit het lichtblauwe water. Kim drukte op een knop en de Morene zakte op de zeebodem daarbij een wolk van fijn zand producerend.

Vragend keek Kim naar Cedric. Deze knikte en daarop draaide Kim zich om, liep naar een andere terminal en begon daar ook een paar knoppen in te drukken. Meteen verscheen op een grote monitor een ander monster, de afstammeling van de alligator die ze al eens eerder gezien hadden. Rusteloos zwom het heen en weer in zijn enorme bak en Jaap zag dat ook dit beest weer enorm gegroeid was. Wederom begon Kim wat handelingen te verrichten en ook nu weer was er een grote hoeveelheid luchtbelletjes te zien, die iedere andere observatie even onmogelijk maakte. De monitor liet nu een lege bak zien en het volgende moment zagen ze het beest in de grot liggen, net even buiten de koepel.

'Eens even kijken of dit nu ook gelukt is,' zei Kim. En toen hij op een paar knoppen drukte zagen ze de grot weer maar nu door de ogen van het monster. 'Ha!', riep hij tevreden uit en vervolgde: "Mooi hè? Die sturen we ook naar de Morene, we kunnen hem daar wel eens nodig hebben'. En met een beweging van de joystick stuurde hij het machtige dier naar het plafond van de grot. De ontzagwekkende poten bezaten leerachtige zwemvliezen die met krachtige slagen het beest voortstuwden. Binnen een paar seconden was het in de gang verdwenen en even later schoot het dier met een grote snelheid over de zeebodem richting het rif.

Jaap was met stomheid geslagen. Ongelooflijk wat de Ultranen hier presteerden. Ze waren niet alleen bekwaam in het klonen, maar hadden ook de wetenschap om 'leven' te manipuleren en het sneller te laten groeien. De omvang van dit alles drong nogmaals in volle hevigheid tot hem door terwijl hij naar het afschuwelijke gedrocht keek.

'Ja Jaap,' zei Cedric. 'We zullen er alles aan moeten doen om onze wereld geheim te houden en zoals het er nu uitziet zullen er nog meer slachtoffers vallen voordat het zover is'. Las hij uit de gedachten van Jaap.

'Helaas,' zuchtte Cedric. 'Het moet gebeuren, wanneer de kennis die op Ultrania ontwikkeld is in de handen van kwaadwillende zal vallen, zal dat vast en zeker het einde betekenen van de planeet Aarde.'

Jaap keek weer naar de monitoren en zag hoe de uit de kluiten gewassen alligator zich naast de Morene had laten zakken. Triomfantelijk draaide Kim zich om en vroeg onuitgesproken aan Cedric om nieuwe orders.

'We doen het volgens het plan dat we hebben afgesproken', zei Cedric hardop. Het was Guido al vaker opgevallen dat de Ultranen, beleefd als ze waren, wanneer het even kon hun gedachten uitspraken zodat zij alles konden volgen.

Steve vond het maar niets, alles in hem zei dat er iets niet klopte. Na de zoveelste ontwijking van de ULTRECIA werd hij het zat. Hij riep Hans en Jacques bij zich, gaf hen de nodige instructies en liet na een paar minuten de SWIFT even stil leggen. De twee stonden volledig gepakt en bewapend op het halfdek en op zijn hoofdknikje lieten ze zich achterover van het dek het water in vallen. Meteen daarna liet Steve de SWIFT weer op vol vermogen achter de ULTRECA aan gaan.

Vragend keek Ian hem aan en Steve zei: 'het bevalt me niets. We worden gewoon weggelokt van die gang. Ik vraag me af wat hij van plan is. Laten we het spelletje maar even mee spelen.'

Hij had het nog niet gezegd of er klonk een enorm gekraak. Het schip lag meteen stil. Alles wat op dat moment los stond vloog van zijn plek, maar ook kasten, tafels, meubilair en bijna alles wat vaststond werd losgerukt. Toen Steve weer bij zijn positieven kwam, zag hij dat Ian min of meer door het stuurrad heen was geperst. De grote kaartentafel was daar mede schuldig aan en terwijl hij ontzet om zich keek, bleef dat vreselijk gekraak van hout en metaal maar voortduren. Iets had het schip plotseling doen stoppen en het leek wel of het tegen een muur aangevaren was. Het maakte water en het werd hem meteen duidelijk dat het schip verloren was. Woedend sloeg hij met zijn vuist op het dek en brulde de rest van zijn mannen bij elkaar. Toen hij ze alle twee bijeen had gaf hij orders om de dinghy's over boord te zetten en deze zo snel mogelijk te vullen met wapens. 'En vergeet niet om de nooddrantsoenen te checken', riep hij ze na.

Later, het schip had al een paar minuten stilgelegen, nam het gekraak langzaam wat af, maar het water liep al over het hoofdedek en het werd hem duidelijk dat het ieder moment kon zinken. Juist op het moment dat hij het commando: 'schip verlaten' wilde geven werd het schip plotseling opgetild en schoof het tot zijn verbijstering met grote snelheid door het water. Daar de boeg reeds onder water verdwenen was, stuwde nu de voorkant van de brug het water op, daarbij een grote golf producerend omdat het zeegroene water hoog opstuwde. Dit duurde een paar minuten en van het ene op het andere moment stopte de voorwaartse beweging weer en onder luid gekraak van protesterend hout verscheen tot zijn ontzetting de afschuwelijke kop van de Morene dwars door het dek heen. De mannen stonden een moment verstijfd van schrik, vermanden zich, smeten de bootjes over boord en sprongen er achteraan. Steve greep, terwijl hij over de railing klom nog een paar luchtflessen en sprong ze achterna. Toen hij boven water kwam, zag hij dat Niels in een bootje zat terwijl Sven al bezig was om met zijn dinghy in Steve's richting te peddelen. In één beweging smeed hij de flessen aan boord en gleed de dinghy in. Onmiddellijk startte hij de buitenboordmotor en terwijl hij

omkeek zag hij dat de andere dinghy hem reeds met hoge snelheid naderde. Hij gooide het roer om gaf vol gas, weg van het zinkende schip. Steve voer richting de plek waar ze de ULTRACIA hadden ontmoet, want hij vermoedde dat hij haar daar wel weer zou aantreffen. Toen hij haar enige tijd later dan ook voor anker zag liggen, naderde hij het schip met uitgeschakelde motor en behoedzaam peddelden ze naderbij. Hij had de andere dinghy via de radio opdracht gegeven om het schip vanaf de loefzijde te benaderen. In doodse stilte maakten ze tegelijkertijd vast en op commando klommen ze aan boord. Eén man sloop naar de brug, één gleed het luik naar de machinekamer door en Steve ging op weg naar de kajuit. Tot hun stomme verbazing was er niemand aan boord en na een grondige inspectie van het schip kwamen ze weer bij elkaar. Steve zag tot zijn grote tevredenheid dat ze nu allemaal voorzien waren van luchtflessen, inclusief met zware veren bespannen onderwaterharpoenen.

‘Yep’, grinnikte Sven. ‘Ik kon ze niet laten hangen, ik weet zeker dat we ze nog nodig hebben’.

‘Ja, en wel nu meteen’, antwoordde Steve. ‘Omhangen en naar beneden. Ik wil nu wel eens even weten wat daar beneden te doen is. Vergeet niet zoveel mogelijk handgranaten mee te nemen. We kunnen ze voor dat monster wel eens nodig hebben’.

Nadat Tim, via zijn kijker met afgrijzen de aanval van de Morene had gezien, voer hij met vol vermogen terug naar de ingang van ULTRANIA. Nadat hij het anker had laten vallen, schakelde hij het radaralarm in en liet zich met een cola in de hand nog steeds ontdaan neervallen op een stoel die op het achterdek stond. Zoiets had hij nog nooit gezien. Het was maar goed dat de jongens hem over dat monster verteld hadden anders had hij nu behoorlijk in de piepzak gezeten. Wat een wapen was dat monster. Het idee dat je dat kan manipuleren, ongelooflijk gewoon. Hij sprong overeind en realiseerde zich dat hij nog een paar dingen moest regelen. Razendsnel trok hij een compleet duikerspak aan, gespte twee flessen om, graaide nog een handvol handgranaten bij el-

kaar, maakte deze vast aan zijn riem en ging op de railing zitten wachten. En ja hoor, niet lang daarna ging het radaralarm. Hij schakelde het uit, pakte de kijker en tuurde over stuurboord naar de horizon. Hij zag twee kleine stippen met grote snelheid op hem afkomen. Vlug liet hij zich via bakboordzijde achterover in het water vallen, spuugde in zijn masker, en zwom naar het roer. Hij plaatste zich zo tussen het roer en de jet in- en uitlaten dat zijn luchtbelletjes via de scheepshuid nagenoeg onzichtbaar, zouden zijn. En nu maar wachten. Hij probeerde zo rustig mogelijk te ademen om zuurstof te sparen en keek nieuwsgierig om zich heen. De zee zag er weer prachtig uit. De zon speelde met het water en terwijl hij naar de bodem keek leek het of hij een zeeaquarium zag. Prachtige koraalriffen bezorgden heel wat levende wezens een goede schuilplaats en een prima gedekte tafel. Bij die gedachte keek hij nog eens om zich heen of er op hem gejaagd werd, maar dat bleek niet het geval. Nog niet dacht hij een beetje cynisch, maar dat kan snel veranderen. Hij hoorde het schroefgeluid steeds luider worden en begreep dat het rubberboten moesten zijn. Dat verklaarde ook de kleine stippen die hij gezien had. Plotseling viel het geluid weg en terwijl hij omhoog keek zag hij aan beide zijden de bootjes langzij komen en toen werd het stil.

Niet lang daarna hoorde hij drie plonzen en begreep dat er duikers te water gingen. Hij haalde diep adem, trok zijn benen in en wrong zich in een foetus houding tegen de inlaat van de jetmotor aan er tegelijkertijd voor zorgend dat zijn luchtballen in de inlaat verdwenen. Hij kon niets zien in deze houding maar hij vertrouwde erop dat ze hem op deze manier niet zouden zien. Na twee minuten liet hij zich voorzichtig zakken en keek om zich heen. Niet ver van het ankertouw vandaan zag hij drie duikers richting de tunnel zwemmen.

HOOFDSTUK 16

I

Wat nu?', vroeg Kim terwijl hij Cedric aankeek. 'Niemand van hen mag ULTRANIA binnendringen. Ook deze figuren zullen dus gedood moeten worden. Laat de Morene het karwei afmaken, nu!'

Kim keek een beetje schichtig naar de jongens, draaide zich zwijgend om drukte op een paar knoppen, pakte de joystick vast en ging aan het werk. Jaap zag meteen dat er iets mis was. Kim zette een paar schakelaars om en zat tevergeefs aan wat monitor-knoppen te draaien. Tenslotte draaide hij zich weer naar Cedric en keek hem aan. 'Ja', reageerde Cedric hardop op de gedachten van Kim. 'Ik zie het, zoek uit wat het is en laat de alligator dan maar zijn werk over nemen.'

Jaap zag hoe de reuzenalligator zich oprichtte van de zeebodem en met een paar krachtige slagen vlak naast de nog drijvende overblijfselen van de SWIFT aan de oppervlakte komen. Even later zagen ze kop weer onder water gaan en ramde het monster met zijn staalharde kop het wrak. Het was fascinerend om door de ogen van het monster te kunnen zien wat hij deed. Hij wurmde net zo lang met zijn kop totdat hij naast de Morene was. Ze zagen de Morene vast zitten tussen een spant van het schip en de enorme dieselmotor. Deze was van zijn fundering gerukt en belemmerde de bewegingen van de Morene. Zelfs voor dit geweldige monster was dit teveel van het goede. Kim liet de alligator zijn bek tegen de spant drukken, plaatste de kromme poten tegen de dieselmotor en liet het monster zijn lichaam strekken. Alsof het van boter was, zo week het geheel uiteen. Cedric pakte de andere joystick en de Morene trok zich terug uit het schip. Zij aan zij zwommen ze naar beneden en vlak boven de bodem zei hij: 'Ik ga met de Morene vast vooruit. Ik zal proberen voor de mannen uit te komen via de koker.'

Kim knikte terwijl hij ingespannen de alligator volgde op het scherm. Jaap kon nog net, door de ogen van de alligator, de verdwijnende schim van de Morene zien en terwijl Cedric nog een schakelaar omzette, lichtte plotseling nog een scherm op en meteen keken ze door de ogen van het beest. Deze zwom met hoge snelheid langs de ingang van de onderwatergang. Cedric wees naar een lichtschijnsel en zei: 'Ze zijn net de gang in gezwommen. Mooi dan kom ik precies op tijd.'

En meteen slingerde de Morene zich omhoog over het koraal heen. Het was een ongelooflijke ervaring om dit allemaal door de ogen van het dier te zien. Het koraal verdween met hoge snelheid onder uit beeld en toen de slang weer naar de zeebodem dook, deed Jaap van schrik een stapje achteruit zo echt leek het. Het monster zwom met een kronkelende beweging. Aan het eind van zo'n beweging gaf hij met het uiteinde van zijn slijmerige staartvin een extra harde slag. Cedric bespeelde de joystick en de Morene stopte en draaide zijn machtige kop naar rechts. Het wroette wat met zijn bek in het koraal en een kleine opening werd zichtbaar. Jaap schatte dat de diameter zo'n negentig centimeter was en wist meteen dat daar nooit een duiker doorheen kon. De Morene wel, want resoluut stuurde Cedric de slang de opening in. Pikdonker was het en Cedric vertelde dat hij nu geen gebruik zou maken van de lichtogen van het monster omdat deze over een paar seconden alweer de doorgang uit zou zijn. We komen uit aan het einde van de grote doorgang, vlak bij de tweede doorgang naar de grot. Hij was nog niet uitgesproken of de Morene gleed de opening uit en liet zich voorzichtig op de bodem zakken. Nadat het omgewoelde zand weer was neer gedaald liet hij het monster weer overeind komen en rustig zwom het de niets vermoedende duikers tegemoet. Halverwege de gang liet hij de Morene weer op de bodem van de gang zakken en schuurde en woelde net zolang met het beest totdat geheel met zand was bedekt. Rustig keek Cedric naar zijn monitor terwijl het zicht in de gang weer helder werd en zei tegen Kim; 'stuur de alligator maar de gang in. Pas op, niemand mag ontsnappen.'

Deze knikte slechts en keek verontschuldigend naar de jongens en terwijl de alligator zich voorzichtig uit het zand verhief en rustig de donkere gang inzwom, keek Cedric de jongens stuk één voor één in de ogen en zei: 'De komende minuten zullen geen prettig gezicht zijn. Wat moet dat moet en misschien is het verstandig dat jullie even de zaal verlaten. Niemand zal jullie dat kwalijk nemen, hoor.' Zowel Guido als Jaap schudden hun hoofd en keken gespannen naar de schermen waar het zicht zo goed als nul was. Het wachten was op de confrontatie met de duikers.

II

Hans en Jacques waren, terwijl de SWIFT op volle kracht weg was gevaren, de gang ingezwommen. Hoewel ze gespannen waren, schoten ze toch met behulp van hun lantaarns snel op. Voor dat ze het wisten kwamen ze een paar honderd meter verder bij het einde van de gang. Nadat ze de achterwand onderzocht hadden, wenkte Hans om terug te gaan en ieder nam een zijwand om te onderzoeken. Plotseling was er beroering in het water. Snel knipten ze hun lantaarns uit en terwijl ze hun adem inhielden om geen luchtbellens te laten ontsnappen, drukten ze zich zo goed mogelijk tegen de wand aan. Hans voelde het scherpe koraal gaten maken in zijn duikerspak. Ze verstijfden van schrik toen twee felle lichtbundels de gang voor hen beschenen. Gelukkig niet in hun richting en na een paar seconden gingen ze ook weer uit. Ze geloofden hun ogen niet, wat ze even in een flits gezien hadden was iets afschuwelijks. Een monster uit het verleden. Het beest was niet alleen ongelooflijk groot en lang, maar leek zo uit een griezelfilm ontsnapt te zijn. Het stak voor een groot gedeelte uit de zijwand en de kop was gelukkig van hen afgewend. Ze voelden hoe een heftige stroming hen raakte en Hans vermoedde dat het monster zich met een geweldige slag van zijn staart verplaatst had. Nadat ze, voor hun gevoel een eeuwigheid, gewacht hadden bewoog Jacques zich richting de plek waar hij dacht dat het monster de wand uit was gekomen. Terwijl hij de kap af-

schermde met zijn vingers knipte hij even zijn lantaarn aan. Hij zag een smalle opening en begreep meteen dat hij daar niet door heen kon, dus moesten ze verder zoeken. Hij wenkte Hans en voorzichtig zwommen ze vooruit en nog geen paar meter verder week de zijwand uiteen en liet de ingang zien waarnaar ze zochten. Dat kon niet anders, dacht Hans bij zichzelf, dit moet hem zijn. Juist toen ze de gang binnen wilden zwemmen werd hun aandacht getrokken door lichtschijnsel verderop in de tunnel. Vlug trokken ze zich terug en gluurden de gang in. Veel konden ze niet ontdekken. Wel voelden ze een paar doffe dreunen, die zich verplaatsten naar hen toe. Ze konden duidelijk waterverplaatsing op hun lichaam voelen. Snel draaiden ze zich om en zwommen de gang in. Hans, die voorop zwom, kreeg het al snel benauwd. Hij was nogal fors gebouwd, dus hij kwam dan ook het eerste klem te zitten. Hij trok zich een stukje terug, onttreed zich van zijn luchtflessen en hield ze voorzichtig voor zich uit, er op lettend dat hij de luchtslang van zijn mondstuk niet beschadigde. Even dacht hij dat de gang dood liep, maar het was slechts een scherpe bocht die uitmondde in het niets... Het was of zijn hart stil stond. Nadat ze allebei uit de gang gezwommen waren bleven ze diep onder de indruk doodstil tegen het plafond van de grot hangen. Wat ze zagen was ongelooflijk. Het leek wel of ze in een filmscène beland waren. De fluoricerende bollen hadden een onweerstaanbare aantrekkingskracht op hen en het duurde dan ook niet lang of Hans wenkte om naar beneden te gaan.

Jacques was al bijna heel zijn hele werkzame leven duiker maar wat hij nu onderging hield hij voor onmogelijk. Hij zwom tientallen meters naar beneden, maar de wijzers van zijn duikhorloge bleven desondanks stilstaan. Hij zwom naar zijn maat, en pakte diens pols en keek op zijn duikhorloge om daarna vragend zijn schouders op te halen. Een paar minuten later bereikten ze de bodem van de grot en voorzichtig zwommen ze in de richting van de bollen.

III

Steve zag de onder het koraal verscholen zwarte opening het eerst, net boven de zeebodem. Hij wees ernaar en voorzichtig zwommen ze, terwijl ze hun lantaarns aanknipten, de gang in. Kleine scholen vissen stoven verschrikt uiteen en hier en daar herkende Steve nog een zeldzame kreeftensoort. Maar ook zag hij, naarmate hij verder de gang in zwom dieren die hij nog nooit gezien had. Regelmatig controleerde hij of de twee anderen nog wel achter hem zwommen en plotseling verstijfde hij van schrik. Twee enorme lampen lichtten op in hun lichtbundels en het duurde even voor hij door had dat het de weerkaatsing was van hun eigen licht. Het weerkaatste in enorme grote ogen. Hij verslikte zich zowat en zijn mondstuk kon hij nog net vastgrijpen. In het licht zag hij het afgrijzen van de tweeling achter hun maskers. Voor zijn ogen rees uit het zand een afgrijselijke nachtmerrie op. De kop van de Morene was al genoeg om hen alledrie als door de bliksem getroffen te doen omdraaien om zo snel mogelijk terug te zwemmen naar de ingang.

Kim en de anderen zagen, hen door de ogen van de Morene vluchten, terwijl Cedric het monster liet terugzakken in het zand. Hij pakte de andere joystick en op de het tweede scherm zagen ze hoe de alligator de duikers met hoge snelheid tegemoet zwom. Een lichtschijnsel dat steeds feller werd verscheen close in beeld. Het verminkte gezicht van een duiker was even zichtbaar en daarna waren er alleen nog maar luchtbelletjes in een waas van rood water te zien. Het duurde niet lang en toen was het over en liet Kim het monster in het zand zakken. Jaap en Guido wankelden en konden nauwelijks bevatten wat er voor hun ogen had afgespeeld. ‘Weer drie man minder. Weet iemand precies om hoeveel mannen het gaat?’, vroeg Cedric in het algemeen. ‘Geen idee’, zei Jaap. ‘Maar het eerste team dat gestuurd werd bestond uit zeven man. Misschien zijn het er nu weer zoveel’.

‘Er zijn er nu drie geëlimineerd, dus gaan we er voorlopig maar even van uit dat er vermoedelijk ergens nog vier aanvallers rond zwemmen.’

‘Ik denk dat het hoog tijd wordt om eens te kijken hoe het met Tim gaat. Kunt U de Morene naar boven sturen om dat te checken?’

IV

Bij Eastern Oil gonsde het van de bedrijvigheid, iedereen van het bestuur was teruggeroepen. Op de drieëntwintigste verdieping onder het penthouse van de directeurgeneraal was het een drukte van belang. De secretaresses maakten overuren en het hoofd van de afdeling interne zaken maakte zich ongerust. Annabelle Cahier werkte hier nu zo’n achttien jaar en ze begon zich zorgen te maken over haar positie binnen dit bedrijf. Zij vertrouwde de mensen in de wachtkamer voor geen cent. Er hingen daar nogal wat onguur uitzierende types rond en de laatste maanden maakte ze zich steeds meer ongerust over het toenemende aantal vreemde snuiters die bij de directie langskwamen. Niet dat ze met haar kwalificaties nergens anders aangenomen zou worden, maar wanneer aan dit bedrijf een onguur luchtje zou zitten dan had ze echt een probleem. Dan komt ze nergens meer aan de slag en er kwamen steeds meer aanwijzingen dat Eastern Oil er vreemde praktijken op na hield. In het verleden had ze al eens brieven met een bedreigende inhoud moeten versturen. Daarnaast had ze ook nog regelmatig geld moeten overmaken naar buitenlandse rekeningen en vaak stonden die op naam van belangrijke politici van het land. Het beviel haar allerm minst en ze besloot om eens een eigen intern onderzoekje te doen. In gedachten verdiept liep ze naar de lift, onderwijl haar jas aanschietend. Ze was negenendertig jaar en meteen na haar studie bij het bedrijf komen werken. Ze was gek op haar werk en ze stelde er een eer in om haar afdeling zo efficiënt mogelijk te laten werken. Enorm veel tijd en energie had ze gestoken in haar personeelsbeleid en mede daar-

door werd ze op handen gedragen. Ze werkte veel over en soms verdacht ze zichzelf ervan dat ze dat meer deed om haar lege appartement te ontvluchten dan dat het werk dat vereiste.

Bij de lift aangekomen zag ze één van de directeurs staan, Juan Mendosa. Zoals gewoonlijk zag hij er verfromfaaid uit en zijn driedelig pak hing om hem heen als een jute zak. Toen ze langs hem heen schoof om achter in de lift te gaan staan rook ze zijn sterke lichaamsgeur. Toen hij haar blik opving knikte hij even terwijl hij snel zijn blik over haar lichaam liet glijden. Lichtelijk walgend deed ze net of ze wat in haar tas zocht. Een lichte kriebel liep langs haar rug en ze realiseerde zich dat ze dit gevoel altijd had wanneer ze hem zag. Ze vond het een afschuwelijke man maar ja, hij was wel één van haar bazen. Menigmaal had hij haar verlekkerd bestudeerd wanneer ze tijdens de directievergaderingen zat te notuleren maar tot nu toe had hij zijn handen thuis gehouden. Op de begane grond aangekomen snelde ze naar de uitgang en in het voorbijgaan zei ze tegen de bewaker achter de centrale balie dat ze in de loop van de avond weer terug zou komen om nog te werken.

Annabelle was geboren en opgegroeid in een voorstadsje van Parijs en zag er dan ook uit als een echte Française. Klein van stuk, superslank met een goed gevormd lichaam waar ze trots op was. Twee maal in de week maakte ze gebruik van de gym en regelmatig ging ze 's morgensvroeg, nog voor ze naar haar werk ging, joggen. Ze had inmiddels een prachtig appartement bij elkaar verdiend dat ze met veel smaak had ingericht. Nieuwe gasten trokken iedere keer verrast hun wenkbrauwen op wanneer ze het supermoderne interieur bewonderden. Ze had gebruik gemaakt van het vele daglicht wat door vier halfgebogen ramen naar binnen viel. De ramen reikten tot het plafond en de kamer was bijna vier meter hoog. Ze had veel geld neer moeten leggen voor dit oude pakhuis, maar na de verbouwing bleek het geld goed te zijn besteed. De hoofdkleuren waren wit en zwart en het meubilair was hoofdzakelijk van Gispén. Daarnaast hingen er aan de enorme wanden kleurrijke moderne doeken die een weldadige sfeer

aan het interieur gaven. Kortom: het sloot als een warme jas om haar heen en was een correcte weerspiegeling van haarzelf. In de loop der jaren had ze verschillende keren een bod gekregen en ieder keer was het hoger geweest. Wanneer ze het appartement zou verkopen hoefde ze nooit meer te werken. Geen haar op haar zwarte kort gekapte hoofdje dacht daar trouwens aan. Ze wilde midden in het leven blijven staan en ze had dan ook een druk sociaal leven buitenshuis.

Terwijl ze heerlijk in haar bad zat, verdween de spanning uit haar lichaam en liet ze zich lekker verwennen door het warme water. Terwijl ze de gebeurtenissen van de afgelopen weken nog eens langs zich voorbij liet gaan, besloot ze om na het diner maar meteen op onderzoek uit te gaan. Wat was er aan de hand? Er gebeurden teveel dingen waar geheimzinnig over werd gedaan. Drie jaar geleden was het eigenlijk al begonnen. Toen werd Eastern Oil vanuit Colombia overgenomen door Western Oil. Vanaf dat moment waren de geruchten begonnen. Geruchten over afpersingen, gedwongen ontslagen en steekpenningen. Zeker een kwart van het personeel was binnen een halfjaar vervangen door Colombianen, waarvan de meeste op strategische posities binnen het bedrijf kwamen. Na een half uurtje stapte ze uit bad, smeerde zich helemaal in met een heerlijk geurende lotion, schoot wat makkelijke kleren aan en maakte in haar moderne keuken een eenvoudige en toch smakelijke maaltijd klaar. Glimlachend dacht ze dankbaar aan haar moeder die er zoveel tijd in gestoken had om haar goed te leren koken. Gelukkig had ze de liefde voor koken van haar geërfd en bleek ze heel creatief te zijn.

Ze wachtte tot het eerste gedeelte van de avond voorbij was eer ze de deur achter zich dichttrok. Ze had expres haar gebruikelijk kantoorkleren weer aangetrokken en gewapend met haar aktetas reed ze naar kantoor.

Tim zwom na een paar minuten weer naar de oppervlakte, klom snel aan boord van de Ultrecia en begon meteen via de radio de marinebasis Parera op Curaçao op te roepen. Na een korte tijd kreeg hij, in zuiver plat Amsterdams, een snauwend antwoord dat hij van deze radiofrequentie af moest gaan, deze was verboden voor burgers. En hoe hij potdomme aan de introcode was gekomen die hij gebruikt had om binnen te komen?

Na een korte uitleg wie hij was werd hij meteen doorverbonden met de admiraliteit. Na twee keer doorverbonden te zijn hoorde hij de rasperige stem van Commandeur Herwege.

‘Waar zitten jullie voor den drommel? Denken jullie dat het zo-maar gaat? Ongezien verdwijnen, notabene van een marinebasis’. Hij legde in het kort de situatie uit en benadrukte dat er slachtoffers waren gevallen en dat Ultrania en de jongens in gevaar verkeerden. Herwege vroeg of er duikmateriaal aan boord was van de Ultrecia. Toen Tim antwoordde dat er een complete professionele installatie aan boord was zei Herwege: ‘Ik kom samen met een vaartuig van de kustwacht en een fregat naar je toe. Blijf aan boord en probeer te voorkomen dat eventuele gangsters er met het schip vandoor gaan. Ga in geen geval, ik herhaal, ga in geen geval de confrontatie aan. Is dat begrepen Tim?’

‘Aye aye, commandeur. Dat is begrepen’, zei Tim en verbrak de verbinding. Hij liep het dek weer op en dacht eens na. Hij zag de twee rubberboten aan weerskanten van het schip tegen de scheepshuid aan dobberen. Hij sprong aan boord van de rubberboten en verwijderde de man-overboord-stop van beide buitenboordmotoren. Grinnikend bedacht hij dat er een wonder moest gebeuren om deze krachtige motoren weer aan de praat te krijgen. Tevreden klom hij weer aan boord van de Ultrecia en liep de brug op. Hij snuffelde eens bij de uitgebreide bedieningspanelen. Van sommigen begreep hij niets maar anderen kwamen hem bekend voor en van weer anderen kon hij met logisch beredeneren wel uitvinden waarvoor ze dienden. Plotseling had hij het, bij

elke motor hoort een startsleutel dus ook bij deze. Hij had hem snel gevonden, haalde hem uit het contact en liep meteen door naar de machinekamer. Hij schuifelde langs de jetmotoren helemaal naar achteren tot hij niet verder kon en vond wat hij zocht. Hij opende een klein vloerluik en zag door een kijkglas de in- en uitgangen waar het water doorheen geperst werd waardoor het schip vooruit gestuwd werd. De zeebodem was duidelijk waarneembaar doordat het zonlicht door het prachtige blauwe water scheen en speelde met de zee-egels. Dit kijkluik werd gebruikt om onderwaterinspecties uit te kunnen voeren en er was weinig kans dat hier snel iemand zou kijken, dus hup daar gingen de startsleutel en de twee man-over-boord-stoppen. Met een grijns sloot hij het luik weer en bedacht dat wanneer het nodig zou zijn hij snel alles weer boven water kon toveren. Weer aan dek gekomen maakte hij de harpoen weer operationeel, verstopte twee revolvers op strategische plekken op de brug en liep toen naar het halfdek. Trok het afdekzeil van de polyesterjol een stukje omhoog en legde een Uzi voor het grijpen waarna hij het dekzeil weer sloot.

Hij keek om zich heen en besloot een cola uit de koelkast te pakken, daarna pakte hij een geweer laadde het door en ging in stuurboordgangboord op dek zitten met zijn ogen op de plek gericht waar vermoedelijk de duikers weer boven water zouden komen.

VI

De twee duikers konden het niet bevatten. De bollen maakten een enorme indruk op hen en met ontzag volgden ze de kabels die vanaf de stalactieten hoog aan het plafond naar beneden liepen en in de bollen verdwenen. Voorzichtig bewogen ze zich vlak over de bodem richting de dichtstbijzijnde bol, terwijl het raadselachtige blauwe licht steeds sterker werd. Het water was glashelder en er was nauwelijks plantengroei hier in deze ruimte. Ook ontbrak elke aanwezigheid van levende wezens. Er was zelfs geen

zeeanemoon. Alleen maar wit zand en af en toe een rotsblok. Terwijl ze zich voorzichtig voortbewogen voelden ze heel duidelijk de luchtbelletjes van hun adem langs hun gezicht naar boven stijgen. Het geluid van de reduceer leek in deze immense ruimte meer geluid te maken dan in open water. Zo vlak bij de bodem was de bol nog hoger dan hij gedacht. Hans kreeg een onbehaaglijk gevoel over zich en keek opzij naar zijn maat, die zijn duim op stak als teken dat alles naar wens was. Hij trok zijn schouders op en zwom dichterbij de bol toe. Een dof gezoem verplaatste zich door het water en botste tegen hen aan. Hoe dichterbij de bol kwamen hoe luider dat werd. Hans zag iets bewegen in de bol. Hij kon er niet goed doorheen kijken, omdat de bol een bijna ondoorzichtige melkachtige kleur had. Vaag kon hij wat schimmen zien bewegen dus liet hij zich plat op de bodem zakken. Jacques volgde meteen zijn voorbeeld en wees naar rechts. Ze trokken zich een paar meter terug en zwommen evenwijdig langs de bol net zo lang tot dat ze niets meer zagen bewegen.

Na een paar minuten zwom Hans naar de bol toe en stak zijn hand er naar uit. Terwijl er een enorme dreun van geluid tegen hen aan botste werden ze allebei een eind terug de grot in geslingerd. Versuft lieten ze zich weer naar de bodem zakken en snel controleerden ze hun luchtflessen. Toen alles in orde bleek wees Jacques naar voren. Hans knikte en ging hem voor. Na een poos gezwommen te hebben zagen ze een kleinere bol opdoemen. Nou ja kleiner, hij was altijd nog zo groot als een voetbalstadion dacht Hans. Hij kon het vanuit deze positie niet zo goed inschatten en zwom er naar toe. Dichterbij gekomen lieten ze zich op de bodem zakken en zonder zich te bedenken stak Hans zijn hand uit naar de bol en tot zijn grote verbazing kon hij zijn hand er doorheen steken. Ook was er geen schok. Zijn verbazing werd nog groter toen hij zich realiseerde dat hij niets voelde. Hij keek om naar Jacques die gespannen toekeek en nam een besluit. Met een krachtige slag van zijn zwemvliezen zwom hij door de bolwand heen waarna hij tot zijn verbijstering met een behoorlijke klap op de droge bodem viel. Terwijl hij nog aan het bijkomen was viel

ook zijn maat wat ongelukkig naast hem neer. Zijn twee luchtflessen vielen boven op die van Hans en er klonk een geluid van ontsnappende zuurstof. Als een razende draaide Hans zich om en draaide de afsluiters dicht en toen pas realiseerden ze zich dat ze in een droge ruimte waren en dat er zuurstof was want Hans had inmiddels onbewust een keer geademd zonder zijn fles te gebruiken. Ze smeten hun maskers af en zorgvuldig ontdeedden ze zich van hun uitrusting onderwijl hun omgeving verkennend. Niet dat er veel te zien was want de bol was helemaal leeg er was alleen een zandbodem. Aan één kant waren wat contouren te zien en voorzichtig liepen ze er naar toe en ook hier stak Hans zijn hand door de wand heen. Toen dat geen reactie gaf stapte hij ook hier doorheen meteen gevolgd door Jacques.

Hans beseftte dat hier geschiedenis was geschreven. Hij zou de eerste mens zijn die een onderwaterwereld had ontdekt met ongekende mogelijkheden. De vraag was alleen wat voor wezens woonden hier en hoe hoog was hun intelligentie? Wat was hun geheim dat ze onder water konden leven? Notabene in een luchtbel! En waren ze gevaarlijk?

Wat ze zagen was te veel om te bevatten. Zover hij kon kijken zag hij groene velden, bomen en niet ver van hem vandaan zag hij een snel stromend riviertje. En het meest indrukwekkende was dat hij dwars door de wanden van de bol heen kon kijken, zo de enorme grot in waardoor het perspectief het allemaal nog overweldigender maakte. Zonder verder na te denken draaide Hans zich om en stapte terug de kleine bol in om even later met de twee duiksets in zijn armen terug te komen. Jacques knikte en na even gezocht te hebben verstopten ze de sets achter een rotsblok en stapelden er takken en stenen bovenop zodat ze compleet onzichtbaar werden. Tenslotte veegden ze met een tak hun voetsporen in het zand weg en smeten de tak achter een ander rotsblok.

‘Zo’, zei Hans. ‘Onze terugreis is verzekerd’.

Ze lieten zich achter het rotsblok zakken en namen nauwgezet de omgeving op. Het eerste dat opviel was dat er geen levend wezen

te zien was. Niet ver van hen vandaan liep een zandweggetje evenwijdig aan een beekje, dat zich kronkelend een weg zocht door het landschap. Links en rechts stonden gebouwen en ze besloten om op zoek te gaan naar het geheim van Ultrania, want daarvoor waren ze tenslotte hier.

Voorzichtig liepen ze het pad af terwijl ze hun ogen uitkeken, zowel links als rechts werden prachtige groene landerijen afgewisseld door grote industriële loodsen en gebouwen. Dan weer zagen ze lieflijke vijvers waar de vissen regelmatig even boven het water uitsprongen. Dan weer kregen ze de lucht van vers gebakken brood in hun neus dat hun magen deed rammelen. Al die tijd waren ze geen levend wezen tegengekomen en ongemerkt werden ze wat nonchalanter. Ze besloten zo'n loods eens van dichtbij te gaan bekijken. Het was zo'n typische halfronde loods die in een paar dagen opgezet kan worden. Deze was alleen niet van metaal gemaakt, maar van een voor hen onbekend materiaal. Voorzichtig naderden ze de deur en duwden hem open.

Binnen bleek de loods veel groter dan van buiten af gezien. Rijen en rijen tafels op manshoge stellingen met daarop, zover ze konden zien, verschillende soorten groenten, fruitsoorten en ook voor hen vreemde soorten voedsel. Wat hen het meest fascineerde was de kleur van het licht dat uit de lichtbakken boven de tafels straalde. Het had een min of meer vreemde blauwe kleur en nieuwsgierig geworden stapten ze naar de tafels en bekeken de kroppen sla van zeer dichtbij. Jacques keek ineens op en deed een stap achteruit.

‘Hans kom eens kijken’, zei hij. ‘Die verrekte planten groeien waar je bij staat’. Hij draaide zich om en stond plotseling oog in oog met een Ultraan. Deze was klein van stuk, had lichtblond haar en een beetje hoekig gezicht. Zijn ogen waren fel blauw en keken dwars door hem heen. Even stonden elkaar onderzoekend aan te staren toen de Ultraan zei: ‘Hallo, mijn naam is Kayle, kan ik jullie een beetje uitleg geven? Cedric heeft ons gezegd dat we jullie moesten helpen waar we konden’.

Als aan de grond genageld stonden ze de Ultraan aan te staren. Dat hij een ouderwets soort Engels sprak was al een grote verrassing maar bovendien was hij gekleed in een ouderwetse soort toga zo één die de Romeinen vroeger droegen. Ook had hij open sandalen aan die van stro gemaakt leken terwijl ze rijkelijk versierd waren met schelpen. Hans was de eerste die de tegenwoordigheid van geest had om te zeggen: 'Nou graag, we zijn zeer nieuwsgierig naar wat hier allemaal gebeurt'. De figuur draaide zich om en zei over zijn schouder: 'Loop maar mee dan zal ik jullie even rondleiden'. Na even om zich heen te hebben gekeken liepen de mannen achter de Ultraan aan.

HOOFDSTUK 17

I

Gespannen keken ze toe hoe de Morene het wateroppervlakte bereikte. Kim liet de kop van het beest een draai van 180° maken en verrast veerden ze op toen ze de Ultrecia herkenden. Ze zag er in haar witte kleur prachtig uit terwijl ze daar voor anker lag. Zo te zien was er niemand aan boord en langzaam zwom het monster naar de lijzijde van het schip. Daar zagen ze Tim die als een gek stond te zwaaien en te roepen. Vragend keken ze Kim aan maar die haalde zijn schouders op 'Kijken dat kan, maar horen helaas niet', reageerde hij. Hij liet de Morene met zijn kop schudden terwijl ze zagen dat Tim wild stond te gebaren. Toen ze nog eens goed keken ontdekten ze dat hij steeds dezelfde gebaren maakte. Hij stak twee vingers op, maakte zwembewegingen met zijn handen en wees naar beneden.

Cedric begreep meteen wat Tim bedoelde. 'Er zijn twee duikers naar ons onderweg... hoe kan dat nu. Zouden ze langs de Morene en de alligator zijn gekomen?'

Hij liet tot verbijstering van Tim de Morene "ja" knikken en snel drukten zowel Kim als hij een paar knoppen in de beide monsters kwamen tot leven. De één zwom recht naar de bodem van de zee wat door de ogen van de Morene gezien een sensationeel gezicht was. Ook de alligator verhief zich uit het zand, liet een niets verhullende lichtbundel door de gang schijnen en niet lang daarna zagen ze de beide monsters hoog in de grot even rond cirkelen en daarna langzaam naar beneden komen.

Cedric keerde zich naar de jongens en zei: 'Ik denk dat het verstandig is als één van jullie die vriend van jullie even bijpraat, denk je ook niet?'

Jaap knikte, wenkte Guido, liepen naar buiten en terwijl ze richting de kleine bol liepen zei Guido: 'Ik ga wel.'

Later toen ze beiden in de kleine bol stonden en Guido zijn duik-
uitrusting om had gehangen drukten ze elkaar stevig de hand en
de blikken in hun ogen zeiden genoeg. Guido stopte het mond-
stuk van zijn luchtfles in zijn mond, opende de luchtkraan, draai-
de zich om en stapte door de wand het water in. Onmiddellijk
drukte hij zich tegen de bodem. Natuurlijk had hij de grot van
binnenuit kunnen zien maar nu daadwerkelijk omhult door het
water zag het er toch heel anders uit. Na een poosje voelde hij
zich wat beter op zijn gemak en zwom rustig naar de uitgang van
de grot. Boven aangekomen keek hij nog eens naar beneden en
onwillekeurig was hij weer onder de indruk van de fantastische
prestatie die de Ultranen hadden neergezet. Een complete onder-
waterwereld die zich zelf volledig kon redden. Terwijl hij door
het laatste gedeelte van de gang zwom, zag hij twee paar lucht-
sets liggen. Eén was volledig vernield, alsof er een groot gekar-
teld mes was gebruikt. Volledig in tweeën gebeten constateerde
hij en verstopte de goede set bij de ingang van de grot. Je wist
maar nooit of je er nog om verlegen kwam te zitten en rustig
zwom hij over de zeebodem tot hij bij de ankerketting van de
ULTRECIA was aangekomen. Langzaam liet hij zich naar boven
drijven, onzeker hoe het nu met de decompressietijd zat. Tim
schreeuwde het uit van opluchting toen de grote grijns van Guido
boven water kwam. Hij rende naar de verschansing en, voordat
deze ook maar één voet op de duiktrap kon zetten, had Tim hem
al uit het water getrokken. Terwijl Guido zijn uitrusting afdeed
vuurde Tim de ene na de andere vraag af. 'Hoe zit het met Jaap?
Ben je nog duikers tegen gekomen en hoe is de situatie in UL-
TRANIA?'

'Geef me eerst maar eens een kop koffie, dat heb ik echt gemist!
Dan praat ik je even bij.' Toen Tim alles een beetje had laten
bezinken zei hij: 'Als jij nu de Ultracia neemt dan ga ik ook eens
beneden kijken.'

Plotseling ging hij rechtop zitten en sloeg zich met zijn vlakke
hand herhaaldelijk tegen zijn voorhoofd. ' Stom, stom, stom.
Ongelooflijk dat we daar niet aan gedacht hebben'.

'Wil je potdorie even iets duidelijker zijn. Waar heb je het in vredesnaam over? Vertel op, waar hebben we niet aangedacht?'

Tim zei niets, stond op stapte de radiohut binnen gevolgd door Guido die ongeveer uit zijn vel sprong van nieuwsgierigheid. Met een brede glimlach pakte Tim de hoorn van de communicatieset, drukte een toets in waarna een paar lichtjes begonnen te branden. Het duurde even maar toen klonk luid en duidelijk de stem van Jaap door de hut. 'Dat we daar niet eerder aan gedacht hebben, geweldig. Vertel op wat zijn de laatste ontwikkelingen?'

Terwijl Tim Jaap ook op de hoogte bracht verscheen aan de horizon het silhouet van een oorlogsbodem die met hoge vaart dichterbij kwam. Plotseling, vanuit het niets, dook er met veel kabaal een helikopter op het schip en trok vlak voor hen snel omhoog en maakte bijna een looping. Op de zijkant waren het embleem en letters van de Koninklijke Marine te lezen en de piloot zag nog kans naar hen te wuiven. Opgelucht zwaaiden ze terug terwijl Tim een liveverslag deed naar Jaap die onmiddellijk reageerde door te roepen; 'Luister jongens, ik heb er nog eens over nagedacht maar ik denk dat het beter is dat we ULTRANIA helemaal buiten het gezichtsveld van wie dan ook houden. Zodra de commandeur, en met hem de hele marine, toegang heeft tot ULTRANIA dan is het geheimhouden niet meer mogelijk. Met andere woorden dan is het begin van het einde voor ULTRANIA, hoe denken jullie daar over?'

'Je hebt gelijk', zei Tim terwijl hij vragend naar Guido keek. Deze knikte en Tim vervolgde; 'Alleen zullen we het probleem van die twee duikers zelf op moeten lossen en wel nu.'

Guido riep: 'Dan zullen we nu onmiddellijk naar beneden moeten voordat de marine hier is.' Jaap beaamde dat en snel troffen ze de benodigde voorbereidingen.

II

Evelyn staarde de jonge vrouw aan. Ze was net thuis van een lange strandwandeling en begreep even niet naar wie ze keek. Aan de andere kant van haar deurdrempel stond een gracieuze jonge vrouw die zich voorstelde als Manuela Mendezanos. Ze had een charmant Spaans accent en haar donkere ogen vielen meteen op in haar bruin gekleurde gezicht. De vrouw hield een identificatiekaart voor zich waar met grote letters FBI op stond. Na een korte aarzeling nodigde Evelyn haar binnen en nadat ze plaats hadden genomen zei: 'Voordat we verder gaan wil ik eerst controleren of jij bent die je zegt te zijn. Mag ik je kaart even?' Via de internationale centrale vroeg ze het telefoonnummer op van de FBI in Washington DC. Na wat informatie en het nummer van de kaart gegeven te hebben werd ze meteen doorverbonden met de dichtstbijzijnde Ambassade van Amerika, die in Caracas Venezuela. Na een beschrijving van Manuela legde ze tevreden gesteld de hoorn neer en keek haar vragend aan. 'Er is mij net te verstaan gegeven dat ik volledige medewerking moet geven aan je onderzoek. En wat is dat dan wel?' Evelyn was duidelijk niet gesteld op autoriteiten en liet dat ook meteen merken. Manuela op haar beurt bekeek de huiskamer aandachtig en haar aandacht werd meteen getrokken door de beschadigde muur aan het einde van de kamer. Hij was slordig opgemetseld en het pleisterwerk was zwaar beschadigd alsof het in grote haast gerepareerd was. Ze keek Evelyn even peinzend aan en besloot toen open kaart te spelen.

'Luister Evelyn, mag ik Evelyn zeggen?' Na een korte knik vervolgde ze: 'Wij weten min of meer wat er aan de hand is en proberen uit te zoeken hoe ernstig de situatie is. Ik heb het vermoeden dat je in gevaar bent, wanneer achter die muur staat wat ik denk dat daar staat. Een paar jaar geleden is een medewerker van het NASA/SPACE Universiteit in California verdwenen en kort geleden is zijn lijk gevonden. Hij bleek op een gruwelijke wijze te zijn vermoord. Na langdurig onderzoek zijn documenten ge-

vonden in een verborgen kluis op zijn kantoor. Daaruit bleek dat uw man een belangrijke vondst heeft gedaan. Om dat te bewijzen heeft hij, een vermoedelijk logboek in de vorm van drie platen, naar Harvey Townsend gestuurd. Het materiaal waarvan deze platen gemaakt zijn, komen niet voor op deze planeet. Ook is er correspondentie aangetroffen tussen uw man en Harvey waarin gesproken wordt over een UFO die uw man gevonden had en een 'licht' dat eeuwige jeugd zou geven en ook sommige groeiprocessen kan versnellen. Je begrijpt dat er allerlei kapers, criminelen en andere ongewenste elementen hier brood inzien. Om nu te voorkomen dat het allemaal uit de hand loopt, is het van belang dat je mij alles vertelt wat je weet.'

Evelyn was tijdens het hele verhaal steeds witter in haar gezicht geworden en bleef een poosje peinzend voor zich uit staren. Toen pakte ze resoluut de telefoon en draaide het nummer van de Commandant Zeemacht Caraïbisch gebied en na enige doorschakelingen klonk zijn stem in haar oor.

'Een ogenblikje Commandeur ik zet u op de speaker.' Ze legde de situatie uit waarna Herwege zich rechtstreeks tot de FBI-agente richtte.

'Mevrouw Mendesanos, ik wil u erop wijzen dat dit Nederlands grondgebied is en dat ik op dit moment verantwoordelijk ben voor de Nederlandse Antillen. De Gouverneur is inmiddels geschorst en met onmiddellijke ingang ontheven uit zijn functie, al weet hij dat nog niet. Dat betekent dat u direct verantwoording aan mij heeft af te leggen. Ik zal meteen na dit gesprek contact opnemen met uw superieuren. Op dit moment bevind ik mij aan boord van een Nederlands marinefregat net te zuidwesten van Bonaire. Ik kan hier vandaan de kust nog zien. We doen pogingen om een jacht dat we hier hebben aangetroffen te identificeren. Dit heeft alles te maken met het object dat u daar bij mevrouw Cartogra zult aantreffen. Evelyn, vertel haar alles wat je weet en sla de muur maar weer aan diggelen. Het moest er toch van komen. O ja, mevrouw Mendesanos, u blijft daar totdat ik vanmiddag arriveer.' En zonder plichtplegingen ramde hij de

hoorn op de haak. Herwege was behoorlijk geïrriteerd. Niet alleen was er niemand aan boord van dat verdomde jacht, maar het bleek ook nog eens gestolen te zijn. Hij maakte zich ongerust over die jongens, God weet wat ze nu weer aan het uitspoken waren. Hij riep Ed Hulstein bij zich en na enig overleg besloten ze dat Hulstein, die gekwalificeerd scheepsduiker was, samen met de vier duikers van het fregat naar beneden zou gaan om poolshoogte te nemen.

Vlug voer Hulstein in een snelle ribboat naar het marinefregat dat even verderop voor anker lag. Daar aangekomen verzamelde hij de duikers, duikerseïnmeester, de eerste officier en de commandant van het schip in de kajuit en besprak op welke manier ze naar beneden zouden gaan. Een hofmeester kwam stilletjes de kajuit binnen en gaf Hulstein een telegram. Hij opende het en las: "Kom onmiddellijk terug, operatie is afgelast, Herwege."

Verbijsterd staarde hij naar het stuk papier en las de tekst met luide stem voor. Hij bedankte iedereen voor de tijd en moeite en begaf zich naar de ULTRECIA. Daar aangekomen zag hij tot zijn verbazing alleen de Commandeur aan boord en terwijl hij achterom keek om te zien waar het geluid vandaan kwam, zag hij het fregat haar ankers binnenhalen. Herwege knikte en zei: 'Er zijn wat veranderingen in de plannen, Ed. Kort nadat jij vertrokken was ging de onderwatertelefoon over. Beneden zitten Jaap, Guido en Tim in ULTRANIA. In overleg met de leiding daar willen ze absoluut niet dat er nog maar één persoon naar ULTRANIA komt. Het moet vanaf nu absoluut geheim blijven.'

'Hoe denken ze dat in vredesnaam voor elkaar te krijgen? Ongeveer de hele Venezolaanse maffia zoekt hen. De Gouverneur wil ze graag aan het mes rijgen en ook Van der Plas heeft nog een appeltje met ze te schillen,' brieste Ed verontwaardigd.

'Vergeet niet dat ze al een team duikers hebben verslagen en volgens Jaap is er op dit moment nog een team duikers actief. Twee van de zeven zijn nog in leven en bevinden zich nu in ULTRANIA. Daar wordt op dit moment mee afgerekend. Wat van ons nu verlangd wordt, volgens Jaap, is dat we zowel de maffia,

de Gouverneur als Van der Plas aanpakken. Naar de pers toe moet een geloofwaardig verhaal opgehouden worden en daar kan die UFO bij Evelyn mooi van pas komen, "verzin een list" zei hij zo mooi,' grinnikte Herwege.

'Kom op Ed, laten we eerst maar eens maken dat we hier wegkomen' en terwijl hij naar de brug van de ULTRECIA liep, begaf Hulstein zich hoofdschuddend naar de boeg om het anker op te halen.

III

Annabelle installeerde zich op haar kantoor nadat ze eerst een uitgebreid praatje met één van de bewakers had gehouden. Ze wist dat de man haar wel zag zitten en slim gebruikte ze haar charmes om hem helemaal in haar ban te krijgen. Ze zuchtte dat ze zo veel werk had vanavond en dat ze regelmatig de kantoren van de directie in en uit moest lopen. Ze klaagde dat het hoofd van Interne zaken toch veel beter ook een kantoor moest hebben op het directieniveau, dan zou het allemaal veel efficiënter werken, mopperde ze. De bewaker knikte begrijpend terwijl hij in haar bloesje gluurde. Nadat ze vond dat haar rookgordijn dik genoeg was, werd het tijd voor actie. Met een stofmap onder haar arm, om haar bedoelingen te camoufleren, betrad ze het kantoor van haar directe chef. Het interieur weerspiegelde precies wat voor een man Mendosa was. Niet voor niets was ze met zijn kantoor begonnen. Overal waar ze keek lagen ordners, mappen en stapels papier. Ze kon zich niet voorstellen dat er een systeem in zat maar toch zorgde ze ervoor dat ze alles weer precies zo terug legde zoals het lag. Na zo'n uurtje zoeken was ze nog niets tegen gekomen wat haar belangstelling had gewekt. Ze richtte zich op en keek speurend het kantoor nog eens rond. Drie muren waren bekleed met houten panelen waarop sombere olieverschilderijen hingen. De vierde wand werd in zijn geheel in beslag genomen door een enorme raampartij waaruit je heel Carácas kon overzien. De lampen van de auto's op de drukke boulevards vormden

spookachtige linten en samen met de verlichte ramen van de wolkenkrabbers weerkaatsten zij de huidige welvaart van Venezuela. Haar blik bleef hangen op een schilderij dat iets uit het 'lood' hing. Nieuwsgierig geworden voelde zij met haar vingers langs de randen en stuitte tot haar voldoening op een hele kleine schakelaar. De wand gleed geruisloos opzij en een kleine ruimte werd zichtbaar. Daarbinnen stond op een tafel een hypermoderne computer compleet met alle randapparatuur. Snel startte ze het apparaat. Er werd een wachtwoord gevraagd. Met gefronste wenkbrauwen typte ze Mendosa in, maar dit werd geweigerd. Tot haar vreugde werd het apparaat zeer actief nadat ze JUAN had ingetypt. Na een poosje verscheen er een lijstje directory's waarvan ze de eerste aanklikte. Grinnikend bedacht ze dat ook deze man voldeed aan de doorsnee luie gebruiker. Tot haar verbazing was ze ineens ONLINE met de Bank van Venezuela. Na enig zoeken kreeg ze vier bankrekeningen gepresenteerd waar geldbedragen opstonden die niet mis waren. En wat haar hart deed overslaan waren de namen van de begunstigden, zeer bekende politieke figuren op de Nederlandse Antillen en in Venezuela. Ook de namen van de drie directeuren behoorden bij bankrekeningen waarvan de saldi de miljoenen dollars overschreden. Ze pakte een memoriestick die in een lade lag en kopieerde alles. Ook de andere directory's bevatten zeer interessante informatie. Ook deze werden gekopieerd en na alles weer in zijn oorspronkelijke staat teruggebracht te hebben verliet ze snel het kantoor.

Achter haar eigen bureau kopieerde zij alle gegevens één op één naar een zipschijf en stopte deze in een losse voering van haar mantelpakje. De memoriestick stak ze in de zijkant van haar handtas. Vlug zocht ze haar persoonlijk bezittingen bij elkaar en pakte deze in een grote kartonnen doos. Op het laatste moment maakte ze nog kopieën van alle verdachte brieven en betalingen die ze de laatste tijd had moeten versturen en die zette ze ook nog op de memoriestick en zipschijf. Ze keek haar kantoor nog eens rond en met wat pijn in het hart verliet ze de ruimte, onderwijl

een postwagentje duwend waarop haar kartonnen doos stond. Beneden ging ze demonstratief naar de nachtwaker achter de centrale balie. Ze had het bovenste knoepje van haar zijden bloesje losgeknoopt en terwijl ze nonchalant over de balie heen leunde om wat plakband te pakken gunde ze hem een ruime blik op haar heerlijkheden. Terwijl hij er naar gluurde vroeg hij wat ze met die doos ging doen. Waarop ze antwoordde dat dit een spoedopdracht was die ze persoonlijk naar de heer Mendosa moest brengen. Ze draaide zich om en heupwiegend liep ze achter het wagentje naar de parkeergarage. Terwijl ze later voorzichtig de auto haar donkere straat indraaide stopte op de hoek een zwarte Sedan die met geblindeerde ramen zijn lichten doofde. Annabelle liep snel naar binnen en sloot alle deuren en ramen goed af. Ze had wel degelijk de wagen onderweg opgemerkt en maakte zich ongerust over de consequenties van haar daden. Ze gluurde door het raam naar de wagen die nog steeds op de hoek geparkeerd stond en zette zich achter haar bureau, dacht goed na en nam toen een besluit. Ze zocht het telefoonnummer van de FBI op en na een paar keer doorschakelen werd ze met iemand verbonden die zich meldde als Steve McNeil. Vlug vertelde ze dat ze hoofd Interne zaken van Eastern Oil in Venezuela was en dat ze belangrijke gegevens ontdekt had die de Oliemaatschappij in een heel ander daglicht zouden stellen. Ze was ervan overtuigd dat op dit moment Eastern Oil met een illegaal project bezig was waar zelfs geweld, verduistering en omkoping bij gebruikt werd. Ze had een uurtje geleden alle gegevens gekopieerd en wilde deze meteen kwijt. McNeil hoorde haar zwijgend aan en toen ze uitgesproken was vroeg hij waar ze op dit moment was. 'Ik zit nu thuis achter mijn computer', antwoordde ze. 'En ik wordt nu al in de gaten gehouden. Ik ben de hele weg vanaf kantoor door een zwarte wagen gevolgd en deze staat nu hier in de straat. Ik weet niet of ze weten dat ik die gegevens heb, maar mijn baas, Juan Mendosa, vertrouw ik voor geen cent'.

'Wel, mevrouw Cahier, dat is volkomen terecht want Eastern Oil en haar directeurs staan hoog op ons verlanglijstje. Op dit mo-

ment zijn er twee mensen van de FBI onderweg naar u toe. Hun namen zijn Versage en Johnson. Voor alle veiligheid wilt u de gegevens via het internet naar mij toesturen? Dan kunt u ze na mijn seintje, dat ze goed zijn overgekomen, deleten'. Hij gaf haar het adres op en terwijl hij aan de lijn bleef wachten uploadde ze de gegevens naar hem toe. Na een paar minuten zei hij: 'Alles is prima overgekomen en het ziet er zeer spectaculair uit. U kunt nu de gegevens verwijderen' en terwijl hij dat zei wiste Annabelle meteen de memoriestick en de zipschijf. Hij vroeg haar een koffer in te pakken en zich gereed te houden om het huis voor een poosje te verlaten. Ieder ogenblik konden zijn agenten voor de deur staan en hij zag haar straks wel op zijn kantoor. Ze had de hoorn nog niet neer gelegd of de deurbel liet zijn geluid horen. Ze gluurde door het kijkgaatje en zag twee mannen die met een identiteitskaart zwaaide. Ze zag wel niet wat er op stond, maar het waren overduidelijk FBI-agenten. Ze deed de deur van de ketting die meteen open werd getrapt. Ze deinsde achteruit tegen de muur van de hal toen de mannen haar vastgrepen. De één bond haar handen op de rug, terwijl hij haar ruw de kamer in sleepte, onderwijl de voordeur dicht schoppend. Hij plaatste haar op een stoel. Over zijn schouder zag zij de ander verdwijnen om het appartement te doorzoeken en wanhopig probeerde zij haar handen los te maken terwijl ze overeind ging staan. Ruw werd ze weer op de stoel terug gedrukt en de man ging recht voor haar op zijn knieën zitten. Hij deed geen enkele moeite om zijn gezicht te verbergen en vanuit zijn pokdalig gezicht keken zijn gemene ogen haar met een vette grijns aan. 'Zo, tegenstribbelen? Dat vind ik wel lekker. Stil zitten,' zei hij met een hese stem. Hij stak allebei zijn handen onder haar rok en betastte haar benen. Zijn vingers beroerden haar kruis en ze kon een rilling niet onder drukken. Hij merkte dat en zijn grijns werd nog vetter. Hij maakte haar kousen los en stroopte ze snel naar beneden. Met de ene kous bond hij haar benen vast aan de stoelpoot en met de ander maakte hij haar armen ook nog eens vast aan de stoelleuning. Ze kon geen kant meer op. Tot haar schrik begonnen allebei de ke-

rels haar hele appartement overhoop te halen. Alles werd van de wanden getrokken en iedere kast werd leeg gehaald. Toen er niets meer viel te vernielen gingen ze met de computer aan de slag. Ook daarin konden ze niet vinden wat ze zochten. Eén van hen zag plotseling de zipschijf en memoriestick op het bureau liggen en hoopvol bekeek hij de inhoud en keek daarna woedend naar haar om. Annabelle zag hem op haar afkomen tot hij vlak voor haar bleef staan. Hij liet zijn ogen over haar lichaam gaan en zei toen, terwijl zij de zweetdruppeltjes op zijn bovenlip kon zien: 'Het kan goedschiks en kwaadschiks dame, waar zijn de gegevens die je meegenomen hebt?'

'Waar heb je het over?' antwoordde ze moedig terwijl het angst-zweet haar uitbrak. De man boog zich voorover en bracht zijn pokdalig gezicht vlak bij haar gezicht. Met een wilde ruk scheurde hij de voorkant van haar blouse aan stukken en tilde ruw haar borsten uit haar beha. Terwijl hij weer ging staan stak hij een sigaret op en begon er flink aan te trekken zodat de vuurpunt goed heet was. Hij tikte de as eraf onderwijl had hij zijn ogen niet van haar af kunnen houden, zodat Annabelle zich vernederd voelde tot aan haar haarwortels. Tot haar afschuw bukte de man zich weer en hield de punt van de sigaret vlak bij haar linkerborst. Ze kon de hitte voelen.

'Nog maar een keer dus. Waar zijn de gegevens? Ontkennen heeft geen zijn. Ze hebben je betrappt toen je in het kantoor van Mendosa bezig was. De netwerkbeheerder heeft precies kunnen volgen wat je allemaal hebt uitgehaald, daarna even informeren bij de nachtportier en nu zijn we hier. We gaan niet eerder weg voordat we de gegevens hebben.'

Nog voordat ze maar iets kon zeggen drukte hij de sigaret op haar borst uit en tegelijkertijd voelde ze een hand die stevig op haar mond werd gedrukt zodat ze niet kon gillen. Alleen kreunen en dat deed ze dan ook met volle overgave. Grijnzend stonden ze naar haar te kijken, terwijl het zweet van haar spierwitte gezicht liep. De man die zijn hand op haar mond gelegd had, liep achter haar vandaan en ging ook voor haar staan. Hij pakte haar andere

borst en kneep daar met volle kracht in, zo hard dat ze even het bewustzijn verloor.

Het moest voor haar gevoel maar heel even zijn geweest maar toen ze weer bij haar positieven kwam keek ze in een wildvreemd gezicht. De man fatsoeneerde haar kleding terwijl ze voelde dat een ander haar handen en voeten aan het los maken was. 'Rustig maar, alles is weer onder controle. Wij zijn van de FBI. Mijn naam is John Versage en dit is mijn partner Albert Johnson. Wij komen u ophalen let maar niet meer op die twee schoften, want die hebben we bij binnenkomst meteen onschadelijk gemaakt.'

Verdwaasd keek ze om zich heen en zag haar kwelgeesten in de hoek van de kamer liggen. Zwaar gekneveld en, tot haar voldoening, behoorlijk onder het bloed en met dichtgeslagen ogen. 'Tja', zei Johnson toen hij haar zag kijken. 'Ze zijn over hun veters gestruikeld. Kom we pakken je koffers dan brengen we je naar een veilige plek.'

HOOFDSTUK 18

I

De Ultraan liet de twee gangsters eerst de graan en groenteloodsen zien en terwijl ze de enorme ruimte met kweekbakken van de grote visloods binnen liepen, zei Hans tegen Jacques: 'Dit is goud waard, zie je dat? Alles groeit veel sneller door middel van dat licht. Het is een complete fabriek.'

'Ja', reageerde Kayle die dit had gehoord. 'Wij noemen het Ultraviolet. In combinatie met de stof die we uit de stalactieten halen hebben we het verder ontwikkeld en dit is het resultaat. We kunnen zelfs de totale levensduur van elk levend wezen hiermee bepalen.' En schaterend riep hij uit: 'Sommigen van ons zijn dan ook honderden jaren oud, maar ze blijven zoals ze zijn. Anderen kiezen voor de snelle dood zoals wij dat noemen.'

'Hoezo snelle dood? Wat moet ik mij daarbij voorstellen?' 'Wanneer je niet om de zoveel tijd een speciaal samengestelde Ultrakuur neemt, dan word je niet ouder dan de normale levensduur en dat ligt zo omstreeks de leeftijd die ook bij jullie gebruikelijk is.' Jacques kon zijn ongeloof niet meer bedwingen. Hij riep uit: 'Dus wanneer je maar zorgt dat je onder de zonnebank gaat en dan ook nog een pilletje inneemt dan word je niet oud? Man dit is wat we nodig hebben!' Onder zijn uitroep was zijn houding veranderd en de blik in zijn ogen voorspelde niet veel goeds. De mannen hadden niet door dat de Ultraan hun gedachten kon lezen en deze had moeite om dit niet te laten merken. Alles wat hij geleerd had, werd met voeten getreden. Tot zijn ontzetting las hij hun gedachten. En realiseerde zich ook dat hij op dit moment in levensgevaar was. Al die vervelende lessen in zijn jeugd bewezen nu hun nut. Hij werd nu geconfronteerd met het misdadige gedrag van de mensen van de buitenwereld. Maar voordat hij kon reageren werd hij door de twee overmeesterd en gekneveld.

'Zo,' zei Hans tevreden. 'Vertel mij nu maar eens waar ik dat wondermiddel kan vinden'.

Tevergeefs protesteerde de Ultraan en vertelde hen dat het niet zo maar een middeltje was dat je maar eventjes meenam. Het is een langzame en ingewikkelde procedure en de apparatuur is zeer gecompliceerd.

'Dat maak ik zelf wel uit. Wijs me waar ik het kan vinden of anders heb jij een zeer snelle dood.' Kayle, die zijn gedachten kon lezen, begreep dat verder verzet zinloos was en wees hen op het grote gele gebouw dat een kilometer verderop nog net zichtbaar was. Hans keek hem doordringend aan. Pakte hem ruw bij de arm en duwde hem voor zich uit de loods uit. Op de weg aangekomen pakte hij hem stevig beet en dicht bij elkaar liepen ze op hun gemak over een landweggetje richting het gele gebouw. Nieuwsgierig werden ze aangestaard door voorbijkomende Ultranen, maar wat de mannen niet wisten was dat Kayle door middel van gedachtenoverbrenging de andere Ultranen kon waarschuwen en opdracht gaf onmiddellijk Cedric te waarschuwen.

Zelfverzekerd, alsof er niets aan de hand was, kuierden ze verder de weg af en maakten nietszeggende opmerkingen tegen Kayle zodat het leek alsof ze een leuk gesprek hadden. Af en toe zag Jacques nog kans om even luid te lachen. Toen ze voor het gebouw stonden, keken ze vol ontzag omhoog. Een enorme radar domineerde de omgeving en de dikke lange kabels die ze buiten de koepel al hadden gezien, liepen hier vanaf de wand hoog in de luchtbel de koepel in. Grijnzend keken ze elkaar aan en weer duwde Hans de Ultraan ruw tegen zijn rug zodat deze voorover door de deur naar binnen tuimelde.

Binnen bleven ze wederom met stomheid geslagen staan. Het leek zo ongelooflijk op een sciencefictionfilm dat ze elkaar even aankeken om te checken of ze het wel goed zagen. Een licht gezoem was hoorbaar en als een magneet werden ze aangetrokken tot een grote manshoge vierkante kast. Hij was donkergroen van kleur en in het midden was een kijkglas te zien. Grote kabels liepen vanuit het omhulsel naar de tot aan het hoge plafond rei-

kende gebouwen. Hans was meteen geïnteresseerd. Een gebouw in een gebouw. Zelfs hier moest dat belangrijk zijn. 'Dat is ook zo', zei Kayle. Op het moment dat hij dat zei, besepte hij dat hij een grote fout had gemaakt. Hij zag dat de mannen dat ook doorhadden. Ze keken elkaar aan en Jacques zei: 'Het lijkt wel of die vent onze gedachten kan lezen.'

'Dat kan hij ook', antwoordde Hans en keek de Ultraan onderzoekend aan.

II

Jaap, Guido en Tim tuimelden één voor één de koepel binnen. Ze hadden nog steeds niet geleerd om fatsoenlijk binnen te stappen en grinnikend legden ze hun apparatuur af. Terwijl Guido zijn flessen zorgvuldig controleerde, vroeg hij zich af of die twee duikers hier ook al waren. En zo ja, waar waren dan hun flessen. 'Het lijkt me sterk dat die duikers met hun flessen gaan lopen zeulen,' zei hij hardop in gedachten verzonken. Jaap begreep meteen waar hij mee bezig was en zei dan ook: 'Laten we dan maar eens gaan zoeken. Met een beetje logisch nadenken moeten we een heel eind komen.'

Met zijn drieën stroopten ze de onmiddellijke omgeving van de kleine bol af en na tien minuten klonk er een triomfantelijke kreet van Tim terwijl deze een duikmasker omhoogstak. 'Heb-bes,' zei hij en gezamenlijk sleepten ze zowel hun eigen als de gevonden duikspullen mee naar het dorp waar Cedric hen verwelkomde als verloren zonen en speciaal voor Tim nog een welkoms woord had. Even later keek Cedric vragend naar de hoeveelheid spullen en Jaap legde uit dat er op dit moment twee duikers aanwezig waren in Ultrania en dat snelheid geboden was. Hij was nog niet uitgesproken of een Ultraan kwam binnen en fluisterde Cedric wat in het oor. 'We hebben ze al gevonden, ze zitten in het energiecentrum. Ze hebben onze zwakke plek gevonden. Kom mee dan gaan we kijken wat we er aan kunnen doen.'

Onderweg vertelde Cedric dat ze nu een groot probleem hadden. 'Al wat ons bestaan inhoudt zit in dat centrum', zei hij zorgelijk. 'Zoals ik al eerder verteld heb, van die zogenaamde processors zoals jij ze noemt, we hebben er maar twee van. Wat het ook kost, deze mogen niet uit ULTRANIA verdwijnen', zei hij nadrukkelijk en keek de jongens met zijn helblauwe ogen één voor één aan. Ze knikten begrijpend en liepen toen het grote gele gebouw binnen.

Wat ze daar aantroffen tartte iedere beschrijving. Twee mannen in zwart/geel gekleurde duikkleding hielden met een onderwaterharpoen een Ultraan onder schot. De vlijmscherpe punt drukte tegen zijn keel en liet een dun bloedspoortje achter. De Ultraan stond onbewogen voor zich uit te kijken en aan zijn ogen kon Jaap zien dat hij communiceerde met Cedric. Uit één van de opslagplaatsen stroomde een dikke stroperige vloeistof uit een groot gat die aan de zijkant zichtbaar was. De drie mannen stonden tot hun enkels in een substantie die groen licht af gaf en er hing een afschuwelijke stank. Hans snauwde: 'Ik wil een waterdichte koker waar ik dit stinkspul in kan doen. Ook wil ik een waterdichte kist waar dat apparaat in past,' en hij wees naar de kast waar de processor in stond.

'Ja, maar... dat is het hart van ULTRANIA. Hier hangt hun bestaan van af!' stamelde Guido.

'Nou en?' zei Hans koud. 'En schiet een beetje op, want ik wil hier weg.'

Cedric knikte naar één van de inmiddels toegestroomde Ultranen en deze verdween uit het zicht. Een andere Ultraan overhandigde Jacques een koker nadat hij deze duidelijk in het zicht had gevuld met de stinkende substantie. Voorzichtig liepen de mannen achteruit terwijl Hans de harpoen stijf tegen de keel van de Ultraan hield. Moeizaam en zich stap voor stap losworstelend uit de kleverige substantie botsten ze met hun rug tegen de achterwand van de loods. Ze schuifelden voorzichtig naar de dichtstbijzijnde deur en verdwenen erdoorheen terwijl de Ultraan ruw voor hen uit werd geduwd. Jaap en de anderen vlogen erachteraan en terwijl

ze door een deur de volgende ruimte in renden wist Jaap meteen waar hij was. Dit was de ruimte waar ze met de groeiprocessen aan het experimenteren waren. De duikers stonden nu met hun rug naar een groot bassin waarin niets te zien was. Het water was donker en er dreven wat planten aan de oppervlakte. Cedric gaf met zijn hand aan dat ze niet verder moesten lopen en terwijl zij bleven staan, stapte Hans naar voren. 'Nou, komt er nog wat van? Kom op met dat apparaat want mijn vinger wordt moe', zei hij. Terwijl hij de harpoen nog eens stevig tegen de keel van de nog steeds onverstoorbaar kijkende Ultraan aandrukte. Hij had het nog niet gezegd of een deur rechts van de twee duikers vloog met een klap open en er gleed een slang naar binnen. Het was een verkleinde uitgave van de Morene die buiten de grot bewaakte, maar hij zag er even afschuwelijk en gevaarlijk uit. Het grote verschil was dat deze zich op het droge kon bewegen en niet zo'n klein beetje ook.

Zijn kop, die veel breder was dan zijn lichaam, had een grote bek die wagenwijd opengesperd stond. De tong van de slang flitste heen en weer en een angstaanjagend gesis vulde de grote ruimte waarin ze zich bevonden. Wat hem zo afschrikwekkend maakte, bedacht Jaap zich, was dat zijn huid net als die van zijn grote broer de Morene, bedekt was met slijm waardoor hij een vies slijmspoor achterliet.

'Laat iemand dat ding stoppen', schreeuwde Jacques. 'Hans, schiet hem neer! Nu!'

Hans reageerde in een reflex en tot Jacques verbijstering haalde Hans de harpoen weg van de Ultraan en richtte die op de slang.

'Nee klootzak, niet op de slang schieten. Op de Ultraan!', krijste Jacques weer in paniek. Maar te laat. Hans haalde de trekker over en zag dat de harpoen afketste op de huid van het monster.

Later bespraken Jaap en de anderen de gebeurtenissen nog eens grondig door. Het ging allemaal zo snel dat het al voorbij was voordat ze er erg in hadden.

De slang maakte een paar snelle bewegingen en was in een oogwenk bij de mannen. De Ultraan liet zich als op commando vallen en de twee duikers deinsden naar achteren waar hun knieholtes de lage rand van het bassin raakten en net als in een film vielen ze bijna in slowmotion achterover het zwarte water in. De slang stopte onmiddellijk, draaide zich om en verdween weer door dezelfde deur als waar hij door binnen gekomen was. Het water bleef even rimpelloos en nieuwsgierig wilde de jongens dichterbij komen, maar wederom stak Cedric zijn hand op en bleven ze staan. Toen, alsof het afgesproken was, verhieven zowel Hans als Jacques zich hoog uit het water. Aan hen hingen een soort palingen, die zich hadden vastgebeten in de kleding en huid van de twee. Het waren er wel honderden en tot hun afschuw verdwenen er palingen in hun opengesperde mond, neus, oren en wellicht ook nog in andere openingen. Met een grote plons vielen de mannen terug in het bassin en verdwenen voorgoed onder water.

De Ultraan die zich had laten vallen stond op, liep naar Cedric, boog voor hem en samen verlieten ze de grote hal. Terug in de andere hal waren Ultranen de laatste hand aan het leggen met het opruimen van de ravage.

'Gelukkig hebben we hier genoeg van', zei Cedric terwijl hij voorzichtig over een dikke klodder van de kleverige substantie heenstapte. 'De indringers zijn er niet meer, dus rest ons de mensen boven ons.'

'Ho ho', riep Jaap. 'Daar moeten we nog even over praten. De mensen daar hebben, zover ik weet, niets kwaads in hun zin. Wat nu belangrijk is dat ze de locatie van Ultrania niet kunnen vinden!'

HOOFDSTUK 19

I

Hulstein, Tim, Jaap en Guido zaten niet helemaal op hun gemak in de grote leunstoelen. Het complete Gouvernementsgebouw was afgegrendeld door de MP en militairen liepen af en aan. Ze zaten nog een beetje bij te komen van de schok. Vijf minuten geleden was de adjudant van de Commandeur binnengekomen en vertelde dat de Gouverneur gevonden was. Twee mannen van NASA/SPACE CENTER en iemand van de universiteit van South Carolina hadden gespannen en buitengewoon geïnteresseerd zitten luisteren naar het relaas van Herwege.

Annabelle Cahier, Manuele Mendesanos en Evelyn hadden ieder hun eigen verhaal gedaan en langzaam kreeg men eindelijk een beetje inzicht in het hele gebeuren. Manuele en Evelyn konden het goed met elkaar vinden en Hulstein zag tot zijn genoegen hoe Evelyn af en toe heimelijk zijn kant op keek. Annabelle had zo te zien niets overgehouden aan haar avontuur en de andere twee FBI-agenten legden omstandig uit dat ze al een paar jaar Eastern Oil in de gaten hielden en bij toeval via Tim Bowley op Guido Verhaege en Jaap van de Zalm gestuit waren. De FBI zet grote vraagtekens bij een locatie vlakbij Bonaire, omdat Eastern Oil daar de laatste tijd veel belangstelling voor had. Er waren twee eliminatieteams naar Curaçao gestuurd, maar die had de FBI uit het oog verloren. Ook was er een eliminatieteam naar de bergplaats van de UFO gestuurd, maar die hadden ze, door de confrontatie met Hulstein, weer terug gevonden. Op vragen van één van de agenten of ze iets meer wisten over die reuzenkreeft. Die was niet zomaar enorm groot geworden. En waar kwam dat beest vandaan?

Tot verbazing van Hulstein beweerde de commandeur glashard dat hij het niet wist. Op dat moment werd er op de deur geklopt en de jonge adjudant van de commandeur glipte naar binnen en

deponeerde een telegram voor zijn baas op tafel. Herwege fronste zijn wenkbrauwen terwijl hij las. Daarna las hij hardop voor: 'Vanmorgen is het ontzielde lichaam van de heer Van der Plas aangespoeld aan de zuidwestkust van Bonaire. Hij heeft geruime tijd in het water gelegen, maar de doodsoorzaak is duidelijk. Een pistoolschot recht door het hart'.

'De maffia laat er geen gras over groeien. Iedereen die te veel weet of in de weg loopt wordt opgeruimd', zei hij.

'Dat betekent', zei FBI-agent "de neus", Hulstein noemde hem in gedachten zo om de twee uit elkaar te kunnen houden. Ze leken sprekend op elkaar. Zelfde kleding, donkere bril en ook hun manier van lopen was hetzelfde. Alleen had deze een enorme gok. 'Dat betekent dat ook Guido, Jaap en Tim hier in levensgevaar verkeren, want de maffia doet er nu alles aan om hun sporen te verwijderen'.

'Jullie hadden toch zeker niet gedacht dat zij zich nu in een hoekje gaan verstoppen en af gaan zitten wachten op wat er komen gaat?' vroeg Hulstein smalend.

'Vergeet niet dat ze nu in de knel zitten. Daarnaast heeft mevrouw Mendesianos een schat aan belastende informatie verzameld die op dit moment onderzocht wordt. In ieder geval is duidelijk dat Eastern Oil rijp is voor de slacht. Ook is er belastende informatie gevonden met betrekking tot de zogenaamde eliminatieteams.'

Vragend trok Jaap zijn wenkbrauwen op en keek Guido betekenisvol aan terwijl deze vroeg 'Wat was dan hun opdracht?'

'Eigenlijk weten we dat niet. Wat we wel weten is dat het twee teams waren van zeven man elk. Beiden zijn richting Bonaire gestuurd, in ieder geval daar in de buurt, maar zijn daar nooit aangekomen. Sterker nog, we zijn ze compleet uit het oog verloren.'

De gesprekken verzandden naar het niveau van 'als dit' en 'hadden we dat maar gedaan' maar bevatten geen constructieve voorstellen meer en voorzichtig liet Jaap een zucht ontsnappen en wenkte Guido en Tim om even mee te komen. Ongemerkt glipte

de één na de ander het kantoor uit. In het lege aangrenzende kantoor van de adjudant van de Gouverneur gingen ze bij elkaar zitten en nadat ze zich geïnstalleerd hadden gooide Jaap maar meteen zijn zorgen op tafel. We moeten Eastern Oil zelf uitschakelen. Het kan niet anders of zij zijn op de hoogte van het bestaan van Ultrania en de locatie ervan.

Tim krabde eens achter zijn oor en zei: 'ik heb natuurlijk nogal wat ingangen in de oliewereld. Ik zal eens aan wat touwtjes gaan trekken misschien kunnen we wat hulp langs die kant krijgen.'

'Ik zal de "ULTRECIA" bunkeren en zeeklaar maken', zei Guido en Jaap besloot even langs een bank te gaan om voor de nodige contanten te zorgen. Per slot van rekening had hij nog steeds toegang tot een rekening die op Van der Plas zijn naam stond. Het was niet meer dan billijk dat hij dan maar postuum zijn bijdrage leverde tot het welzijn van Ultra, welke hij zo graag de vernieling in had willen helpen.

Ze spraken af om zich weer te verzamelen aan boord van de ULTRECIA en snel verlieten ze het kantoor. Hulstein regelde dat ze zonder problemen het Gouvernementsgebouw konden verlaten. Buiten aangekomen sloeg de onbarmhartige hitte als een warme vochtige deken toe en binnen de kortste keren liep het zweet Guido langs zijn rug, terwijl hij zich een weg worstelde door de drukte van de markt. Hij moest zo snel mogelijk een AC-taxi zien te vinden om hem naar de marinebasis te brengen. Daar lag de ULTRECIA afgemeerd en hij hoopte maar dat zijn pasje, dat hij van Hulstein gekregen had, nog steeds geldig zou zijn. Toen hij dan ook vijftien minuten later ongehinderd over de uitgestorven wegen van de kazerne liep, haastte hij zich snel aan boord. Hij belde de machinist van de wacht, die even later slaperig de hoek om kwam zeilen. Een beetje nors omdat hij uit zijn siësta gehaald was. De tanks waren helemaal leeg en het duurde zeker twee uur voordat het olieladen achter de rug was. In die tijd controleerde Guido al het duikmateriaal en vulde voor de zekerheid de luchtflessen tot aan de top. Er was nog een voedselvoorraad voor zeker een halfjaar aan boord en nadat hij ook nog de water-

voorraad had aangevuld pakte hij een biertje en ging voldaan aan dek in de schaduw op de anderen zitten wachten.

Tegen het vallen van de avond arriveerde Jaap en niet lang daarna Tim aan boord. Terwijl ze Guido gezelschap hielden, terwijl deze een nasimaaltijd aan het klaarmaken was, zaten ze onder het genot van een tropisch drankje een beetje te brainstormen. De wildste plannen werden gelanceerd terwijl er regelmatig een bulderende lach uit de kombuis klonk. Plotseling hielden ze zich stil. Allemaal hadden ze het zachte schommelen van het schip gevoeld. Er was iemand aan boord gestapt en stom genoeg had niemand eraan gedacht om op wacht te gaan staan. Nog voordat ze zich realiseerden wat er gebeurde knalde de kombuisdeur open, werd het dakluik met een harde ruk opengeschoven en bonkte een patrijspoort zowat uit zijn stalen hengsel waaruit de loop van een gevaarlijk uitzienend automatisch wapen hun kant uitwees. Door het dakluik gebeurde hetzelfde en meende ze een donkere schim te zien. Op hetzelfde moment dat de kombuisdeur open werd geschopt, sprong een zwaar bewapende marinier in volledig gevechtstenuue met beide benen gespreid en de knieën licht gebogen, naar binnen. Ook hij bestreek ruimte met zijn automatische wapen en in zijn zwart gemaakte gezicht stond een grijns van witte tanden. 'Jullie boffen dat wij het zijn, anders was het mooi afgelopen geweest!'

'Ed Hulstein! Wat maak je ons nou?', riep Jaap verbijsterd.

'De Commandeur en ik hadden al zo'n vermoeden dat jullie voor jezelf zouden beginnen, dus hebben we besloten om maar een handje te helpen, al is het alleen maar om onbezonnen daden te voorkomen,' antwoordde Ed met een grijns. 'Mag ik jullie even voorstellen aan mijn twee beste vrienden, dit zijn Hans,' en wees op twee mariniers waarvan de één een klein gedrongen figuur was maar met schouders zo breed als een klerenkast, de ander had zich niet zwart hoeven te maken, want dat was hij altijd al. Een beul van een vent die, dat bleek later pas, een enorm gevoel voor humor had. Umberto is mijn favoriete stapmaatje. Met Um-

berto in de buurt heb ik nooit moeilijkheden in het uitgaansleven.'

De zwarte man dreunde met zijn vuist vriendschappelijk op de schouder van Hulstein die toch even pijnlijk met zijn ogen knipperde. Nadat Jaap weer wat van zijn verbazing bekomen was, vroeg hij wat de heren wilden drinken en even later werd het nog bar gezellig. Wel werd er om de twee uur iemand aan dek afgelost, voor alle zekerheid had Ed gezegd.

De avond sukkelde voort en het ene na het andere plan werd verworpen. Hulstein legde de jongens uit dat de Commandeur absoluut geen zin had om de FBI in deze fase behulpzaam te zijn. Niet alleen wilde hij het bestaan van Ultrania niet in gevaar brengen, maar hij zat ook nog met dat zogenaamde ruimtevaartuig in zijn maag. Wanneer dat uit zou lekken dan konden ze Ultrania wel afschrijven.

Jaap had inmiddels Hulstein en zijn vrienden het hele avontuur in vogelvlucht verteld en hun verbijstering veranderde in bezorgdheid. Niet in de laatste plaats door de inbreng van Hulstein. Want hij wist inmiddels wel veel van het verhaal, maar ook weer niet alles. Aan het eind van zijn verhaal besloot Jaap met de vraag: 'Het probleem is waar moeten ze met dit ding naar toe? Wanneer ze NASA toestemming geven om het te onderzoeken is het gedaan met de veiligheid van de onderwaterwereld.'

II

Woedend smet Juan Medosa de deur van zijn luxueuze kantoor dicht. Hij beende naar zijn bureau pakte de telefoon en zei op commanderende toon tegen zijn secretaresse dat hij een directievergadering wilde beleggen en wel meteen. Nog geen tien minuten later stapte zijn collega met het pokdalige gezicht binnen. Niet lang daarna stapte ook de derde man binnen en zijn beide mededirecteuren deden er even het zwijgen toe. Duidelijk was dat dit de leider van het concern was.

Hij was zoals gewoonlijk in een zwart maatkostuum gekleed en dat droeg hij in tegenstelling tot de andere twee, met verve. Tezamen met zijn spierwitte haardos en gebruinde gelaat straalde hij macht en leiderschap uit. Zijn hoge stem klonk schel en luid in het ruime kantoor, maar het deed geen afbreuk aan zijn voorkomen. Hij nam dan ook onmiddellijk de leiding van de vergadering. Hij stuurde de secretaresse weg, liep naar de zijdeur en opende deze zodat de gigantische kantoortuin zichtbaar werd. Dit was het zenuwcentrum van Eastern Oil. Van hieruit kon alles in de gaten gehouden worden. Deze apparatuur was nog geavanceerder dan wat de FBI en de CIA bij elkaar hadden. Het had bijna een miljard Amerikaanse dollars gekost en het werd nu hoog tijd dat het zich ging terugverdienen. Er zaten nog maar vier mensen achter de apparatuur want Medosa had de anderen allemaal weggestuurd. De mensen die nu aanwezig waren kon hij volledig vertrouwen.

Goedkeurend keek de General Manager van Eastern Oil om zich heen en na een paar seconden zei hij tegen een operator die voor hem zat: 'Laat mij eens zien waar die twee jongens zich nu bevinden.' De man drukte op wat knoppen en begon ijverig op het toetsenbord te tikken. Na een paar seconden flitste een gigantisch beeldscherm voor hen op en werd de aarde van grote afstand zichtbaar. Elke twee seconden zoemde het beeld in. Het waren duidelijk opnamen van een satelliet en ze waren haarscherp. Het duurde dan ook niet lang of het schip Ultrecia werd zichtbaar terwijl het afgemeerd lag aan de kade. De opnamen waren van recht boven genomen en duidelijk was zichtbaar dat er een gewapende man op het dek zat. Je zou haast denken dat wanneer de man omhoog zou kijken hij hen zou kunnen zien zo dichtbij waren de opnamen. Onderaan het beeld verscheen de informatie van de exacte locatie: NavyBase 'Parera' Curaçao Caribbean Sea.

'Het ziet er naar uit dat ze hulp hebben gekregen', zei de pokdallige. 'Big Brother is watching you'

De operator keek hem met gefronste wenkbrauwen aan en zei: 'Ze zijn nu met z'n zessen meneer. De drie jongemannen hebben

gezelschap gekregen van, zo aan hun kenmerken op het uniform te zien, drie Nederlandse mariniers'.

'Mmm', zei de man en keek nadenkend naar het scherm. Plotse-
ling keek hij op en vroeg aan zijn twee mededirecteuren: 'Wat
weten we nu tot zover?'

Zonder op hun antwoord te wachten ging hij verder: 'Er zijn daar
op die plek dieren die ongelooflijk groot kunnen worden en
blijkbaar kunnen ze ook nog gemanipuleerd worden. En het is
mij allemaal te toevallig dat het ene na het andere team uitge-
schakeld wordt. Bovendien gebeurt het ook nog allemaal op een
plek waar, volgens de laatste berichten, een verborgen grot zou
zijn met lichtgevende bollen. En wat zit ons tot nu tegen?'

En hij keek zijn twee kompanen één voor één indringend aan.
'We zijn twee teams kwijtgeraakt plus een paar van onze belang-
rijkste en nuttigste contacten. Daarnaast zitten de FBI en de be-
lastingdienst ons op de hielen. Zeker als jouw secretaresse haar
informatie aan hen doorspeelt,' vervolgde hij zijn verhaal. 'Dat
betekent dat we nu zelf de handen uit de mouwen moeten steken.
We kunnen ons nu geen fouten permitteren. Er moet nu gehan-
deld worden!'

'Wat had u dan in gedachten?' vroeg Medosa.

'Er zijn nog een paar mensen op deze wereld die mij het één en
ander verschuldigd zijn,' zei hij met een zelfvoldane grijns. 'Ik ga
even bellen'.

Drie kwartier later keerde hij triomfantelijk terug. 'Het heeft eni-
ge aandrang gekost, maar een zakenrelatie van ons in Colombia
heeft een oude, maar nog zeer bruikbare torpedobootjager liggen.
Hij ligt afgemeerd bij Barranquilla op de Magdalenarivier. Op dit
moment wordt het schip vaargereed gemaakt en de verwachting
is dat het overmorgen bij Bonaire zal arriveren'.

Hij wendde zich tot de pokdalige en beval hem een snel zee-
waardig jacht te regelen met het benodigde wapenarsenaal.

'O ja', zei hij toen deze zich vlak bij de deur bevond. 'Verzek-
er je ervan dat er een uitgebreide duikuitrusting aan boord is. Morgen
aan het eind van de middag vertrekken we naar dat eiland'.

De pokdalige knikte tevreden en verliet gehaast het vertrek. 'En jij Juan, jij vlieg nu als de bliksem naar Curaçao om uit te vinden wat er nog van ons netwerk over is. Daarna huur je een snelle boot en kom je ook naar Bonaire, begrepen?' Medosa knikte gemelijk. Hij voelde zich behoorlijk gekleineerd door de manier waarop hij werd toegesproken. Dat stond hem helemaal niet aan. Hij realiseerde zich ook meteen dat hij er op dit moment helemaal niets aan kon veranderen. Hij keek de man eens strak aan, draaide zich om en verdween.

III

Jaap werd wakker en tot zijn ergernis had hij een kater en niet zo'n kleintje ook. Moeizaam werkte hij zich overeind terwijl op dat moment Guido, zich nog afdrogend, de hut binnen kwam. Met extra luide stem vroeg hij: 'En lekker uitgeslapen?' Kreunend stapte Jaap zijn kooi uit en gooide zijn kussen naar Guido. Deze stapte lachend opzij en zei: 'Neem een koude douche en een stevig ontbijt, daar zul je van opknappen.' Terwijl ze een half uurtje later gezamenlijk aan het ontbijt zaten, vertelde Ed dat hij contact had opgenomen met de Commandeur en deze had min of meer laten doorschemeren dat hij niet wilde weten wat ze van plan waren, maar dat ze wel zijn zegen hadden. Verbaasd keek Guido Ed aan. 'Joh, die is bijgedraaid. Hij heeft daar vast een bedoeling mee.' Ook Jaap had zo zijn bedenkingen. Hij keek Ed eens onderzoekend aan en vroeg hem op de man af: 'Wat hebben jullie bekookst? Welk sinister plannetje hebben jullie beraamd?' Hulstein barstte in lachen uit en sloeg Jaap vriendschappelijk op zijn schouder terwijl hij zei: 'Luister, hij weet dat hij jullie niet kan tegenhouden dus zijn wij hier om een oogje in het zeil te houden. Zullen we het daar op houden?' grinnikte Ed. 'Hmm', zei Tim. 'Ik weet niet wat ik er van moet denken, we zullen het er wel mee eens moeten zijn'.

'Ach, een back-up is natuurlijk nooit weg', besloot Jaap en greep naar zijn broekzak toen plotseling zijn mobiele telefoon een irritant belgeluid liet horen. Het was voor het eerst sinds hij van huis was gegaan dat het ding overging. Nieuwsgierig bekeek hij de nummERMelder en zag dat het zijn ouders waren. Schuld bewust excuseerde hij zich en verdween naar het voordek.

'Shit, dat moet ik ook maar eens gaan doen', en weg was Guido. Bijna een halfuur later voegde Jaap zich weer bij de anderen. Vragend keek Guido hem aan. Jaap knikte en vertelde dat dit gedoe in Nederland voorpaginanieuws was geweest in vrijwel alle grote kranten.

'Nou', zei Tim. 'Dan moeten we maar snel even de wal op gaan en in een hotel de laatste edities ophalen.' En weg was hij.

'Daar had ik even niet bij stilgestaan', zei Jaap. 'Joh, wat waren mijn ouders ongerust'. Ed keek hem eens peinzend aan en vroeg: 'Wat heb je hen verteld?'

'Wat er in grote lijnen gebeurd is maar dan zonder in details te gaan. En alles wat maar met ULTRA te maken heeft heb ik niet genoemd. Er kunnen mensen meeluisteren'.

Hulstein knikte instemmend en zei tegen niemand in het bijzonder: 'Ik denk dat het tijd is voor een korte rustperiode. Iedereen is te moe om rustig te kunnen nadenken. Ik stel voor, om vijf uur morgenochtend zee te kiezen en dan besluiten we wat we gaan doen.'

HOOFDSTUK 20

I

Het was mooi weer en de zee was rustig. Als een mes sneed de boeg van het witte jacht door het lichtgroene water. Hierboven op de brug kon je diep het water in kijken en je zag hele scholen vissen verschrikt weg zwemmen wanneer de schaduw van het schip over hen heen viel. De spierwitte bodem van de zee bood vanaf deze hoogte een adembenemend schouwspel, wanneer je daar tenminste oog voor had. De mannen aan boord hadden wel iets anders te doen. De pokdalige was druk bezig een mitrailleur op het voordek zeevast op te stellen. Nadat hij daarmee klaar was laadde hij het wapen en schoot een rondje in zee. Toen alles naar zijn tevredenheid was ingesteld, plaatste hij nog twee extra munitiekisten bij het wapen en na zich verzekerd te hebben dat alles stevig zeevast stond liep hij naar de brug.

De man met de witte haardos had alles goedkeurend vanuit zijn stoel, die aan stuurboord van de brug opgesteld stond, bekeken en wendde zich tot Mendosa die met wijd gespreide benen achter het roer stond. Hij voelde een zekere melancholie over zich heen komen toen hij het interieur van de brug bekeek. Het was een oud jacht, maar nog in een prima conditie. Alles zag er perfect onderhouden uit en het prachtige mahoniehouten stuurrad had koperen handvaten die Mendosa met veel gevoel vasthield.

'Koers 260, snelheid 20 knopen', zei hij.

'Koers 260, snelheid 20 knopen meneer', herhaalde Juan terwijl hij de gashendels bijna volledig naar voren duwde. Hij had niet het lef de man bij zijn voornaam te noemen. Hij mocht dan wel onderdirecteur zijn van Eastern Oil, maar de man die in de stoel op de brug naast hem zat sprak je niet zo maar aan. Deze man was de Godfather van de Colombiaanse maffia. Uit zijn ooghoeken zag hij hoe deze de intercom naar zijn mond bracht en het bevel gaf dat hij iedereen aan boord op de brug wilde zien. On-

middellijk stroomde de brug vol en stond de bemanning in twee rijen verwachtingsvol naar de man te kijken. Twaalf ongerepde kerels waarvan de meeste Colombianen waren. Klein, gedrongen en met nekken als graniet. Allen, niet één uitgezonderd, waren zwaar bewapend. De standaarduitrusting bleek een UZI te zijn. Een Israëliisch wapen dat vanaf de heup een snelle vuurstoot kon geven en zeer geschikt was bij straatgevechten. Elke man had een gordel om die helemaal vol gehangen was met munitie voor dit wapen. Ook zag hij dat sommigen nog hun persoonlijke voorkeur hadden meegenomen, waaronder diverse revolvers en zelfs messen. Tevreden en met enige trots keek hij ze stuk voor stuk aan en nam toen het woord.

'Mijne heren, er valt nu veel geld te verdienen. Deze operatie is een alles of niets operatie. U kunt elk 500.000 dollar verdienen wanneer u slaagt. Aan de andere kant kunt u uw leven verliezen. U heeft zich bereid verklaard om aan deze onderneming mee te doen en het volgende wordt van u verwacht. We zijn op weg naar de kust van Bonaire. Daar, zo'n paar mijl uit de kust hebben duikers van onze organisatie een leefgemeenschap ontdekt van buitenaardse wezens. Voordat jullie in de lach schieten zal ik vertellen dat je mij maar beter kunt geloven, want er hebben inmiddels heel wat collega's van jullie het leven gelaten. De laatste berichten zijn dat de Nederlandse marine in samenwerking met het Gouvernement van de Antillen op Curaçao en de FBI een onderzoek is gestart naar ons en naar de gebeurtenissen met betrekking tot deze onderwaterwereld. Welnu, waar gaat het over en wat is ons doel?

In deze leefgemeenschap, die in luchtbollen onder water leeft is een middel ontdekt om organismen versneld te laten groeien. Laatst nog de berichten gelezen over die reuzenkreeft? Deze zag kans een compleet booreiland te vernietigen. Om maar een idee te geven waar we het over hebben. Maar het interessantste komt nog. Dus hebben zij kans gezien om hun lichaam niet ouder te laten worden. Wanneer wij deze wetenschap en middelen in handen kunnen krijgen dan zijn onze financiële mogelijkheden on-

beperkt. Alle vrouwen willen onmiddellijk met ons zakendoen en denk je de onbeperkte mogelijkheden eens in. Al het leven kan naar believen verlengd worden en je lichaam wordt dan niet eens ouder. Dit is de toegang tot de eeuwige jeugd.' Hij stond er niet eens bij stil dat zo'n uitvinding ook de hongersnood kon laten verdwijnen.

Hij aarzelde even en keek zijn mensen stuk voor stuk aan. 'Het plan is als volgt, jullie zijn de beste duikers die ik kon vinden en dat is niet voor niets. Wanneer wij op de positie zijn blijft slechts één man aan boord. Zwaar bewapend met de sonar constant aan. De mitrailleur op de bak en de twee op de brug zullen geheel gebruiksgereed moeten staan. Ook op diverse plekken aan dek zullen voldoende handgranaten moeten liggen. Zodat die ene man voldoende gereedschap heeft om iedere aanval af te slaan. De rest gaat met mij mee naar beneden. Daar is onze eerste prioriteit om de ingang te vinden naar deze onderwaterwereld. Dat is tevens de zwakke plek in het plan. Deze gegevens hebben ons niet kunnen bereiken. Maar ergens moet een ingang zijn, want één van mijn duikers heeft dat mij nog kunnen doorbellen vlak voordat hij aan stukken gereten werd door een monsterlijkeslang. Deze is blijkbaar zo groot dat hij een jacht als dit aan stukken kan scheuren. Zodra we binnen zijn is ons eerste doel één van deze buitenaardse wezens gevangen te nemen. Wat we van hem te weten komen bepaalt onze verdere acties. Zodra we straks onderwater zijn, zwemmen we in een dubbele ruit om de ingang te zoeken. Let vooral goed op tussen het koraalrif. Daar zal waarschijnlijk wel de ingang zijn. Zijn er nog vragen?' En zoekend keek hij rond.

Eén van zijn mannen vroeg: 'Wat doen we tegen de Morene? Zo te horen is een harpoengeweer onvoldoende.'

'Maak je daar maar niet druk om. Ik heb voor iedereen een nieuw ontworpen wapen meegenomen. Hij is aan boord oplaadbaar en geeft stroomstoten van 30.000 volt af.

Dat moet voldoende zijn. Er is alleen één nadeel... je moet erg dichtbij komen want het wapen moet het doel zelf aanraken.'

'Ach, je kan niet alles hebben', antwoordde de gangster en een bulderend gelach denderde over de brug. 'Ingerukt', zei de man en de brug stroomde leeg. De man ging naast Mendosa staan en bood hem vriendschappelijk een sigaar aan. Even later stonden ze zwijgend te roken, ieder met zijn eigen gedachten.

II

Om vijf uur 's morgens koos de ULTRECIA zee en zette koers naar Bonaire. Een kwartier later, toen Jaap de automatische piloot had geactiveerd, verzamelden, ze zich in de stuurhut. 'Nou ja', zei Jaap. 'We zijn met z'n zessen. Zeg het maar heeft iemand een goed idee?'

'Nou', zei Tim. 'We kunnen natuurlijk moeilijk met de ULTRECIA pal boven ULTRANIA voor anker gaan. Dat is vragen om moeilijkheden. We kunnen ons beter splitsen.'

Plotseling sloeg Jaap zich met een harde klap voor zijn kop. 'Stom dat ik daar niet eerder aan gedacht heb. Stom, stom, stom.' Grijnzend keken ze hem aan en wachtten tot hij met zijn verhaal verder zou gaan. 'We hebben toch die onderwater telefoon? We varen tot boven ULTRANIA en zoeken dan contact met Cedric. Wellicht hebben ze daar ook nog ideeën'.

'Goed plan', knikte Ed. Dan zal één van ons toch de ULTRECIA moeten blijven bemannen en haar naar een andere locatie moeten brengen'. Ik stel voor dat Hans die taak op zich neemt. Hij wordt dan onze vluchtroute. Het bereik van de telefoon is ver genoeg dus zullen we om het kwartier contact zoeken om je op de hoogte te houden van de ontwikkelingen'.

Hans knikte en ze bleven nog wat napraten maar veel plannen werden er niet meer geboren. Zo'n twee uur later kwam Bonaire in zicht en zorgvuldig koos Jaap positie boven ULTRANIA. Guido zocht contact en tot zijn verrassing naam Cedric meteen zelf op. 'Dag Guido, hoe gaat het daar met jullie?'

Verbaasd realiseerde hij zich dat de gave van het gedachten lezen blijkbaar ook tot boven de oppervlakte van de zee reikte. Snel

bracht hij hem op de hoogte van de laatste ontwikkelingen en hij besloot zijn verhaal met de mededeling dat de verwachting was dat de maffia nu met volle kracht zou toeslaan. Of Cedric nog ideeën had?

Het was even stil op lijn en toen zei Cedric: 'Kom allemaal maar naar beneden. Aan de oppervlakte kunnen jullie toch niets uitrusten'.

Nadat ze hun duikuitrusting hadden aangetrokken, brak het moment aan dat er wapens uitgezocht moeten worden. Ze waren al eerder overeengekomen dat ze alleen revolvers en handgranaten mee zouden nemen. Er werden uitgebreide voorzorgsmaatregelen getroffen om alles goed waterdicht in te pakken en ook aan de munitie werd extra aandacht besteed. Eindelijk stonden ze klaar en werd er afscheid genomen van Hans. Afgesproken werd dat wanneer ze beneden waren ze meteen de verbinding zouden testen. Eén voor één lieten ze zich achterover in het blauwgroene water vallen. Ze maakten hun maskers schoon en controleerden hun uitrusting. Met een armzwaai namen ze afscheid van Hans en zwommen via de ankerketting naar de bodem.

Vijfentwintig meter dieper keek Jaap op zijn kompas, wees de richting aan en dicht tegen de bodem aan zwommen ze naar het koraalrif. Jaap zwom voorop, daarna Ed, Tim, Umberto en Guido sloot de rij. Vrij snel had Jaap de opening van de gang in het rif gevonden. Hij wachtte tot iedereen voor de opening hing en knipte zijn lantaarn aan waarop de anderen zijn voorbeeld volgden. Voorzichtig zwommen ze de gang in. Al snel werd de gang pikdonker en alleen het licht van de lantaarns hielp hen vooruit. Aan de rand van het schijnsel van het licht schoten vreemde vissen en andere zeebewoners de duisternis in. Umberto was een ervaren duiker en was deze omgeving gewend, maar Ed was pas gaan duiken toen hij als marinier op de Antillen geplaatst werd en was alleen maar een hobbyduiker. In zo'n omgeving als dit was hij nog niet eerder geweest en hij genoot dan ook met volle teugen. Na en tijdje zwemmen werd de gang niet alleen smaller maar ook lager en plotseling botste hij bijna op Jaap. Deze was

gestopt en wees, terwijl hij de lamp op zichzelf hield naar de zijkant van de gang. Bijna verschoof zijn masker en terwijl hij dat controleerde richtte hij zijn lamp op de zijkant en zag een opening. Jaap zwom behoedzaam voor hem uit de opening in, gevolgd door de anderen. Deze gang werd al snel nauw en het werd hem duidelijk dat hij zo laag mogelijk over de bodem moest zwemmen. Dit om schade aan zijn flessen en luchtslangen te voorkomen. De jongens hadden hem daar al voor gewaarschuwd. Grinnikend bedacht hij dat Umberto het best een beetje moeilijk zal hebben want die had het lichaam van een klerenkast. Ze hadden al behoorlijk wat moeite gehad om hem in het pak te krijgen. Nu moest hij zichzelf ook nog smal en klein maken. Na een paar minuten behoedzaam gezwommen te hebben stopte Jaap weer en deed zijn lamp uit. De anderen volgden zijn voorbeeld en het was even aardedonker in de gang. Maar al snel zag hij recht vooruit een lichtschijnsel. Hij voelde hoe Tim hem aan zijn zwemvlies trok en langzaam vervolgde hij zijn weg, Jaap achterna.

Wat hem toen overkwam zou hij, zo lang hij leefde, nooit meer vergeten. Van het ene op het andere moment was hij uit de nauwe gang en zweefde hij hoog tegen een soort plafond aan. Aan dat plafond hingen ongelooflijk grote stalactieten, Aan sommigen hingen kabels die naar beneden reikten. Dat was, schatte hij, zo'n 100 meter. De kabels leidden direct naar drie halve bollen die een vreemd blauw licht uitstraalden. Dit was zo sterk dat de hele grot verlicht werd. Hij kon de uiteinden van deze enorme grot niet eens zien. Ook de bollen beneden hem waren zo groot van omvang dat hij alleen de plek waar ze samen kwamen kon overzien. Overduidelijk was ook dat één bol kleiner was dan de andere twee. Ze bleven alle vijf nog even stil tegen het plafond hangen om alles nog eens goed tot zich door te laten dringen. Het was een ongelooflijk schouwspel. De jongens hadden hem er wel op voorbereid, maar het overtrof zelfs zijn voorstellingsvermogen.

Na enige ogenblikken wenkte Jaap en begonnen ze aan de tocht naar beneden. Hij merkte al snel dat ze naar de kleine bol koers-

ten en af en toe keek Ed eens op zijn dieptemeter maar die bleef maar op vijftientig meter staan. Ongelovig keek Ed om zich heen terwijl ze verder afdaalden. Eindelijk waren ze beneden en verzamelden ze zich rond Jaap die met gebaren probeerde duidelijk te maken dat ze de kleine bol in zouden gaan. De één na de ander zwom vlak boven de grond naar binnen. Ook Jaap en Guido tuimelden naar binnen. Het bleef een vreemde gewaarwording wanneer je zo vanuit het water het droge binnen viel. Terwijl ze zich onttrokken van hun zwemvliezen, klonk de stem van Cedric door de lege ruimte. Hij verzocht ze hun duikspullen mee te nemen ULTRANIA in. Jaap liet zien hoe gemakkelijk je door de scheidingswand heen kon stappen en een ogenblik later stonden ze oog in oog met Cedric, Kim en nog een heleboel andere Ultranen.

Sprakeloos keken Ed en Umberto om zich heen. Deze figuren, hun kleding, hun vriendelijke uitstraling, het enorme ruimtelijke effect dat er was omdat je hier van binnenuit zo de zee in kon kijken. De hele omgeving, het landschap en de aankleding daarvan. Het was teveel om in één keer te bevatten. Ook Tim keek sprakeloos om zich heen. Jaap en Guido hadden uitgebreid alles verteld, maar geen woorden waren toereikend om dit alles naar waarheid te kunnen beschrijven.

Cedric verbrak de stilte die er gevallen was en zei tegen de drie nieuwe bezoekers dat hij ze namens de gehele bevolking van ULTRANIA hartelijk welkom heette en bedankte ze ook voor hun inzet om ULTRANIA te helpen in het voortbestaan. Tim, Ed en Umberto wisten door deze lofuiting met hun houding niet zo goed raad waarop Cedric meteen zei: 'Ja, ik weet dat jullie nog niet veel gedaan hebben maar jullie bereidheid tot, tekent jullie karakter.'

O ja, bedacht Ed zich. Hij kan natuurlijk gedachten lezen.

'Precies', zei Cedric met een minzame glimlach. 'Kom, laat ons naar het laboratorium gaan.' Terwijl ze via de hoofdweg op pad gingen, stonden zoals gebruikelijk zowel links als rechts van de weg honderden Ultranen in hun schilderachtige vroegmiddel-

eeuwse kledij te wachten op het moment dat ze de gasten konden aanraken, groeten of gewoon naar hen kijken. Ze voelden zich een beetje opgelaten toen ze eindelijk een prachtig complex voor zich zagen opdoemen. Er stonden verschillende gebouwen maar hun aandacht werd onmiddellijk getrokken door een heel langwerpige gebouw. Ed schatte dat het wel 200 meter lang was en het was, tot zijn grote verbazing, opgetrokken uit dikke boomstammen. Hij kon zo snel niet zien wat ze ermee gedaan hadden maar het was in ieder geval spierwit. Zodra ze de hal van het gebouw betraden werd de toegangsdeur meteen gesloten en werden ze een grote zaal binnengeleid. Daar stond Ed aan de grond genageld. Voor zijn ogen zwom een ontzaglijk monster. Het zag er verschrikkelijk uit, overdekt met slijm en een enorme bek met gevaarlijke tanden. Zijn kop leek bijna net zo groot als een Volkswagen Kever. Hij had een lengte van wel twintig meter. En er zwommen nog twee van dit soort exemplaren in de bak. Het aquarium was ongeveer vijf meter hoog en had zeker een lengte van honderd meter. Ook Jaap en Guido waren onder de indruk.

'Ja', zei Cedric. 'We hebben niet stil gezeten. We hebben zelfs nog meer. Samen met een plan dat wij uitgedacht hebben en met jullie hulp moet het allemaal lukken. Deze Morenen zijn zo sterk dat ze staal met hun kop kunnen doorboren. Met hun lichaam kunnen ze een nog grotere kracht ontwikkelen dan wij al bereikt hadden en die we misschien wel kunnen gebruiken'.

'Hier verderop', en hij liep via een opening in de wand naar een volgende ruimte, 'hebben we weer een aanvalswapen gecreëerd, alleen nu wel onder een goede controle zodat er geen kans kan bestaan dat het uit de hand loopt. Ik wil jullie graag even voorstellen aan ons geheime wapen, Saxo2'.

Diep onder de indruk keken ze naar het aquarium voor hen. Nou ja, aquarium was eigenlijk niet het juiste woord. Het was een enorme U-vorm die reikte tot aan het metershoge plafond en tientallen meters lang was. Daar stond een bak water waar je, alleen bij de gedachte dat het glas zou kunnen breken, bloed nerveus van werd. Behalve een dikke laag zand op de bodem was de

bak keek helemaal leeg. Niet begrijpend keken ze Cedric aan. Deze glimlachte en wenkte naar Kim. Deze schoof achter een groot instrumentenpaneel met enkele beeldschermen. Jaap vermoedde dat deze, net als bij de Morene, buiten de luchtbel hun ogen zouden zijn. Hij drukte op een paar knoppen en pakte wederom een op een joystick lijkende handel vast en bewoog hem een beetje. Rechts van hen begon het zand op de bodem te bewegen. Eerst een klein beetje maar even later leek er wel een kleine aardverschuiving plaats te vinden. Plotseling kwamen reusachtige tentakels uit het zand en voor ze het wisten hing daar een monsterachtig grote inktvis. Met open mond stonden ze naar het dier te kijken. Hij was indrukwekkend door zijn volume. Het lichaam zelf had de grootte van een truck met oplegger en de tentakels reikten, het was moeilijk in te schatten want ze lagen geen moment stil, zo ver ze maar konden kijken.

'Ja', antwoordde Kim op de gedachte die bij Ed opkwam. 'We kunnen hem inkt laten spuiten. Zo veel dat de tegenstander absoluut uitgeschakeld is.' En met trots liet hij het monster naar de linkerkant van de bak zwemmen. Het machtige lichaam was afwisselend rood en roze terwijl het water in en weer uit perste. Dit is Saxo2, een blauwgeringde achtarmige inktvis (*Haplochlaoena maculosa*) die gewoonlijk in de wateren van tropisch Australië voorkomt. Hij is dodelijk giftig voor de mens en kan normaal zo'n zeven meter lang worden. Wij hebben hem ietwat vergroot waardoor hij met zijn papegaaiachtige bek goed een dodelijke beet kan toebrengen. Ook bij hem, het is een mannetje, kunnen we via zijn ogen zien wat er gebeurt en reageert hij vlekkeloos op onze commando's. Ik zal even een korte demonstratie geven.'

Hij drukte weer op een knop en bewoog de joystick alsof hij een modelvliegtuigje bestuurde. De inktvis gleed van de ene kant van de bak naar de andere. Op een één of andere manier zag het er nog gracieus uit ook. Plotseling hield hij vlak voor de toeschouwers halt en drukte zijn gehele lichaam plat tegen het raam. Zijn enorme tentakels zweefden als de stralen van de zon om hem

heen en hij sperde zijn kromme bek, die weggezonken lag in het weke lichaam, wagenwijd open en weer dicht.

'Jezus', mompelde Ed. En deed onbewust een stap terug.

'Maak je niet druk', zei Kim. 'We hebben hem volledig onder controle. En mocht je het je soms afvragen, wanneer we dit ding straks niet meer nodig hebben, vernietigen we het meteen om ongelukken te voorkomen.'

Onder de indruk draaiden ze zich weer naar Cedric en deze wenkte hen om hem te volgen. Een paar minuten later stonden ze weer buiten waar de groter gegroeide groep Ultranen nog steeds stond te wachten om de vreemdelingen te aanschouwen. Na wat vriendelijke uitwisselingen volgden ze Cedric, die inmiddels al een eind de weg was afgelopen. Ed, Tim en Umberto keken hun ogen uit. Het leek of ze in de middeleeuwen rondliepen. Links en rechts zagen ze groene velden en er vlogen ook opvallend veel vogels rond. Ed herkende er niet één van.

Ze hielden halt voor een huis, dat net als de meeste andere gebouwen gebouwd was van dikke boomstammen. Het stond een beetje apart en Jaap herkende het als het gebouw waar ze eerder welkom geheten waren. Boven de deur hing het uithangbord dat er ouderwets uit zag. Het had een vreemde afbeelding. Cedric zag hem kijken en zei: 'Dat is het symbool van Ultra. Dit komt voor in alle afbeeldingen, boeken en naslagwerken die we overgehouden hebben van onze oorspronkelijke planeet. We gebruiken het nu zelf als eerbetoon en nagedachtenis aan onze oude beschaving. Kom laat ons verder gaan, de tijd begint te dringen.'

Ze gingen de voor Guido en Jaap bekende zaal binnen en nog steeds brandden daar die lampen met dat vreemde licht. Nadat iedereen plaats genomen had, vroeg Jaap aan Ed of hij even verbinding wilde maken met Hans om te informeren hoe het er boven bij stond. Niet lang daarna klonk de stem van Hans door de gehele ruimte. De Ultranen hadden het geluid opgepikt en op een soort speakers gezet. Ed hoefde zelfs het toestel niet meer vast te houden en hij kon normaal met Hans praten. Cedric nam het woord van Ed over en stelde zich voor aan Hans. Ook hij werd

bedankt voor zijn inzet en meteen vroeg Cedric hoe de situatie boven was.

HOOFDSTUK 21

I

Wel meneer', zei Hans. Het is op dit moment rustig en ik heb nu een koers uitgezet naar de kust. Ik zal een paar mijl uit de beurt blijven zodat de autoriteiten van Bonaire er voorlopig niet bij betrokken worden.

Via de sonar en de radar kan ik van hieruit alles goed in de gaten houden'.

'Prima', reageerde Jaap meteen. 'Roep ons onmiddellijk op wanneer er onraad is.'

'Zal ik doen', antwoordde Hans en verbrak de verbinding.

Jaap keek de prachtige bewerkte tafel eens rond en zei toen langzaam tegen Cedric, terwijl hij zijn handen spreidde met zijn handpalmen naar boven gericht. 'We hebben geen uitgewerkt plan maar tezamen met de bewapening moeten we een heel eind komen.'

Cedric stond op en liep een paar maal de ruimte heen en weer terwijl hij bedachtzaam door zijn baard streek. Zwijgend volgde een ieder hem met de ogen. Hij hield even stil bij een vreemd apparaat dat er uit zag als een PC. Hij keek er alleen naar en een beeldscherm lichtte op. Terwijl hij strak naar het beeldscherm bleef kijken, verscheen er allerlei informatie die zich in een razend tempo afwisselde. Plotseling begreep Jaap waar hij naar keek. De oude man kon met zijn gedachten het apparaat op afstand bedienen en zo op de hoogte blijven van alles en nog wat. Cedric leek een besluit genomen te hebben en met grote stappen liep hij naar zijn zitplaats terug. Terwijl hij zijn rug rechtte keek hij iedereen één voor één aan terwijl hij plechtig het woord nam.

'Het aanbod is prijzenswaardig, Jaap en we kunnen jullie niet genoeg bedanken. Het feit dat bovenwatermensen bereid zijn hun leven te geven voor ULTRA werpt ons terug in de tijd. Onze voorouders hebben dat ook gedaan. Ons volk is uitgestorven, dat was onafwendbaar, maar zij offerden zich op om een kleine

groep Ultranen de gelegenheid te geven buiten onze planeet te kijken om een nieuwe plek te vinden om te leven. Wij zijn het aan hen verplicht om alles in het werk te stellen dat wij overleven.’ Hij stopte even en keek de kring weer rond terwijl hij hun gedachten las. Hij realiseerde zich dat zijn volgende uitspraak een behoorlijke schok teweeg zou brengen. ‘Niets, maar dan ook niets zal ons tegenhouden om Ultrania te beschermen. Ik wil graag het volgende van jullie weten. Wie is allemaal op de hoogte van het bestaan van Ultrania en wie is op de hoogte van de locatie waar Ultrania zich bevindt. Het is van het grootste belang dat ik nu onmiddellijk een lijst krijg van wie en waarom.’

Ed Hulstein stond op en vroeg het woord. Cedric knikte en nam weer plaats. ‘Vlak voordat Umberto, Hans en ik ons bij de jongens voegden heb ik een diepgaand gesprek gehad met de bevelhebber van de Nederlandse Antilliaanse strijdkrachten. Want ook wij hebben onszelf die vraag gesteld. We hebben alles uitgeplozen en ik heb opdracht van de commandeur om u mede te delen dat slechts een paar mensen, buiten ons, op de hoogte zijn. Alleen de FBI, de NASA, de naaste medewerkers van de commandeur, twee dames en wij weten hier van af. En lang niet iedereen weet de locatie. Daarnaast is er natuurlijk de Colombiaanse maffia, die waarschijnlijk op weg hier naar toe zijn.

Met andere woorden, uitgezonderd de maffia, staat de commandeur in voor de betrouwbaarheid en zwijgzaamheid van deze mensen. Alle anderen kunnen we aanpakken zoals ons het belieft.’

Sprakeloos keken Jaap, Tim en Guido Hulstein aan. Deze vervolgde ‘Er is nog een probleem. In het huis van een overleden visser staat een Skyhawk van jullie. De visser heeft deze opgevestigd en achter zijn huis verstopt. Kort geleden heb ik deze Skyhawk persoonlijk ontdekt in zijn geheime schuilplaats. De mensen die hem daadwerkelijk gezien hebben zijn dezelfde die ik al eerder genoemd heb. Maar er zijn nogal wat mariniers ingezet voor de bewaking. Deze weten dat daar iets bijzonders te zien is, dus

voordat de Skyhawk ontdekt wordt, moet het daar weg en snel ook.'

Cedric knikte en klapte eenmaal in zijn handen. De ouderwetse lampen die rondom aan de muren hingen dempten het vreemde licht dat ze produceerden toen een Ultraan een vierkante doos op tafel plaatste. Daarna trok deze zich geruisloos terug en waren ze weer alleen met de statige oude man. Deze wees met zijn vinger naar het apparaat waarna er onmiddellijk een felle lichtbundel zichtbaar werd. Onwillekeurig grepen ze zich vast aan de stoel-leuning en bang dat ze zich, in het beeld dat ze zagen, zouden verliezen. Het was de tweede keer dat Jaap dit zag maar het was weer overweldigend. Ze zaten er middenin. Waar Jaap ook keek het was levensecht. Ze stonden op het strand van Curaçao en hij zag een wit huisje op palen tegen een hoge duin aangebouwd. Het was fris wit geschilderd. Plotseling begon het hem te dagen. Dat was het huisje van Evelyn en hij stootte Guido aan die bevestigend knikte en zijn ogen uitkeek. Waar de camera zich bevond was onduidelijk, maar alsof ze het zelf waren bewogen ze naar het huisje toe. Langzaam zoemde de camera het huis in, terwijl Jaap even achterom keek. Daar zag hij de branding met een zacht geruis op het strand vallen en hij voelde zelfs de zonnewarmte op zijn huid. Met ongeloof keek hij weer naar voren en zag dat ze inmiddels in de woonkamer van Evelyn waren beland. Zo te zien was ze niet thuis en terwijl de camera naar het gat in de muur gleed zei Ed stamelend 'Hoe krijgen jullie dit in Godsnaam voor elkaar? Niet te geloven, net of ik er echt bij ben.'

Cedric antwoordde niet maar bleef strak voor zich uit staren. Zijn blik kleefde op het gat in de muur en de camera gleed er doorheen. Het beeld was even aardedonker toen er plots een fel licht begon te schijnen. Waar het vandaan kwam was niet duidelijk, maar onverdroten gleed de camera verder. Plotseling verstarde Cedric en de camera bleef stil hangen. De Skyhawk gevangen, in het licht zag er nog steeds indrukwekkend uit en straalde een blauwachtige kleur uit.

Cedric glimlachte even en Jaap zag, die toevallig naar Cedric keek, de aderen in zijn hals opzwellen terwijl hij nog steeds strak naar de Skyhawk keek. De trap die Ed tegen de machine had gezet, viel met een klap om. Terwijl het luik zich begon te sluiten gloeide de machine verder blauw op. Een sterk zoemend geluid werd hoorbaar dat binnen twee seconden zo'n hoge frequentie bereikte, dat het voor hen niet meer hoorbaar was.

Verbaasd keken ze elkaar aan en voor ze het wisten trilde de enorme machine en verhief zich van de stellage waar Roberto, de man van Evelyn, jaren geleden de machine op had geplaatst. Gefascineerd keken ze toe hoe het toestel stil boven de stellage bleef hangen.

Met een zucht boog Cedric zich over de doos die op de tafel stond, aarzelde even en drukte toen resoluut op een knop. Voor hun ogen verdween de machine... Jaap knipperde met zijn ogen maar hij was echt weg. Als een storing in een digitale film was de enorme machine in miljoenen kleine vierkante brokjes uiteen gevallen en in het niets opgelost. Verbijsterd keken ze van Cedric naar het beeld en weer terug. Ed was de eerste die zijn spraak weer terug kreeg. 'Wat is er gebeurd? Is er met het huis niets gebeurd en is de bewoonster ongedeerd?' Bij de laatste vraag kreeg hij tot zijn grote verdriet een kleur. Grijnzend keken ze hem aan. 'Val jij even door de mand. Ed, heb jij een oogje op Evelyn?' plaagde Umberto hem en gaf hem een klap op zijn schouder.

Cedric keek hen fronsend aan en Jaap zag dat hij in even in verwarring gebracht was. Waarschijnlijk begreep hij niet wat Umberto bedoelde. 'Ja, daar heb je wel een beetje gelijk in', zei Cedric en keek Jaap toen lachend aan.

'Wat er gebeurd is, is het volgende. Met een zogenaamde 'materieverplaatser' is de machine nu in een soort virtuele wachtruimte geplaatst. Nu kan ik hem overal plaatsen waar ik maar wil. We zijn heel blij dat we nu een Skyhawk in ons bezit hebben want nu kunnen we hem ontleden en er misschien van leren. Hij is heel belangrijk voor ons, want het is het één van de weinige tastbare

dingen die we nu hebben van onze voorouders. Zij zijn hiermee van ULTRA gekomen. Sterker nog, de machine is daar gemaakt dus hij is voor ons des te waardevoller.'

'Wat gebeurt er nu mee?' vroeg Guido nieuwsgierig.

'Let maar op', en het enorme beeld werd even donker en een moment later was Ultrania weer zichtbaar. Het beeld zoemde in op een groot groen grasveld waar aan de zijkant een groot gebouw in de vorm van een koepel was neergezet.

Alweer een koepel, bedacht Jaap bij zichzelf. Het beeld ging door de wand van de koepel heen en liet een enorme lege ruimte zien. Terwijl het beeld stil bleef staan drukte Cedric wederom op een knop en voor hun ogen verscheen vanuit het niets de Skyhawk weer. Lichtjes zwevend boven het vloeroppervlak leek hij te wachten op een vertrek naar de ruimte.

'Maak je geen illusies', zei Cedric. 'Er zal nog heel wat moeten gebeuren voordat wij hem kunnen gebruiken. We hebben namelijk een groot onoplosbaar probleem. We zijn niet in staat om levende organismen te verplaatsen, alleen materie. Dus we kunnen hier nooit weg. Daarnaast is in het verleden gebleken dat wij niet tegen het daglicht kunnen', en hij keek de mensen nog eens doordringend aan.

Na enige momenten van stilte vervolgde hij 'Hoe raar het ook klinkt, maar hoewel we het leven van organische elementen kunnen verlengen en het groeiproces ook nog eens kunnen versnellen kunnen onze lichamen gewoon niet tegen het zon- en daglicht dat op aarde schijnt. Wij zijn er nog niet achter hoe we de vernietiging van onze cellen kunnen voorkomen, want dat gebeurt er namelijk. Ik heb in het verleden met eigen ogen gezien hoe Ultranen levend verbranden omdat ze blootgesteld werden aan daglicht. En toen scheen de zon nog niet eens. Wat mij altijd bij gebleven is, is dat zij ondraaglijk pijn geleden hebben. Met andere woorden: we kunnen ons leven dan wel verlengen, maar uiteindelijk zijn wij gevangen in deze wereld.'

Terwijl de toehoorders zijn woorden op zich in lieten werken, zei Jaap na een paar ogenblikken: 'Niet om het één of ander, maar-

re... als ik mij goed herinner zijn er een stel maffioso onderweg hier naar toe.'

'Ja, je hebt gelijk', zei Cedric. Hij draaide zich resoluut om en beende met een verbeterd gezicht de zaal uit. De anderen keken elkaar even aan en wisten niet hoe snel ze Cedric moesten volgen.

II

Het witte jacht voer langzaam naar de opgegeven locatie waar Ultrania zich zou bevinden. Mendosa peilde zo'n vijftien meter water onder de bodem terwijl hij het vooranker liet vallen. Hij voer de ketting strak en stopte de motoren. Meteen liet hij ook bakboordsanker vallen waarna het schip zich draaide op de stroming. Hij liet de ketting vastzetten en meldde aan de maffiabaas dat ze gereed waren voor actie.

'Zes duikers over boord voor een zoek- en verkenningstocht. Let wel, geen harde acties alleen verkennen. Morgen, wanneer de torpedootjager hier is, dan pas gaan we over tot geweld.'
Mendosa knikte, verliet de brug en zocht zijn mannen op.

III

Hans reageerde onmiddellijk toen de radar zich melde. Een kleine bliep was zichtbaar aan de rand van het scherm en zo te zien liep het schip hoge vaart. Hij pakte de onderwatertelefoon en kreeg Jaap aan de lijn. Deze nam het voor kennisgeving aan en na enig beraad besloten ze dat Hans uit het zicht zou blijven. Wel moest hij gereed staan om onmiddellijk te kunnen duiken wanneer er om gevraagd werd. Maar in eerste instantie zou hij fungeren als intermediair tussen de mannen in ULTRA en de waarnemend gouverneur commandeur Herwege. Hans verbrak de verbinding startte de motoren en voer weg richting open zee terwijl hij nauwlettend het radarscherm in de gaten bleef houden. Na

twintig minuten bleef de bliep weg van het scherm dus liet hij het anker weer vallen. Hij maakte zich gereed om te duiken en belde daarna de commandeur om hem op de hoogte te stellen van de situatie. Deze vroeg belangstellend wat voor plannen er waren gemaakt maar daar moest Hans ontkennend op antwoorden. Na uitdrukkelijk verzoek van Herwege om hem permanent op de hoogte te houden verbrak Hans de verbinding.

IV

Ze liepen allemaal de grote zaal weer binnen. Opnieuw werden ze overweldigd door de enorme aquaria die overal stonden.

Cedric keek de mannen eens aan en zei: 'Zoals ik eerder al gezegd heb, hebben wij een uitgewerkt aanvalsplan. Het heeft niet alleen als doel de aanval en verdediging, maar ook om voor eens en altijd ULTRANIA onzichtbaar te maken voor de bovenwaterwereld. Hoeveel lucht hebben jullie nog in de flessen?'

'In onze flessen hebben we nog voor elke duiker zo'n twee uur lucht', antwoordde Guido.

Mooi, we hebben het volgende bedacht', zei Cedric tevreden en liep weer naar een tafel die vlakbij stond. Erop stond ook weer een kast waar je beelden mee kon oproepen. Hij keek er even strak naar en voor hen verscheen levensgroot een kaart van de zee waarin ze zich bevonden. Het bleef een fascinerend gezicht om zo'n virtuele kaart metershoog vlak voor je te zien.

'Kijk, hier ligt Hans met de Ultrania. Jullie gaan via een geheime uitgang naar buiten en zwemmen naar dit rendez-vouspunt' en hij wees met zijn vinger op een plek niet ver hier vandaan. 'Dat moeten jullie makkelijk kunnen halen. We bellen Hans zodat hij op tijd kan vertrekken. Hopelijk wordt hij niet ontdekt op de radar van de tegenstander.'

'Leuk plan' zei Jaap. 'Maar wat kunnen wij boven uitrichten?'

'Deze jongen krijgen jullie mee', en Cedric wees op de afschuwelijke Morene. 'Je hebt 15 minuten om te oefenen met zijn af-

standsbediening. Daarna moeten jullie vertrekken anders redden jullie het nooit. Met deze knaap schrikken ze zich niet alleen rot. Hij is nagenoeg onverslaanbaar. Zijn huid is als een pantser zo dik en zijn kaken zijn zo sterk dat ze staal kunnen doorbijten. Daar weten jullie vast wel een paar truckjes mee uit te halen. Let op, kostte wat het kost, niemand mag ULTRANIA zien. Laat staan binnen dringen', en hij liet vervolgens even een stilte vallen.

Ed stond op en zei 'Ik stel voor dat ik samen met Guido hier blijf. Wellicht kunnen we U nog van adviezen voorzien. Ik ben bang dat we deze keer de aanval niet in één keer kunnen afslaan.'

'Wat brengt jou op deze gedachte?' vroeg Jaap.

'Nou, ik heb nogal wat vooronderzoek gedaan. Via de FBI ben ik nogal wat te weten gekomen. De bende waar we nu mee te maken hebben is niet zomaar even te verslaan. Daar zullen we een harde dobber aan hebben.'

'Dat lijkt me een uitstekend idee', zei Cedric. 'Maar vergis je niet Ed, wij hebben nog meer verrassingen voor ze in petto.'

'Okay', zei Jaap. 'Laten we alles gereed maken. Geef mij die joystick maar eens even', en keek Kim vragend aan.

'Goed volg me maar', zei Kim.

Even later zaten ze samen voor de enorme bak waarin het monster lui heen en weer zwom. 'Kijk', zei Kim, 'met deze schakelaar activeer je zijn systeem en met deze 'joystick' zoals jij dat zo mooi noemt, kan je hem heel eenvoudig sturen. Zijn snelheid gaat via deze schuif en de bijtbeweging gaat via deze rode knop.'

'Laat mij dat maar eens proberen', zei Jaap.

En er volgde zeker twintig minuten van uitgebreid manipuleren met het enorme monster. Eerst had Jaap grote moeite om het beest precies te laten doen wat hij wilde, maar gelang de tijd verstreek kreeg hij er steeds meer aardigheid in. Tenslotte kreeg hij het voor elkaar om het monster zich heel langzaam te laten voortbewegen om hem daarna een bliksemsnelle aanval te laten uitvoeren op een stuk rots. Nadat Kim hem goedkeurend op de schouder had geslagen, lachte Jaap tevreden.

Guido belde Hans op, om hem het coördinaat op te geven van het rendez-vouspunt. Daarna moest hij van de Ultranen afscheid nemen. Hij overhandigde Ed de revolver die ze al eerder hadden buitgemaakt en bevestigde de onderwaterharpoen op zijn rug. Controleerde of zijn pijlen goed vastzaten en draaide zich met zijn rug naar Guido die een snelle maar zorgvuldige veiligheidscheck uitvoerde. Hetzelfde gebeurde bij de andere twee. Er hing een enigszins bedrukte sfeer, omdat niemand wist hoe het allemaal zou aflopen. Om de emoties te ontlopen bukte Jaap zich om zijn mes aan zijn been vast te maken en even later stapten ze gedrieën de kleinere luchtbel in om, nadat ze hun flessen hadden geactiveerd, vandaaruit de onderwatergrot in te zwemmen. Alle drie ondergingen ze weer de sensatie om in een groot aquarium te zwemmen. Glas, maar dan ook glashelder was het water. Ze gaven een teken naar de grote bol, wetende dat Cedric het zou zien. Nog geen paar seconden later voelden ze een heftige golfbeweging en op nog geen twintig meter afstand lag het enorme slijmerige monster. Jaap slikte eens, activeerde het systeem en raakte de joystick even aan. De Morene verhief zich uit het zand en met lange kronkelende bewegingen bewoog het zich door het water weg van de bollen. Gevolgd door de drie duikers die hem stevig doorzwemmend achterna gingen.

HOOFDSTUK 22

I

Cedric, Kim en nog vele andere Ultranen waren druk in de weer geweest. Ze hadden nooit gedacht dat het ultieme noodscenario nog eens in de praktijk uitgevoerd zou worden. Cedric was blij dat hij, samen met Kim, hun plannen in het verleden had doorgezet. Ze hadden indertijd veel tegenstanders van hun ideeën gekend, maar nu konden ze zich tenminste verdedigen. De hoeveelheid geweld die ermee gepaard zou gaan druiste, dwars tegen alles in waar de Ultranen voor stonden en ze hadden er dan ook grote moeite mee.

Via de ogen van de Morene zagen ze dat de mannen al uit de grot waren. Een grote schelp, verborgen onder koraal camoufleerde de nooduitgang. Deze was groot genoeg om bij wijze van spreken een vrachtwagen door te laten, maar was zo kunstig verborgen dat je hem onmogelijk kon vinden. Met een redelijke snelheid zwommen de mannen laag over de zeebodem, alsmaar de Morene following. Cedric vermoedde dat ze over een uurtje of twee de ULTRECIA wel zouden vinden. Hij was blij dat ze uit de onmiddellijke gevarenszone weg waren, want hij was zich aan hen gaan hechten. Al die verhalen uit de geschiedenis dat de bovenwaterwereld niet deugde, bleek toch niet helemaal te kloppen. Zuchtend draaide hij zich om en stuurde zijn gedachten naar Kim, die meteen op een groot aantal knoppen begon te drukken. Hij riep nog meer Ultranen de hal binnen en deze zetten zich achter een groot centraal paneel met wel twaalf beeldschermen. Ieder van zich had een joystick voor zich staan en terwijl Ed en Guido gespannen toekeken zagen ze dat er nog twee soortgelijke Morenen in de enorme bak lagen. Dat duurde maar even, want voordat ze er erg in hadden lagen ze buiten op de bodem van de grot. Voorzichtig bewogen de Ultranen de joystick en ook deze monsters reageerden en even later zwommen ze met grote snelheid naar boven.

Cedric draaide zich naar de mannen toe en zei: 'Ik ben het volgende van plan, één Morene gaat naar de ingang waar jullie doorheen zijn gegaan en de andere gaat via onze geheime toegang naar buiten, Ik zal hem naar de oppervlakte laten gaan om eens te kijken hoe de situatie daar is.'

Ed en Guido knikten dat ze het begrepen hadden, terwijl ze ogen tekort kwamen om te volgen wat elk van de dieren liet zien. Wat een vinding bedacht Guido, deze mensen zijn duidelijk veel verder qua ontwikkeling dan wij. Ademloos zagen ze hoe een Morene zich met moeite, vanwege zijn omvang, door de smalle gang wrong om daarna linksaf te slaan. Guido herkende de gang waar het duikbootje van Tim vast had gezeten. Hier en daar schoten lichtgevende visjes verschrikt weg en langzaam werd het beeld een beetje lichter zodat ze meer konden onderscheiden. Het monster had een enorme snelheid en dook juist voordat hij de opening door zou gaan met een dreun de zeebodem in en begroef zich grotendeels. Enorme zandwolken vertroebelden het zicht en pas na een paar minuten klaarde het weer op. Het beeld dat ze zagen was opmerkelijk. Juist boven de bodem van de gang keken de ogen naar buiten en hadden zo een volledig zicht op alles wat zich buiten de ingang zou bewegen. De heldere blauwe zee domineerde het hele scherm waar alleen verderop een verdwaald zandhaaitje over de zeebodem scharrelde.

Op de andere monitor werd het zeewater steeds lichter. Van diepblauw naar lichtblauw tot zeegroen. Even later spatte het zonlicht van het scherm af. Een Ultraan liet de kop van het monster 180 graden draaien maar er was niets te zien. Langzaam liet het beest zich vijftien meter naar de bodem zakken en bleef stil liggen wachten.

Het mooie vond Ed dat er geluid bij was. Hij kon het borrelen van de luchtbelletjes horen wegsterven en een zacht gebonk werd hoorbaar. Vragend keek Ed Cedric aan, die zonder op te kijken zei: 'Dat zijn de hartslagen van de Morene. Straks wanneer hij in actie komt wordt dat tien keer luider.'

Cedric knikte naar Kim en even later keken ze door de ogen van Saxo2, het geheime wapen van de Ultranen. Kim liet het beest een kleine honderd meter van de enorme luchtballonnen vandaan zwemmen totdat deze vlak bij een rotswand was gekomen waarna het zachtjes op de bodem zakte.

'Dit lijkt mij veiliger,' zei Cedric. 'Wanneer we hem nodig hebben is hij meteen ter plaatse.'

Kim drukte weer op twee knoppen en daar lag nog een Morene, in een iets kleinere uitvoering en ook een uit de hand gelopen alligator. Kim dirigeerde de beide beesten naar de plek waar de kabels vanuit de stalactieten in de ballonnen verdwenen.

'Heel belangrijk, zij zullen de brandstoftoevoer voor onze energieontwikkeling bewaken. Deze is van levensbelang. Zo, dit was het zo'n beetje nu is het wachten op de eerste stap van onze belagers.'

'Ik vrees dat dit niet zo lang op zich zal laten wachten, Cedric' zei één van de Ultranen. 'Wij pikken een steeds luider wordend gebrom op. Het zal me niet verbazen als daar een schip aankomt.'

Tegelijkertijd liet hij de kop van de Morene, die op de zeebodem lag, omhoog kijken. Het subtropische water was daar zo helder dat op deze diepte de zon nog makkelijk op de bodem kon schijnen. Het duurde dan ook niet lang of de contouren van een redelijk groot schip tekenden zich af. Het kwam langzaam dichterbij om uiteindelijk voor anker te gaan. Het liet zelfs twee ankers vallen en stopte daarna de motoren.

'Ingraven,' zei Cedric tegen Kim. Guido vermoedde dat hij dat alleen zei omdat zij erbij waren, want ze konden tenslotte gedachten overbrengen. Even later zagen ze een wolk zand voor de camera's verschijnen die langzaam weer neerdaalde. Ook hier was het zicht nu vlak boven de zeebodem te zien.

'Afwachten wat er gaat gebeuren, we hebben de tijd'. De Ultranen achter de controlepanelen knikten en leunden ontspannen achterover. Ed en Guido schoven nerveus op hun stoelen. Even later vroeg Ed; 'Hoe zit dat eigenlijk met die twee duikers? Zij zagen toch kans om binnen ULTRANIA te komen? Er is toch

een soort spanningsveld permanent actief? Je kan toch niet zo maar naar binnen?'

'Dat klopt, maar...', en Cedric schraapte een beetje verlegen zijn keel. 'Het was even uitgezet in verband met onderhoud'.

'Oeps', reageerden Ed en Guido tegelijkertijd.

'Tja, zeg dat wel,' zei Cedric met een pijnlijke grimas. 'We hebben nog geluk gehad dat we ze hebben kunnen overmeesteren. Je moet er niet aan denken wat de consequenties hadden kunnen zijn, pff...'

II

Zes duikers verzamelden zich onder aan de ankerketting en op een teken van de leider verspreidden ze zich in een vooraf afgesproken formatie. Rustig zwommen ze door het water en volgden de contouren van de zeebodem in oostelijke richting, weg van het eiland Bonaire. Iedere rots, overhellend stuk koraal of wat ook maar iets kon verbergen werd zorgvuldig onderzocht. Na een uur zoeken sommeerde de leider om terug aan boord te gaan. Even later werden de luchtflessen weer opgetopt en doken ze weer naar beneden. Deze keer zwommen ze in zuidwestelijke richting en ze voerden wederom dezelfde zoekslag uit. Plotseling wees één van de duikers in een bepaalde richting. Vlug zwommen ze de aangewezen kant op en daar troffen ze een gezonken visserbootje aan. Tenminste wat er van over was. Er lagen niet ver van elkaar twee helften die op het eerste gezicht naadloos in elkaar pasten. Alsof een schaar het in tweeën had geknipt. Met vragende gezichten onderzochten ze het wrak maar werden er niet veel wijzer van. De leider wees met zijn hand omhoog en op hun gemak keerden ze terug aan boord. Terwijl ze verslag uitbrachten bij Mendosa stond 'de leider' het zwigend van een afstandje aan te horen. Fronsend wreef hij zich over de gladgeschoren kin. Hij had daar in de krant iets over gelezen. Twee vissers waren omgekomen omdat een, wat later bleek, kreeft van onvoorstelbare grootte, hen had aangevallen.

Hij wenkte Mendosa en zei: 'Laat de mannen inrukken. Zeg tegen de kok dat hij een feestmaal bereidt vanavond. We hebben de juiste locatie gevonden. Het moet hier in de buurt zijn. Morgen vinden we het vast en zeker. We houden hier de wacht en wachten op de torpedobootjager. Wanneer wij naar beneden gaan dan is onze rug tenminste goed gedekt.'

'Gaan we allemaal naar beneden? Verwacht u dat ik ook ga? Een beetje beverig vervolgde Mendosa 'Ik heb nog nooit van mijn leven gedoken, ik ben alleen maar tot last!'

'Ja ook jij, iedereen!' Je moest eens weten wat ik voor jou in petto heb, dacht hij. Hij draaide zich om en verdween de kajuit in.

III

De mannen waren vermoeid. Al zo'n tweeënhalp uur hadden ze gezwommen, steeds in het kielzog van de monster Morene. Een andere benaming kon Jaap hem niet geven. Hij had op aanraden van Kim op de afstandbesturing de coördinaten van het rendez-vouspunt ingetoetst, dus het was gewoon stomweg het beest volgen. Nu kon het toch niet meer lang duren, dacht hij. En alsof het afgesproken was zwom het monster naar de oppervlakte. Toen ze het hoofd boven water staken was het eerste dat ze zagen de contouren van Bonaire. 'Goh,' riep Tim naar de andere twee, 'een heerlijke rumcola zou er nu wel in gaan!'

'Wel twee ook', antwoordde Umberto.

'Luister', zei Jaap terwijl hij zijn duikkap naar achteren trok. 'Volgens mij hoor ik motorgeronk.'

'Je hebt gelijk' riep Umberto terwijl hij zich uit het water oprichtte. 'Volgens mij is het de Ultrecia.' Even later kwam het schip in zicht en niet lang daarna verscheen het lachende gezicht van Hans over de verschansing.

'Hè, hè, eindelijk,' riep hij opgelucht. De drankjes staan al klaar hoor, alleen de ijsklontjes zijn gesmolten.'

Een paar minuten later zaten ze aan boord en terwijl de flessen weer snel opgetopt werden, praatten ze Hans bij, waarbij hij steeds wisselende gelaatsuitdrukkingen vertoonde. En toen hij een demonstratie kreeg hoe je het vreselijke monster kon bedienen viel zijn mond zowat open. Hij schrok zich bijna een hartverlamming toen Jaap het met slijm bedekte monster vlak achter zijn rug vanuit zee hoog liet oprijzen.

'Jezus', schreeuwde hij het uit. 'Daar krijg je toch echt de zenuwen van!'

'Dat is ook de bedoeling. Kom laten we eens zachtjes dichterbij dat schip varen. Net dicht genoeg zodat we dit monster op onderzoek uit kunnen laten gaan.'

'Ik heb een idee,' zei Tim. 'Er ligt vast nog wel ergens een loos stuk nylontros. Wanneer we dit nu door het monster in de schroef laten aanbrengen dan hebben we, wanneer de nood aan de man komt, een aardige voorsprong.'

'Waarom per se nylon?' vroeg Umberto.

'Wel, wanneer de schroefas wil draaien en hij wordt door de tros belemmerd om voluit te draaien dan wordt de as heet en smelt die tros. Probeer hem dan maar weer eens los te peuteren'.

'Ah, goed plan. Doen we.' En meteen liep Umberto naar het kabelgat.

Hans startte de motoren en haalde het anker in. Met een ruime bocht voer de Ultrecia weer richting ULTRANIA. Hij hield de radar scherp in de gaten en na korte tijd verscheen de bliep weer op het scherm. Hij stopte de motoren en gooide het anker uit. Jaap ging in de kajuit op de bank zitten en nam zo'n positie in dat iedereen op zijn handen kon kijken. Hij haalde zorgvuldig de afstandbediening uit zijn waterdichte verpakking, klapte de deksel open en drukte op een paar knoppen. De binnenkant van de deksel bleek een klein beeldschermpje te bevatten. Groot genoeg om alles te kunnen zien wat het monster ook zag. Jaap hanteerde, alsof hij dat dagelijks deed, de kleine joystick en naast de kajuit hoorde ze een hoop geplons. Nieuwsgierig keken ze door de patrijspoortjes en zagen hoog opgericht in het water de enorme kop

op hen afkomen. 'Jaap, hou op', schreeuwde Tim. 'Ik schrik me rot!'

'Ja goed hè?' En hij liet de Morene halt houden. Was het wel een Morene? Er was zo mee gemanipuleerd dat het eigenlijk niets meer was, dacht Umberto en volgde net als de anderen gefascineerd het kleine beeldscherm. Als een speer met grote krachtige golfbewegingen bewoog het monster zich door het water. Jaap liet hem draaien en terug zwemmen. 'Gooi de tros maar overboord, dan kan hij hem oppakken', zei hij.

Umberto stapte het dek op en even later zagen ze door de ogen van het monster de tros naar de bodem zakken. Jaap manoeuvreerde hem zo dat hij met zijn grote afschuwelijke bek de tros kon vastpakken, wat Jaap de opmerking ontlokte: 'Zo, die laat hij niet meer los'. Toen volgde een periode van wachten, want het monster zwom met grote snelheid de drie kilometer die nodig was om het doel te bereiken. Af en toe liet Jaap het beest even aan de oppervlakte komen om gelijk de periscoop van een onderzeeboot de oppervlakte te verkennen. Tim zei waarschuwend: 'We kunnen beter nog een uurtje wachten tot het donker wordt. Het water is daar maar zo'n vijftien meter diep dus kunnen ze dat ding al snel zien zwemmen hoor. Het is daar hartstikke helder.'

'Je hebt gelijk', zei Jaap. 'Kijk, daar ligt dat schip en hij liet het monster nog even boven water kijken voordat hij hem naar de bodem liet zakken.

'Tijd voor een kop koffie?' vroeg Umberto.

'Goed plan,' zei Tim en hij dook de kombuis in. Jaap belde nog even via de onderwatertelefoon met Cedric en bracht hem verslag uit hoe de situatie boven was. Daarna was hij zo slim om met de radio op een speciale frequentie even bij te praten met commandeur Herwege. Deze legde hem nog eens uit waarom hij Ed en zijn vrienden gestuurd had. Hij liet Jaap beloven hem zo veel mogelijk op de hoogte te houden van de ontwikkelingen.

IV

Hij keek verstoord op en keek naar de klok, het was 05.30 en vroeg wat er zo dringend was. 'De torpedobootjager is over twintig minuten hier, meneer.'

'Zo snel al? Mooi ik ben zo op de brug.'

'Aye aye meneer,' en het bendelid sloot de deur weer.

Hij kleedde zich aan en zorgde ervoor dat hij er onberispelijk uit zag. Hij probeerde altijd onder alle omstandigheden er uit te zien alsof hij naar een feestje moest. Strak in het pak en altijd in het zwart. Hij meende op deze manier ook respect af te dwingen. Zo verscheen hij dan ook op de brug en als vanzelfsprekend nam hij plaats op de stoel van de gezagvoeder. Niet lang daarna verscheen de jager aan de horizon en een paar minuten later lag het langs zij. Met een donderend geraas dat gepaard ging met veel opstuvend roest vanuit de kettingbak liet het haar anker vallen. Via de megafoon nodigde hij de bevelvoerende officier uit om samen met zijn eerste officier aan boord te komen voor een vergadering. Het schip was oud. Het zag er verveloot uit en de bemanning die aan dek wat rond stond te hangen zag er onguur uit. Toch kon je de prachtige lijnen van het schip nog duidelijk zien. Het was gebouwd in de jaren vijftig en werd op stookolie voortgestuwd. Het was allang niet meer van deze tijd.

'De man' had daar geen oog voor. Waar hij op lette was de aanwezigheid van de dieptebommen op het rek dat achter op het halfdek was gemonteerd. Vanaf die plek werden, wanneer het schip op hoge snelheid voer, de bommen achter elkaar het water in gerold om onderzeeboten te beschadigen. Juist deze bommen deden hem grijnzen terwijl hij afdaalde naar de kajuit.

V

'Kom, het is tijd mannen'. Hans, Umberto en Tim zetten zich rond Jaap, die de afstandbediening weer voor zich op de tafel had geplaatst. Al geroutineerd hanteerde hij de joystick. De groteske

Morene verhief zich resoluut van de zeebodem en zwom met twee slome bewegingen naar de oppervlakte. Voor hem in de reeds donkere nacht dobberde een jacht. De spierwitte kleur weerkaatste in het heldere maanlicht en verraadde haar aanwezigheid. Een oplichtende sigaret maakte de aanwezigheid van een wachtsman bekend. Jaap liet het monster voorzichtig zakken en met nog steeds de nylontros tussen zijn enorme kaken geklemd zwom het langzaam naar het schip toe. Jaap dirigeerde hem naar de onderkant. Het kostte hem enige moeite om het lichaam zo te vouwen dat het niet zichtbaar was van bovenaf. Geboeid zaten de mannen naar het beeldschermje te turen. Doordat ze door de ogen van het monster keken, leek het net of ze het zelf waren die daar onder dat schip bezig waren. Langzaam liet Jaap de Morene de tros over de schroefas heen zakken. Hij trok het beest iets terug om de zaak beter te kunnen bekijken en besloot toen om een loshangende lus van de tros over een schroefblad te laten zakken. En terwijl hij de Morene weer naar de bodem liet zakken zei Jaap tevreden: 'Zo, we zijn op deze manier verzekerd dat deze jongens nergens meer naar toe gaan. Ik laat het beest hier niet liggen, want wanneer ze onverwacht te water gaan worden we betrapt, dus laat hem maar weer terug naar de ULTRECIA gaan. Cedric zei dat hier ook een Morene moet liggen. Nou die heeft zich goed verstopt, want hij is nergens te bekennen. En op het moment dat hij het monster richting de ULTRECIA liet zwemmen stak nog geen tien meter verderop een ander monster zijn kop even omhoog. Hij leek als twee druppels water op die waar ze mee bezig waren. Het monster knikte met zijn groteske kop en ze begrepen dat de mannen beneden in ULTRANIA de hele actie hadden gevolgd. 'Mooi', zei Jaap. 'Laten we gaan' en hij stuurde het beest weer terug. Een poosje later zaten ze moe maar tevreden aan boord en besloten vroeg te gaan slapen. Ze maakten een wachtregeling zodat nadrukkelijk de radar in de gaten zou worden om onverwachte ontwikkelingen te voorkomen. Al vroeg daalde de rust over het schip heen.

Omstreeks 05.30 stormde Hans het vooronder binnen en gooide de deuren van de hutten open. Hij riep: 'Actie jongens! Er komt een groot schip aan en zo te zien vaart het naar het witte jacht!' In een mum van tijd stond iedereen bij de radar en zagen een grote 'bliep' snel naar het jacht toegaan en werden de twee schepen één 'bliep' op het radarscherf.

Op dat moment ging de onderwatertelefoon over. Umberto, die er het dichtst bij stond, pakte op luisterde even, bedankte en legde de hoorn weer neer.

'Dat was Cedric. Via het zusje van ons monster hebben ze gezien dat er een oude oorlogsbodem ligt. Het vaart zonder vlag. Het is weliswaar oud maar wel zwaar bewapend. We worden geacht hier te blijven liggen en voorlopig niets te doen. Cedric benadrukte speciaal het woordje NIETS, Jaap!'

Jaap glimlachte en knikte: 'Okay, we wachten gewoon af.'

HOOFDSTUK 23

I

Hoeveel duikers heb je aan boord?' vroeg de man rechtstreeks aan de commandant van de jager. Ook hij zag er, net als zijn schip, sjofel uit en was gekleed in een ratjetoe van kleding. Het leek wel of hij van iedere marine ter wereld een kledingstuk aanhad. Wat het meest in het oog sprong was de pet die hij op had. Het leek wel een vliegekampschip zo strak stond het gespannen. Het zou hem niet verbazen als het een pet was van de Argentijnse marine. De kleur was in ieder geval hetzelfde. Verder droeg hij een zwarte coltrui, die stijf stond van het vuil en een vaalgele kakibroek. Oude gympen maakten zijn outfit compleet. Ook zijn eerste officier deed daar duidelijk niet voor onder.

'Veertien duikers meneer en twee duiker-seinmeesters,' antwoordde de commandant.

'In dit geval hebben we geen seinmeesters nodig. Iedereen gaat naar beneden', zei de leider. 'Dat maakt samen met mijn mensen 22 duikers. Eén man blijft aan dek om eventuele problemen op te kunnen lossen. Hij blijft met ons in contact door middel van een onderwatertelefoon. Hij, op zijn beurt, houdt u op de hoogte van wat mijn orders zijn. Met andere woorden: Zijn order is mijn order en dient naar behoren uitgevoerd te worden. Is dat duidelijk?'

'Aye aye meneer.' Het scheelde maar weinig of hij had de militaire groet gebracht.

'Zodra wij naar beneden gaan, en dat is binnen een half uur, dan gaat uw anker op en u blijft binnen vijf mijl van deze locatie patrouilleren en wacht op nadere orders. Mochten er andere schepen in de buurt komen... weg sturen. Willen ze niet luisteren... dan tot zinken brengen.'

Geschokt keek de gezagvoerder hem aan. Zijn eerste man die aan de andere kant van de brug nonchalant tegen de deurpost van de

brugvleugel stond geleund, verslikte zich omstandig in zijn bier-tje.

'Heeft u hier bezwaar tegen?'

De gezagvoerder dacht even na en zei, terwijl hij zijn tweede man aankeek: 'Gezien de beloning die er tegenover staat moet ik zeggen dat ik er geen problemen mee heb.'

'De man' knikte tevreden verliet de brug en liet Mendosa bij zich roepen.

Vijfentwintig minuten later stonden drieëntwintig zwaarbewapende duikers aan dek. Ieder met twee luchtflessen, een harpoen met voldoende stalen pijlen op de brug, een mes aan het been een stroomstok geklemd tussen de riem, waterdicht verpakt een Browning met twee volle clips in een holster. Tevreden keek 'de man' vanaf de brugvleugel op hen neer. Ook hij ging naar beneden, omdat hij zichzelf wilde overtuigen dat er inderdaad zo'n onderwaterwereld bestond.

Hij keek de mannen stuk voor stuk indringend aan en zei: 'Nou, dit wordt het dan. Of we gaan dood of we worden stinkend rijk.' Ik eis absolute gehoorzaamheid, zodat ieder commando zonder na te denken wordt uitgevoerd. Dat kan wellicht het leven redden van andere teamleden.

De bedoeling is als volgt, allereerst moeten we de ingang van de gang vinden. Het moet er één zijn die net boven de zeebodem ligt, waarschijnlijk verscholen in het koraal. Dus let daar op. Gisteren hebben mijn mensen een eerste verkenning uitgevoerd maar zonder resultaat. De oostkant en zuidwestkant van deze locatie kunnen we dus wel vergeten. Nu moeten we met zo veel mensen beschikbaar de rest afzoeken. Dat moet lukken. Hebben we eenmaal de ingang gevonden dan wil ik onmiddellijk gewaar-schuwd worden. Dan gaan we in zes ploegen van vier duikers de gang in.'

Vervolgens begon hij vijf duikers aan te wijzen die de leiders waren van ploeg één tot en met vijf. Zelf was hij de leider van

ploeg zes en koos Medosa en twee van zijn mensen als leden van zijn team.

'Ploeg één gaat als eerste en daarna ploeg twee. Is de gang veilig bevonden dan gaat ploeg zes, daarna de ploegen drie, vier en vijf. Is dat begrepen?'

Er werd driftig geknikt. Alle ploegleden hebben een eigen kleur, hier liggen armbanden met de betreffende kleur van je ploeg. Ploeg zes is rood. Drie is wit (dit waren mensen van zijn jacht) de rest is blauw voor één, paars voor twee, geel voor team vier en team vijf heeft oranje.'

'Over vijf minuten over boord'. Ze zetten allemaal hun duikhorloges gelijk, controleerden elkaar nog uitvoerig en op commando lieten ze zich achterover in het water vallen.

Inmiddels had het oorlogsschip haar anker gelicht en was langzaam, onder het uitbraken van vette rook uit haar schoorsteen, weggevaren om haar patrouilles te beginnen. Niemand was meer aan dek te zien. Alleen een eenzame wachtsman liep aan dek van het jacht en controleerde de mitrailleurs op het voordek en op de brug nog eens uitvoerig. Met een laatste tevreden glimlach om de mond keek 'de man' nog even naar het jacht en zwom via de ankerketting naar beneden. Daar lagen de duikers al op hem te wachten en na een paar gebaren verspreidden ze zich om uitvoerig en consequent de spierwitte zeebodem af te zoeken.

Gelukkig zagen ze niet hoe achter hen, vlak naast het anker, het zand een beetje bewoog. Twee ogen keken de duikers na en je kon Cedric en de zijnen bijna horen zuchten van opluchting dat ze de nylontros niet hadden ontdekt die om de as gewikkeld was.

II

Zeer minutieus zochten de duikers de bodem af, maar pas na zo'n vijftig minuten zoeken ontdekte één van de duikers de ingang. Met lichtsignalen werd de leider van team rood gewaarschuwd en na enige minuten was 'de man' ter plaatse. Hij bekeek de gang, zwom er een eindje in en zag de gang steeds nauwer en donker-

der worden. Hij gaf een teken aan team één en twee om de gang te inspecteren en trok zich terug, samen met de anderen bij de ingang van de gang. Daar stuurde hij twee teams verder het koraalrif in om nog andere eventuele toegangen te zoeken. Rustig ademend zwommen de eerste vier duikers de gang in. Al snel werd het donker en flitsten vier sterke schijnwerpers aan. Alles baadde in het licht en liet dan ook een snel nauwer wordende gang zien. Wat hen opviel was dat er honderden grote zwarte zee-appels door de stromingen in de gang bijeen gedreven waren. Ze waren van het type *Aulodonta*, met van die gemene lange zwarte stekels. Ze waren bovendien nog giftig ook en gevreesd door elke zwemmer in de Caraïben. Ook deze duikers kenden de zee-appels en met gepaste voorzichtigheid zwommen ze behoedzaam verder. De laatste zwemmer seinde met zijn lamp naar team twee om te volgen.

III

Cedric staarde roerloos naar het scherm. Guido riep vertwijfeld uit: 'Hou ze dan tegen met de Morene!' Ed maande hem tot kalmte met de woorden 'Rustig nu maar, hij zal best een bedoeling hebben. Wacht maar af.'

Cedric knikte en zei: 'Laat deze duikers maar doorkomen. Daar rekenen we in de grot wel mee af. Eerst de rest maar eens aanpakken'. Door de ogen van het monster, die nog steeds verborgen lag onder het zand, zagen ze weer twee groepen duikers naar binnen zwemmen. Cedric keek naar een Ultraan die twee plekken verderop achter een beeldscherm zat, en meteen voerde deze de onuitgesproken gedachten uit. Hij liet de Morene die verderop bij het anker van het witte jacht onder het zand lag te wachten razendsnel naar de ingang van de gang zwemmen en liet hem meteen tot de aanval overgaan. De overige acht duikers die stil lagen te wachten op een signaal van hun collega's in de gang werden volledig verrast. Ze voelden meer dan dat ze begrepen wat ze overkwam. Door de enorme waterverplaatsing van het

monster werden ze op hun zij gesmeten en waren daardoor even van slag. Voordat ze hun stroomstok konden pakken waren vijf van de acht duikers verminkt, verscheurd en dood. Het moet een afschuwelijk moment voor ze geweest zijn. Zo een afschuwelijk monster bedekt met een dikke slijklaag en dan die enorme kop die op je afkomt... om het te besterven, dacht Guido bij zichzelf. Hij was van al dat geweld misselijk geworden en liep even naar de andere zijde van de zaal.

Ze lieten de Morene nog enkele overblijfselen bij elkaar verzamelen en probeerden de balans op te maken hoeveel duikers er nu eigenlijk uitgeschakeld waren. In alle consternatie was het hen niet mogelijk gebleken om de duikers te tellen. Het zicht was nu echt helemaal nul door al het omgewoelde zand en vuil dat omhoog gewaaierd was. Het zou nog wel even duren voordat ze weer wat konden zien. Cedric gaf een seintje en het monster trok zich weer terug naast het anker dat verderop de zeebodem lag.

In volledige paniek waren 'de man' en Medosa de gang in gevlucht. Als gekken, ongecontroleerd en daardoor veel zuurstof gebruikend zwommen ze, nergens op lettend, de gang in. De twee voorste ploegen waren niet meer te zien. Ze hadden niet in de gaten dat in de duisternis achter hen de monsterachtige kop van een Morene zich langzaam oprichtte vanuit het zand. Eindelijk kreeg 'de man' zichzelf weer in de hand en hield in waardoor Mendosa hard tegen zijn flessen botste. Inwendig vloekend draaide hij zich om en knipte zijn sterke zaklamp aan. Hij scheen recht in het gezicht van Mendosa. Die trapte wild om zich heen en probeerde om langs hem heen te zwemmen. Door zijn ongecontroleerde bewegingen trapte hij met allebei zijn zwemvliezen in een hele berg zee-appels. De hele bodem van de gang was daar mee bedekt en ze bewogen heen en weer op de stromingen die ze hadden veroorzaakt. Dwars door zijn zwemvliezen heen staken tientallen afgebroken zwarte stekels in zijn hielen. Hij zag, in het licht van zijn lamp, dat Mendosa het uitschreeuwde van de pijn. Hij liet in paniek ook nog zijn lamp vallen in een poging de ste-

kels uit zijn hielen te trekken. Medosa was door de schreeuw het mondstuk van zijn zuurstoffles verloren en kreeg water binnen. 'De man' was onwillekeurig bij hem vandaan gezwommen om door zijn bewegingen niet geraakt te worden. Hij zag dat Mendosa het mondstuk weer in had gedaan en het nog erg moeilijk had. Hij deed zijn lamp even uit om hem meteen weer aan te doen. Dit herhaalde hij nog een paar keer terwijl hij het licht op zijn eigen gezicht liet schijnen. Eindelijk kreeg Mendosa door dat hij zijn eigen leven in gevaar bracht door zijn paniekerige gedrag en langzaam kalmeerde hij. Allebei zijn hielen brandden als de hel maar daar kon hij op dit moment niets aan doen. Tot overmaat van ramp bleek zijn luchtfles leeg te zijn en haastig reikte hij naar achteren om de handel over te zetten. Nog steeds een beetje in paniek kon hij hem niet vinden en 'de man' zag het gezicht van Medosa langzaam van kleur veranderen. Hij zwom naderbij en hielp hem de handel te vinden. Door al die bewegingen was het zicht in de gang nagenoeg tot nul gereduceerd. Hij vroeg met gebaren of Mendosa weer in orde was en aarzelend stak deze zijn duim omhoog. 'De man' knikte nadrukkelijk en wenkte om hem te volgen, Mendosa viste behoedzaam zijn nog altijd lichtgevendelantaarn uit de grote hoeveelheid zee-appels en langzaam zwommen ze verder de gang in.

Even verderop hadden de twee teams aan de rechterkant, als bij toeval, de smalle gang ontdekt. Met veel moeite hadden ze zich er door heen gewurmd en hingen nu hoog tegen het plafond van de grot aan. Ze waren doodstil en diep onder de indruk van wat ze allemaal zagen. Eén van de leiders wenkte een duiker en wees weer naar de gang achter hen. Met gebarentaal maakte hij hem duidelijk dat hij moest gaan rapporteren. Deze knikte en zwom terug de gang in.

HOOFDSTUK 24

I

Terwijl ze de verder de gang inzwommen werd hij opeens kwaad, woest werd hij. Een ongelimiteerde kracht borrelde in hem op. Zijn hele aanvalsplan lag in duigen en dat alleen door zo'n uit de hand gelopen regenworm. Witheet werd hij. Hij stopte, draaide zich om, pakte zijn stroomstok, wees erop en gebaarde naar Mendosa dat hij terug ging. En zonder af te wachten zwom hij terug. Hij zwom uit alle macht, hij moest en zou zijn samengebalde woede uiten. En het liefst op dat monster. Hij was ervan overtuigd dat wanneer hij het beest kon raken met een stroomstoot hij de overwinnaar zou zijn. Blind voor elke consequentie bleef hij doorzwemmen. Mendosa, die opeens alleen was in een omgeving waarin hij zich helemaal niet thuis voelde, zwom vertwijfeld achter hem aan. Opeens merkte Mendosa dat het licht voor hem uit was gegaan. Even later botste hij weer op 'de Man'. In het licht van zijn lantaarn zag hij dat deze zijn harpoen in zijn rechterhand had en in zijn linker de stroomstok. Hij gebaarde dat Mendosa zijn licht uit moest doen en even later zagen ze, omdat hun ogen inmiddels aan het donker gewend waren, een zwak licht. Dat moest het einde van de gang zijn. Nadat ze de harpoen van Mendosa ook hadden gespannen en geladen zwommen ze voorzichtig verder. Zo laag mogelijk over de bodem.

De Ultraan die het monster bediende, zat waarschijnlijk een beetje te suffen, want hij had helemaal niets aan zien komen. Voordat hij er erg in had dook ineens een duiker op en het volgende moment was het beeld verdwenen maar niet alleen dat. Er volgde plotseling een flits, zo heftig dat de Ultraan achterover van zijn stoel werd geslagen, terwijl zijn scherm met een luide knal ontplofte.

Alle aandacht, ook die van Cedric, Ed en Guido waren natuurlijk bij Kim, die geknield naast de zwaar gewonde Ultraan zat.

Hij was verder de gang uitgezwommen nadat hij Mendosa had gebaard dat hij naast dat monster moest wachten totdat hij weer terug kwam. Hij wilde even kijken waar de andere twee teams waren gebleven en of de kust nu wel veilig was. De adrenaline stroomde nog door zijn lijf heen. Hij kon wel juichen, schreeuwen van vreugde. Hij had, weliswaar met Mendosa, dat monster toch maar mooi te pakken genomen. De combinatie van twee stalen pijlen door allebei de ogen en een stroomstoot van 30.000 volt was toch te veel geweest voor dat monster. Voor de zekerheid had hij Mendosa bij dat beest gelaten en met gebaren de opdracht gegeven, om hem indien nodig, weer een stroomstoot te geven.

Hij zwom het rif over en dook wat dieper naar vijftientig meter om te checken of daar ook gevaar dreigde. Het ging zo snel dat hij zijn ogen niet geloofde. Hij had vanuit zijn ooghoeken een beweging gezien en voorzichtig gluurde hij om een brok koraal. Nog zo'n enorme slang schoot de gang boven hem in. Dat is het einde van Mendosa dus, dacht hij. Gelukkig heeft hij mij niet gezien.

Cedric ging achter de Ultraan staan die het andere monster bediende. Deze zwom razendsnel en had de schijnwerper, die in zijn ogen was ingebouwd, vol aan. Juist toen hij de bocht wilde maken om de smalle gang in te gaan dook een duiker op. De Ultraan bedacht zich geen moment en sperde de kaken van het monster wagenwijd open. In deze stand raakten de kaken bijna de zoldering en de bodem van de gang. Ed en Guido zagen nog net de verbijstering in de ogen van de duiker voordat zijn duikbril het begaf en het beeld donker werd van omgewoeld zand. Wat ze niet wisten was dat ze eerdere duikers gemist hadden...

Ik zal het vinden, besloot 'de man', wanneer ik nu achter dat monster ga zwemmen heb ik de minste kans dat ik iets tegenkom. Snel zwom hij terug. Bij de ingang van de gang vond hij de flessen van Mendosa en nog een paar brokstukken. Hij besteedde

geen aandacht aan de lichaamsdelen, daar kon hij toch niets meer aan veranderen. Maar die ene fles kon hij goed gebruiken, daar zat nog zuurstof in. Hij koppelde de twee flessen los en nam de volle mee op sleeptouw. Omzichtig zwom hij om het levenloze lichaam van het monster heen terwijl zijn blik weer getrokken werd naar de twee stalen pijlen die als cocktailprikkers uit zijn ogen staken.

II

De twee overgebleven teams doorzochten elk gedeelte van het rif minutieus. Ze sloegen niets, maar dan ook niets over. Elke uitholling, rotsblok of bult in het rif en zeebodem werd onderzocht. Eindelijk vonden anderen de toegang hetgeen opmerkelijk genoemd kan worden omdat deze normaal gesproken onvindbaar zou moeten zijn. Het toeval wilde dat één van de duikers een verwoed verzamelaar was van tropische schelpen. Zijn aandacht werd dan ook meteen getrokken toen hij dit enorme exemplaar tegen kwam. Half verscholen onder een overhangend stuk koraal, die waarschijnlijk meer dan honderd jaar nodig had gehad om deze schitterende vormen te krijgen, lag daar deze schelp. Hij was van een buitengewone grote afmeting en de nieuwsgierigheid van de duiker was gewekt. Het leek de lege schaal van een Nautilus. Dit is een inktvis die, evenals alle andere inktvissen vangarmen en een trechter heeft. Die vangarmen dragen geen zuignappen, maar zijn kleverig. Deze dieren eten aas. Maar dit kon gewoon niet, dit was gewoonweg onmogelijk. Plotseling herinnerde hij zich dat er gesproken was over een reuzenkreeft die ook gemanipuleerd was. Wellicht was dit hier ook mee gebeurd. Dit moest een exemplaar geweest zijn van enorme afmetingen. Voorzichtig naderde hij de opening. De schelp was bruinrood gestreept en had de klassieke vorm die vaak bij kleinere schelpen voorkomt. Een platte ronde schelp die in cirkels naar het midden loopt. Aan de voorkant was een enorme opening, daar waar het levende deel van deze reuze inktvis gewoond had.

Daaronder een opening in de vorm van een trechter. De grote opening was begroeid met een tapijt van zeegras, stukken bloeiend koraal en zeeanemonen. Scholen prachtige koraalvisjes zwommen in en uit. De opening was zo groot dat je er met gemak een auto in zou kunnen parkeren. Hij richtte zich op, zwom een paar meter omhoog en gaf lichtsignalen met zijn lantaarn. Niet lang daarna zwommen de duikers achter elkaar de schelp in. Acht lichtbundels bestreken de gehele binnenkant, al snel werd duidelijk dat ze niet op de goede weg zaten, want de holle ruimte waarin ze zich bevonden liep dood. De wanden waren prachtig van kleur: gelijk parelmoer en helemaal glad. Snel zwommen ze terug. Buiten gekomen wees een duiker op de trechteropening die juist onder de grote opening zichtbaar was. De anderen staken hun duimen omhoog en daar gingen ze weer. Deze opening liep wel over in een gang. Hij werd wel steeds smaller, maar ze konden er toch nog vrij gemakkelijk doorheen zwemmen. Mits ze het maar achter elkaar deden. De gang slingerde zich in het rond alsof je in een achtbaan aan het zwemmen was. Plotseling hield de voorste zwemmer halt en wenkte dat de lantaarns uit moesten. Het was aardedonker en doodstil bleven ze in het water hangen. Na enige ogenblikken zagen ze dat het een eindje verderop lichter werd. Heel voorzichtig zwommen ze verder. De parelmoerwanden weerkaatsten het licht waardoor het bijna daglicht werd in de gang. Hoewel ze langzaam zwommen waren ze gang uit voordat ze het wisten. Het ene moment bevonden ze zich in een nauwe gang en het volgende moment zwommen ze in een grot zo groot en hoog dat het elk voorstellingsvermogen te boven ging. Verschrikt keken ze achterom en zagen de nauwe opening waaruit ze net uitgekomen waren. Daarna keken ze naar beneden. Ze bleken heel hoog tegen het plafond van de grot te hangen en beduusd lieten ze alles tot zich doordringen. Onder hen was een panorama zichtbaar dat onvoorstelbaar was. Twee enorme lichtblauwe koepels, zo groot dat ze de omtrek niet eens konden inschatten, vulden nagenoeg de hele grot. Tenminste dat veronderstelden ze, want het andere eind van de grot was niet

te zien. Vlak onder hen was een kleinere koepel die tegen de grote koepel was aangebouwd. Een teamleider aarzelde geen moment meer en zwom razendsnel naar beneden, wetende dat ze hierboven alleen maar opvielen. De rest van de duikers volgden hem en vlak bij de bodem zwommen ze meteen naar de kleine bol. Deze bollen hadden alle drie gemeen dat ze een zacht lichtblauw licht uitstraalden dus in de hele grot was voldoende zicht. De teamleider aarzelde geen moment, temeer omdat hij een verschrikkelijk groot monster in de vorm van een soort zeeslang een tiental meters verderop op de bodem van de grot zag liggen. Hij zag hoe het beest zijn groteske kop oprichtte en om zich heen begon te kijken. Hij bedacht zich geen moment, hij raakte de bol aan en tot zijn verrassing kon hij zijn hand er doorheen steken. Een flinke trap met zijn zwemvliezen zorgde ervoor dat hij de bol inviel. De anderen volgden blindelings zijn voorbeeld en rolden een moment later over de grond van de kleine bol. Als getrainde militairen sprongen ze overeind, zich nauwelijks verbazend dat ze hier op droge grond stonden. Ze volgden het voorbeeld van de eerste duiker en haalden resoluut hun mondstuk van de zuurstofflessen uit de mond en keken nieuwsgierig in het rond. Ze schrokken een moment later enorm toen met een klap ‘de man’ de koepel binnen viel. Heel rustig kwam deze overeind, ontkoppelde zijn zuurstofflessen en legde deze naast zich neer. Hij vertoonde geen enkele verbazing, maar zei: ‘Ik had jullie al verwacht. Wij zijn waarschijnlijk de enigen die het tot nu toe overleefd hebben. Ik heb gelukkig niet lang op jullie hoeven te wachten. Mijn complimenten’. En met een staalhard gezicht ‘Wapens gereed houden, we gaan op onderzoek uit.’

De andere zeven duikers, die nog aan de andere kant boven in de grot hingen hadden de twee teams vanuit het niets zien verschijnen en hadden met belangstelling hun entree in de kleine bol gevolgd. De leader aarzelde geen moment meer, wenkte en dook ook naar beneden richting die kleine lichtgevende bol. Hij constateerde dat het water glashelder was en hij zag geen vis zwem-

men. De andere zes volgden hem en die lange sliert van duikers viel op. Binnen een paar seconden zwommen zowel een enorme Morene als een reuze alligator op hen af. Ze hadden geen schijn van kans en de ongelijke strijd was snel gestreden. Wat overbleef waren zuurstofflessen, hier en daar een wapen of een vergeten lichaamsdeel.

Cedric liet verbinding maken met de ULTRECIA en even later klonk de heldere stem van Jaap door de hal. 'Hallo Cedric, wat kan ik voor je doen?' '

'Het volgende is gebeurd: een groot aantal duikers is de hoofdgang binnengedrongen. Zelfs hebben er een paar de nooduitgang gevonden en gebruikt. Het merendeel is vernietigd, maar op dit moment' zei Cedric, terwijl hij naar de beeldschermen voor zich keek, 'zijn er een paar ULTRANIA binnengedrongen. Wacht', en hij wendde zich tot Kim die hem dringend iets toe fluisterde. 'Ik hoor net dat er negen duikers binnen zijn gekomen'.

'We komen er aan', riep Jaap. 'Hou vol!' Hij greep naar de scheepsradio en kreeg tot zijn verwondering onmiddellijk Herwege aan de lijn. Kristalhelder alsof deze naast hem stond. Hij gaf de laatste ontwikkelingen door en vertelde dat ze nu ook naar beneden zouden gaan. Alleen Hans zou aan boord de wacht houden. Hij verbrak de verbinding en ze maakten zich meteen gereed om over boord te gaan. Tim had een tijdje zitten knutselen met wat stukken nylon touw en stelde het volgende voor: 'Het is veel te ver zwemmen, met het schip is te riskant want het witte jacht ligt daar en we krijgen daar vast moeilijkheden mee dus laten we het volgende doen en hij legde zijn plan voor.

Even later schoten Jaap, Umberto en Tim als een speer door het water. Tim had een sleeptros ontwikkeld waarin drie halsters geknoopt waren. Op dek hadden ze deze aangetrokken door eenvoudig hun armen er doorheen te steken. Een knoop los wippen en je schoot er zo uit. Aan de voorkant van de sleeptros was een kundig bit met halster geknoopt dat Jaap voorzichtig bij de verschrikkelijk uitzierende Morene aanbracht. Het was raar om te zien hoe het dier doodstil bleef liggen terwijl Jaap het touw voorzich-

tig over zijn kop en in zijn bek liet zakken. Hij kon er slechts met grote moeite bij, zo omvangrijk was de kop. Jaap had de afstandbediening vastgemaakt op zijn linkerpols en kon de Morene zo eenvoudig bedienen, terwijl ze dan weer boven water en dan weer onderwater voortgetrokken werden. Binnen recordtijd waren ze bij de ingang van de gang en met de slang voorop gleden ze gang in, om een paar minuten later omzichtig voor de kleine bol op de grotbodem te zakken.

Deze keer hadden ze, behalve doorgeladen wapens, ook een zak met handgranaten meegenomen. Umberto had ook automatisch de leiding op zich genomen en dat werd ook meteen geaccepteerd. Uit alles bleek dat de marinier wist wat hij deed en ze volgden zijn aanwijzingen dan ook precies op. Op zijn seintje vielen ze de bol binnen en met de harpoen in de aanslag inspecteerden ze snel de lege bol. Daarna, als afgesproken ontdeedden ze zich razendsnel van de zwemvliezen, keken elkaar aan en stapten tegelijkertijd door de blauwe melkwitte scheidingswand Ultrania binnen. Razendsnel lieten ze hun harpoenen in alle richtingen wijzen om eventueel een vijand te kunnen elimineren. Maar er was niets te zien zelfs geen Ultraan. Alles was doodstil, er was geen vogel te horen. Zelfs het stromende water van de rivier was niet meer te horen om de doodeenvoudige reden dat het niet meer stroomde. Het water was rimpelloos. Maar ook het zachte gebrom van de energievoorziening was niet te horen. Het was Jaap buiten in de grot al opgevallen dat hij vlakbij de bollen niets meer had gehoord. Ze keken elkaar fronsend aan terwijl Tim zei: 'Dit is foute boel.'

Umberto knikte en zei: 'Eerst onze uitrusting opbergen, kom snel'. Ze sleepten de duikuitrustingen naar het dichtstbijzijnde gereedschapsschuurtje dat scheef weggezakt op een stukje land stond. Hele rijen tomaten en paprikaplanten stonden daar te wachten totdat ze geplukt werden. De temperatuur en het vochtgehalte zijn blijkbaar perfect om deze gewassen te kweken, bedacht Tim dromerig. Ruw werd hij tot de werkelijkheid terugge-

roepen toen hij een pistool en een rugzakje waarin een aantal handgranaten in zaten in zijn handen kreeg gedrukt. Jaap protesteerde 'Ja, wacht even Umberto, wij zijn geen mariniers, wij zijn hier niet op voorbereid. We zijn notabene scholieren!'

'Ja uh, niet zeuren. Jullie willen toch ook dat ULTRANIA gered wordt? Kom, ik zal je laten zien hoe het werkt. Razendsnel kregen ze een spoedcursus handgranaten gooien die bestond uit het voordoen hoe je de pin er uittrekt. En dan met een brede armzwaai weggoeien en meteen bescherming zoeken,' zei Umberto er droog erachteraan. 'Dat is alles, en het wapen laad je zo en hier zit de beveiliging. Die moet je wel omzetten, anders werkt hij niet. O ja, hang dat rugzakje op je buik. Dan kan je er sneller bij.' Ze kregen ieder een stel clips met patronen toegestopt, controleerden of hun mes op hun scheenbeen goed vastzat en daar gingen ze. Achter elkaar het weggetje af. Links en rechts waren allerlei gebouwen te zien die Jaap wel bekend voorkwamen maar de anderen niet. Hij wees op een enorm lang en breed gebouw verderop, 'daar staan de aquaria waar de monsters gekweekt worden, daar is ook de besturing van de Morenemonsters'. Er is een hoofdingang, daar aan de voorkant, een zij-ingang aan de andere lange kant en een kleine deur aan de achterzijde. Die komt uit op de verbindingstunnel die het water van buiten de grot in en uit laat stromen.'

'Okay, dit is het plan. We verspreiden ons en naderen ieder een kant het gebouw. Zorg dan dat je precies over vijf minuten naar binnen gaat. Even de horloges gelijkzetten en o ja, hou je wapen in de aanslag en neem geen onnodige risico's,' zei hij met een grijns.

Tim en Jaap keken hem eens aan en Jaap zei verbaasd 'Jij hebt het echt naar je zin hè? Niet te geloven'

Hoofdschuddend stond Jaap op en volgde de andere twee die inmiddels op pad waren gegaan.

HOOFDSTUK 25

I

Tot op de tanden gewapend liepen de gangsters razendsnel over de weg. 'De man' had geen idee waar hij heen moest en probeerde zo rationeel mogelijk te denken.

Want als hij er stil bij zou gaan staan wat hij hier allemaal zag, dan zou hij gek worden van hebzucht. Wat hier gepresteerd is grenst werkelijk aan het ongelooflijke. Wat een winst zou hij met deze kennis gaan maken. IJzersterk zou hij staan in welke onderhandelingspositie dan ook. Maar nu moest hij logisch redeneren. Hij had die kabels buiten die bollen zien hangen, een soort aftakking ergens vanaf het plafond van die grot. Dus dat betekende hoogst waarschijnlijk dat deze kabels belangrijk waren. Dus volg de kabels... nou, dat is niet zo moeilijk. Hij had het gebouw snel gevonden. Ze liepen rechtstreeks naar een imposant vierkant gebouw waar bovenop een radar, tenminste daar leek het op, stond te draaien. Hij draaide zich om en beval tegen twee duikers: 'Innemen!'

Deze knikten en posteerden zich aan weerszijde van de deur. Keken elkaar even aan, knikten en stormden het gebouw binnen. De andere zeven mannen volgden een ogenblik later en hadden in een paar minuten het hele gebouw onder controle. Alle Ultranen, en het waren er heel wat, werden bijeen gedreven in een kleine ruimte waarna de deur werd afgesloten en gebarricadeerd. Daarna werd vliegensvlug het hele gebouw nagelopen en veilig verklaard. Snel onderzochten ze de inhoud van de enorme opslagplaatsen. Door een kijkglas was een proces te zien dat een groen licht produceerde.

'Dit lijkt me wel belangrijk,' zei de man. 'Haal zo'n kerel hier.' zei hij tegen een duiker.

Even later werd een stoel voor 'de man' neergezet en werd een gevangene vastgebonden op deze stoel. Zijn handen werden strak naar achteren gebonden en het zweet stond op zijn voorhoofd. De

man keek de gevangene aan en zei: 'Ik weet uit betrouwbare bron dat jullie mijn taal kunnen verstaan. Vlak voordat jullie één van mijn beste krachten hebben gedood, kon hij mij nog het één en ander vertellen. Dus gaat geen stommetje spelen, dat heeft geen zin. De Ultraan keek hem met grote ogen aan, maar vertrok geen spier. Zijn kleding zag er raar uit en was gescheurd. Aan zijn voeten droeg hij een merkwaardige schoeisel dat afgezet was met grote schelpen. 'De man' keek de gevangene kort aan en ervoer iets raars. Hij had het gevoel dat hij dwars door de man heen keek. Maar andersom ook. Hij voelde zich onbehaaglijk worden en snauwde: 'Nou komt er nog wat van? Wat is de functie van deze fabriek hier?'

De Ultraan zei niets, hij keek hem alleen maar aan. Wat de maf-fialeider niet wist was dat de gevangene uit alle macht zijn gedachten uit liet gaan naar Cedric en de andere leden van de raad. Ook de anderen Ultranen die gevangen zaten lieten hun gedachten de vrije loop.

II

Met als gevolg dat Cedric er geen wijs uit kon worden. Het waren teveel gedachten in één keer. Verontrust keek hij om zich heen en toen weer terug naar de schermen. Zo te zien was alles naar wens maar toch... iets zei hem dat er iets niet klopte. Een Ultraan kwam binnenhollen en hijgde: 'Er zijn een aantal vreemdelingen de ultraruimte binnen gegaan. Ik vertrouwde het al niet, ze gedroegen zich zo vreemd en ze hadden ook van die rare wapens bij zich.'

Alle Ultranen die in de grote hal aanwezig waren hadden verbijs-terd meegeluisterd en starden nu Cedric zwijgend aan.

'Hoe kan het dat de beveiliging niet werkte?' vroeg hij aan een Ultraan die wat achteraan stond.

'Uh, onderhoud Cedric,' kwam het aloude excuus van alle tech-neuten waar dan ook.

'Niet te geloven', bromde hij in zijn baard. Hij dacht een paar ogenblikken na, keek toen naar Kim en deze knikte alleen maar. Kim pakte een joystick van één van de beeldschermen en dirigeerde de beestachtige kaaiman, die lag te wachten onder de stalactieten in de grot, naar de kleine bol. Op een bevestigende knik van Cedric liet hij hem de kleine bol inzwemmen en daarna liet hij hem ULTRANIA binnenwaggelen. Kim pakte een afstandbediening van het console en keek hem vragend aan.

'Ja, op naar het Ultragebouw.' En Cedric liep snel, gevolgd door tientallen Ultranen, de weg af richting het gele gebouw. Onderweg groeide de groep Ultranen per seconde. Uit alle hoeken, huizen en gebouwen stroomden ze toe. Zwijgend en bezorgd kijkend. Allen ervan doordrongen dat het nu erop of eronder was.

III

De Ultraan zat, vastgebonden op zijn stoel, honderduit te babbelen. Hij vertelde alles wat 'de man' wilde weten. De andere duiikers keken bewonderend toe hoe hij de gevangene uit zat te melken. Het was dan ook werkelijk een vondst geweest. Hij had simpelweg de meest belangrijk uitziende schakelaars omgezet en alles stond meteen stil. Zelfs het gebrom was gestopt. Daarna had hij de opslagplaatsen waarin dat mysterieuze groene licht gloeide open laten maken.

Hij was daar niet veel wijzer geworden totdat hij een verzegeld luik onder één van de opslagplaatsen had geopend. Toen was de gevangene gaan praten, veel zelfs. De twee apparaten had hij losgerukt van hun verbindingen en voor zich op de grond gezet. Nu keek de gevangene echt benauwd.

'Nou', zei 'de man', 'me dunkt dat we nu iets bruikbaar in handen hebben. De Ultraan smeekte hem de apparaten te laten staan, het was van levensbelang voor zijn volk.'

'Ah', zei hij, 'een perfect onderhandelingsitem dus.' Hij liet de gevangene weer terugbrengen naar de anderen en verdeelde zes van zijn mannen over de drie ingangen. De andere twee liet hij

iets zoeken om de apparaten zo in te pakken dat ze mee konden worden genomen.

IV

De drie mannen hadden zich net in de buurt van de drie toegangen van het gebouw geposteerd, toen Tim zowat van verbazing moest gaan zitten. Daar kwam Cedric op hem af en achter hem zo'n honderd Ultranen, doodstil.

'Wat is er...' Hij werd door Kim met het gebaar van zwijgen de mond gesnoerd.

'Waar zijn de anderen?' vroeg Cedric.

'Jaap staat bij de voordeur en Umberto bij de achterdeur. We gaan over tien seconden naar binnen' antwoordde Tim.

Cedric draaide zich om en meteen verdwenen ze, snel als de wind in twee ploegen van elk zo'n vijftig Ultranen, waaronder Kim.

Jaap draaide zich om stapte naar de deur en drukte voorzichtig de klink naar beneden. Gelukkig zitten er nergens in ULTRANIA sloten op de deuren. Snel schoven ze naar binnen en verspreidden ze zich. Nog geen tien seconden later liepen twee in duikerpak geklede figuren recht op hen af. Ze verstopten zich achter stapels en stapels kisten, die aan deze zijde van de loods waren opgeslagen.

'Dit zijn allemaal voorbereekte zaden voor het volgend jaar' fluisterde een Ultraan die vlak naast hem stond. Ze lieten de twee passeren en in één vloeiende beweging waren ze overmeesterd, geboeid en achter een stapel kisten gegooid. De wapens werden uitgedeeld aan de Ultranen, die al lopende nog even les van Umberto kregen hoe het wapen te laden en te gebruiken. Met ongehoofd zag Jaap dat gebeuren en hoofdschuddend liep hij verder om samen met Tim de hoek om te sluipen. Daar bleven ze stokstijf staan, want daar stond in het midden van de brede ruimte die tussen de opslagplaatsen vrij was gelaten 'de man'. Nog steeds onberispelijk gekleed met in zijn hand een pistool, die hij met de

loop had gericht op de voor hem op een stoel vastgebonden Ultraan.

Ze hoorden gekreun achter zich. Daar stond Cedric te wankelen, lijkwit met twee handen op zijn borst.

'Cedric,' riep Jaap uit.

'Het is te laat' kon deze nog uit brengen. 'Ik hoor net dat de bandieten onze levensaders in het bezit hebben. Zonder deze processoren zijn wij gedoemd te sterven.' En langzaam zakte hij op de grond. De dichtstbijzijnde Ultraan ving hem op en zette hem in zittende positie tegen een kist. Terwijl ze om zich heen keken zagen ze dat alle Ultranen hevig geëmotioneerd naar de vastgebonden Ultraan keken.

Jaap zei tegen de anderen: 'Op dit moment communiceren ze met hem daar' en hij knikte naar de gevangene. Achter de Ultranen zag hij hoe vier maffioso uit verschillende richtingen hen benaderden met hun wapens in de aanslag.

'Oeps,' zei Jaap. 'Zijn we daar even mooi ingelopen.'

'Ja, leuk hè?' zei 'de Man'. 'Zullen we het er nu eens over hebben hoe wij hier weg gaan en jullie niet?' En met een koud gezicht beval hij alle wapens op de grond te leggen. Daarna moesten ze vier stappen achteruit maken. Een duiker haalde de wapens weg waarna ze allemaal, inclusief alle Ultranen, gefouilleerd werden. De Ultranen en de mannen werden gescheiden door eenvoudig een aantal kisten in het midden van de open ruimte te plaatsen, daarna moest iedereen op de grond gaan zitten.

Op strategische plekken stonden de maffiosi met hun wapens op hen gericht. 'Jullie waren nogal wat van plan', zei 'de man' en knikte naar de stapel wapens. Jaap moest toegeven dat, nu hij alles zo op een hoop zag liggen het erg indrukwekkend was.

'Wat moeten jullie hier?' vroeg Tim op hoge toon. Meteen zwaai-de het pistool van de leider zijn richting uit 'Niet zo uit de hoogte doen beste kerel, je ziet hier niet op een booreiland.'

Verbaasd staarde Tim hem aan en bekeek de man meteen met andere ogen. 'De man' richtte zich tot iedereen toen hij vervolgde: 'Wat ik wil is het volgende, ik wil alle kennis en de ingrediën-

ten tot mijn beschikking hebben die het mogelijk maken dat het leven sneller gaat groeien en langer blijft leven. Niets meer en niets minder. En het moet wel snel, want het volgende wordt nu geregeld.'

Hij pakte een onderwater telefoon van één van zijn handlangers aan en belde met het witte jacht. Onmiddellijk werd er opgenomen en hij vervolgde met luide stem: 'Luister, ik wil dat je nu onmiddellijk via de radio contact opneemt met de torpedobootjager, zie je hem? Mooi, geef hem de order dat hij vanaf nu cirkels moet gaan draaien om het jacht heen. Het ligt precies boven de ingang van ULTRANIA. Wanneer ik over dertig minuten niet bij jou aan boord ben moet hij, tijdens dat cirkeldraaien, onmiddellijk al zijn dieptebommen gaan uitwerpen. Is dat begrepen?'

Hij kreeg een bevestigend antwoord en liet toen zijn order herhalen. Hij knikte en verbrak de verbinding. Triomfantelijk keek hij de hal rond en ontzetting stond te lezen op de gezichten van Jaap, Tim en Umberto en verwarring en onbegrip bij de Ultranen.

'Voor diegenen die het nog niet begrijpen, wanneer een dieptebom maar in de buurt van dit koraal zal ontploffen, zal er een neerwaartse drukgolf plaatsvinden die niet alleen al het koraal hier in de omgeving, maar ook de grot zal instorten en daarmee deze leefgemeenschap met al haar bewoners vernietigen.'

'Ja, maar... dat is waanzin!' riep Jaap wanhopig uit. 'Je vernietigt jezelf dan ook!'

'Nou en? Ik wil alles of niets!' zei maffialeider onheilsPELLend. Intussen had Umberto de afstand ingeschat van hem tot de wapens. Deze was nog te groot en hij moest proberen om nog iets dichterbij te komen. Terwijl hij een tweetal passen dichterbij zette wees hij naar de dichtstbijzijnde kist en zei: 'Moet je nou eens luisteren, waarom zo moeilijk doen? Wanneer je deze kisten openmaakt, zal je zien dat al je wensen reeds vervuld zijn.' Hij zei het op een overtuigende toon. Jaap probeerde het niet te laten merken maar verrast was hij wel. Hoe weet hij dat nou? Wat was hij van plan?

Uit zijn ooghoeken zag hij een beweging. Voorzichtig draaide hij zijn hoofd zo dat hij de ruimte achter een bewaker kon overzien. Hij zag Kim half weggedoken achter een kist frunniken met iets wat op zijn pols zat en plotseling ging hem een licht op. Een afstandbediening! Maar onmiddellijk kwam de gedachte bij hem op "maar daar heeft hij niets aan, want hier kan toch niet gezwommen worden!"

Het ging allemaal heel snel, er gebeurde zoveel tegelijkertijd dat het wel een vertraagde film leek. Umberto deed een sprong naar voren en belandde hardhandig bovenop de stapel wapens. Hij greep een pistool en schoot in één vloeiende beweging 'de man' recht in het midden van zijn voorhoofd en richtte meteen daarna zijn wapen op een bewaker. Op het moment dat Umberto zijn sprong waagde, rende een enorme alligator heel snel met zijn korte kromme poten op de dichtstbijzijnde bewaker af en beet hem met één hap zijn rechterbeen af. Met een kreet die iedereen door merg en een ging, liet de man zijn wapen vallen en stortte neer waarna Jaap met een snelle beweging op hem dook. Kim stuurde het monster meteen door naar een andere bewaker, die zijn wapen in paniek helemaal op het aanstormende monster leeg schoot. De kogels spatten alle kanten op en Tim schreeuwde luid: 'Iedereen plat op de vloer, nu!'

Binnen een paar seconden waren alle maffiosi overmeesterd en geboeid als een rollade. Ze konden helemaal geen kant meer op. Keurig in een rij lagen ze naast elkaar en terwijl Jaap, Umberto en Tim de schade opnamen, hielden twee Ultranen zich met Cedric bezig. Inmiddels waren een tiental Ultranen al druk bezig om de twee processoren weer te monteren waar ze hoorden.

Ze verzamelden zich en kregen te horen dat het met Cedric nu een stuk beter ging. De mededeling dat de processoren gered waren deed wonderen. Jaap belde met de onderwater telefoon Hans. Deze nam onmiddellijk op en voordat hij een vraag kon stellen zei Jaap: 'Luister, dit heeft prioriteit één. Het is van het grootste belang dat je nu direct commandeur Herwege via de radio oproept. We hebben zijn hulp nu onmiddellijk nodig. We

hebben geen tijd te verliezen.' Hij keek op zijn horloge, 'UL-
TRANIA wordt over twintig minuten aangevallen door die ver-
draaide torpedobootjager.'

'Hij vaart al een poosje rondjes rond dat witte jacht hoor,' riep
Hans.

'Klopt, over negentien minuten worden we aangevallen door
dieptebommen, dan stort hier alles in en is het afgelopen. Schiet
op! Haal hulp! Schreeuwde Jaap haast door de telefoon en smeede
de hoorn neer.

HOOFDSTUK 26

I

Nadat zijn roep om hulp bij Herwege luid en duidelijk was binnen gekomen, en deze vertelde dat hulp reeds onderweg was, startte Hans de scheepsmotoren en zette volle kracht vooruit richting het witte jacht. Terwijl hij aan het roer stond bedacht hij zich dat hij geen schijn van kans had tegen de torpedobootjager. Hij belde weer met de onderwa-tertelefoon en kreeg Kim aan de lijn. Deze hoorde hem aan en zei: 'Ik stuur nu een iets kleinere Morene naar boven. Ik parkeer hem onder het witte jacht en transfer zijn frequentie op jouw afstandbediening.'

'Mijn afstandbediening?' riep Hans. 'Ik heb helemaal geen afstandbediening.'

'Ogenblikje, even overleggen.'

Hij hoorde wat geroezemoes en een 'o ja, natuurlijk' en vervolgens kwam Jaap aan de lijn.

'We voeren dezelfde exercitie uit zoals we vanmorgen gedaan hebben met die nylontros, weet je nog? We binden een gevlochten touw aan de afstandbediening, laten de Morene daar in huppen en hup... hij zwemt zo naar je toe. Kim heeft inmiddels uitgerekend dat hij jou halverwege zal tegenkomen. Hij zal de Morene regelmatig boven water laten komen om te kijken wat zijn positie is. Om de bediening te beschermen zal hij in een houten box verpakt worden. Zodra jij hem in handen hebt, en dat zien we, zal Kim de frequentie aanpassen, okay?'

'Okay, goed plan.'

'O ja, nog iets. Je kan straks een verschrikkelijke grote inktvis boven water zien komen. Het is het geheime wapen van UL-TRANIA. Schrik niet, voor jou is hij ongevaarlijk.'

'Begrepen,' antwoordde Hans glimlachend.

De commandant van de torpedojager zette zich eens goed vast en keek de brug rond. Een paar minuten geleden was er alarm gegeven en iedereen had zich gemeld. Alle gevechtsposten waren ingenomen. Zijn eerste officier had zojuist gemeld dat de bemanning van de lanceerinrichting voor de dieptebommen gereed voor actie was. Hij belde naar de machinekamer en vroeg volle kracht vooruit. Met het achterlaten van een vette rookpluim drukte de oude vervelozige jager haar kont eens diep in het water en haar boeg kwam aardig wat centimeters omhoog, terwijl een grote snor zichtbaar werd. Het hele schip trilde van de inspanningen die ze moest doen en ze helde een beetje over naar stuurboord omdat de cirkel nu met hogere snelheid genomen werd. Trots gleed hij uit zijn stoel, liep met enige moeite de bakboordbrugvleugel op en keek naar achteren. Hij schatte de afstand in tot het witte jacht en liet de eerste drie bommen instellen op tien meter. Het was niet zo'n eenvoudig klusje waar hij mee opgezadeld was. Het was hier maximaal vijftientwintig meter diep en op sommige plaatsen maar vijftien meter. Dat betekende dat zijn schip er wel heel snel schade aan kon overhouden. Bijvoorbeeld een ontzet roer of kromme schroefassen. Hij hield hier niet van, maar ja hij had er nu eenmaal in toegestemd. Daarom was het van het grootste belang dat het schip hoge vaart liep. Hoe groter de afstand tussen de ontploffing en het schip des te beter.

Hij drukte drie maal op de sirene en het naargeestige geluid van de scheepshoorn plantte zich voort over de prachtige blauwe zee. Hij sprak door zijn microfoon. Hij had een permanente open verbinding met alle gevechtsposten en via zijn koptelefoon kon hij alles horen wat er gezegd werd.

'Commandant aan halfdek'.

'Halfdek,' meldde de onderofficier die daar het bevel had.

'Lanceer drie dieptebommen, nu'

'Drie dieptebommen lanceren, nu.' Werd er herhaald. 'Aye.'

Drie grijze op oliedrums lijkende projectielen werden van het rek gerold. Tussen iedere bom zat vijf seconden. Het effect was spectaculair, hoge waterzuilen gingen omhoog vanaf de oppervlakte

en een woef..... woef..... woef..... was duidelijk hoorbaar. Wat dode vissen kwamen bovendrijven en het water was vaal grijs geworden inplaats van doorzichtig zeegroen of heel licht blauw.

II

Beneden was de ravage verschrikkelijk, het hele koraal rif was niet meer. Honderden jaren groei en ontwikkeling was voorgoed vernietigd. Op de plek waar de gang was die naar de grot liep was niets meer... alleen een vlakke bodem.

De klappen waren duidelijk merkbaar geweest in ULTRANIA, alles had getrild en door de buitenwand heen zagen ze de kabels een aardig eind heen en weer slingeren. Vanaf de plek waar ze stonden, ze waren na de eerste klap meteen naar buiten gerend, zagen ze stof en rommel uit de opening van de gang komen. 'Maak je geen zorgen, we hebben nog meer openingen en anders maken we er één,' zei Cedric geruststellend, hij had hun gedachten gelezen. Hij was inmiddels weer redelijk hersteld en zag er weer strijdvaardig uit.

Op hetzelfde moment hoorden ze weer het vertrouwde gezoem uit het energiegebouw komen en het riviértje begon weer als vanouds te stromen.

'Ha, alles werkt weer,' zei hij stralend 'Prima. Nu zullen we die lui boven eens een lesje leren.'

Vlug liepen ze naar binnen waar een aantal Ultranen reeds plaats genomen hadden achter de grote console. Cedric knikte en op het grote scherm zagen ze Saxo2 in beweging komen. Weer waren ze diep onder de indruk van zijn omvang en van de lengte van zijn armen. Met redelijk snelle bewegingen zwom het monster naar de geheime ingang aan de andere kant van de grot. Ook deze opening was bijna tegen het plafond gesitueerd. Voorzichtig nam Kim de besturing van het beest over en loodste hem door de gangen van de schelp naar buiten. Door de ogen van het monster zagen ze niet veel. Er was nog steeds een grote hoeveelheid zand en vuil dat in het water zweefde, maar één ding was wel snel

duidelijk: er had hier een grote ramp plaats gevonden. Woedend zagen ze de totale vernietiging van het rif en woest duwde Kim zijn joystick naar voren. Het monster sprong als het ware vooruit. Door zijn grootte was hij zo boven en Kim stuurde hem naar de jager die er net met een noodgang aankwam varen. Zes hele lange tentakels gingen omhoog en in volle vaart omklemde het beest van onderen af het schip.

III

De commandant stond op het punt om het halfdek instructies te geven toen hij van alle kanten de tentakels op zich af zag komen. Ze waren zo dik als de pijlers van een stevige brug en langs de gehele binnenkant van elke arm zaten enorme zuignappen. Een tentakel pakte in zijn geheel het achterste gedeelte van het halfdek vast, over de lanceerinstallatie van de dieptebommen heen. Een ander wentelde zich om de schoorsteen en de daar achtergelegen radio-antenne. Weer een andere pakte de loop van het voorste kanon vast en trok het helemaal uit zijn verband. De tentakel op het halfdek werd samengetrokken en de gehele installatie was meteen onbruikbaar. Zo wit als een vaatdoek zag hij hoe zijn schip onbruikbaar werd gemaakt en als in een horrorfilm zag hij hoe heel langzaam een reusachtige tentakel zijn kant uitkwam. Het reikte over hem heen naar de radar en met een ruk was deze niet meer. Hij zag nog net hoe dezelfde radar mid-scheeps werd neergekwakt bovenop de kombuis. Even later brak daar brand uit en samen met de vette olierook die vanuit het gat, waar eens de schoorsteen stond, opsteeg, was de chaos compleet. Hij reikte naar de schakelaar op zijn borst en riep: 'Voor alle wapens vuur, vuur, vuur op dat monster.' Een kakofonie van het geluid van de oerlikon van het achterschip en diverse mitrailleurs vermengde zich met het gesis van kapotte stoomleidingen. 'Schip in zicht commandant' meldde zijn eerste officier. Hij pakte een kijker en tuurde naar de horizon Het doel in beeld werd snel groter. Toen klonk een stem vanuit de gevechtscentrale be-

neden in het hart van het schip. 'Commandant, juist voordat de radar werd vernietigd, hebben we drie schepen kunnen identificeren. Positie is op 11.00 afstand drie mijl. Koers 240 en snelheid 34 mijl. Het zijn drie oorlogschepen van Curaçao. Een geleidewapenfregat, een bevoorrader en een patrouilleboot van de kustwacht. Verwachtte aankomst 4 minuten.'

Hij aarzelde niet, maar liep naar de spreekbuis met de machinekamer en gaf de order: 'Ik wil rook, veel rook. Nu!' De order werd herhaald en even later werd een vette oliepluim over het schip uitgestoten, die zich als een dikke ondoordringbare wolk boven zee bleef manifesteren. Tegelijkertijd drukte hij op de claxon en weer klonk het vreemde geluid over de golven en hij gaf een nieuwe koers op. Een koers naar huis, 'ze bekijken het maar, hier houdt het op.'

IV

Herwege stond op de brugvleugel naast de commandant van het schip, hij tuurde door zijn kijker en verheugd riep hij: 'Kijk, ze heeft genoeg gehad, ze heeft ons gezien!'

Hij richtte zijn kijker vervolgens op het witte jacht waar een man druk op het voordek bezig was. 'Vermoedelijk wil hij zijn anker ophalen' zei hij.

'Ach,' zei de commandant met een lachje. 'Ontlopen kan hij ons toch niet. We pakken hem toch wel.'

Krijg nu wat, daar komt de ULTRECIA aan, en ze heeft haast ook zo te zien.'

Hans had een geweldig idee gekregen, Tim had hem op een rustig moment gedemonstreerd hoe hij de harpoeninstallatie had geladen. Met veel plezier had hij het verhaal verteld over zijn tegenaanval op de 'SWIFT'.

Laat ik het dus meteen maar goed doen, dacht hij en hij bevestigde drie handgranaten aan de ingenieuze constructie die Tim aan de stalen pijlen had laten maken. Hij herinnerde nog de waar-

schuwing die hij had meegekregen. 'Denk er om, het doel moet binnen 100 meter te raken zijn anders ontploffen de granaten te vroeg'.

Nadat hij alles in gereedheid had gebracht zette hij zich weer achter het roer. Hij was best trots op dit schip. Hypermodern, strak, groot en enorm snel. Terwijl hij nog even genoot van de ongelooflijke luxe en efficiëntie die de brug uitstraalde, zag hij recht vooruit even iets boven water komen. De felle tropische zon belette hem om het onderwerp van zijn aandacht goed te kunnen zien. Het was inmiddels zo rond het middaguur en de temperatuur was al aardig opgelopen. Hij pakte een kijker en richtte op de plek waar hij meende iets gezien te hebben toen nog geen vijftig meter van hem vandaan een afschuwelijk monster, een zeeslang overdekt met slijm en een kop waar je nachtmerries van zou krijgen, pal naast de voortstuivende ULTRECIA uit het water opdook. De kop was zo'n beetje ter hoogte van de brug en zwom gewoon gelijk op met het schip.

Ze hadden Hans voorbereid op dit monster maar de werkelijkheid was honderd maal erger dan hij het zich had voorgesteld. Hij kreeg de zenuwen van dat beest en terwijl hij een beetje benauwd naar die afgrijselijke tanden keek piepte de onderwater telefoon.

'Hoi Hans,' klonk de lachende stem van Jaap. 'Je hoeft niet zo verbaasd te kijken, wil jij die kolenschuit van je even stil leggen?' Hij had meteen door dat ze hem konden zien door de ogen van dat monster en lachend begon hij te zwaaien nadat hij de beide gashandels terug in verticale stand had gezet. Op een zacht gebrom na verstomden de beide jetmotoren. 'Hans, op dit moment is de frequentie van dit beest op jouw afstandbediening gezet. Je weet het misschien nog niet maar op dit moment vaart de torpedobootjager met een noodgang weg en Herwege is binnen een paar minuten boven ULTRANIA. Via de radar hebben ze je natuurlijk allang gezien en ik denk zelfs dat je visueel ook al bent gespot. De bemanning van de schepen weet van niets en dat wil-

len we graag zo houden, dus hou de slang achter de hand. Alleen in uiterste nood laten zien, okay?"

'Begrepen,' zei Hans. Ik heb trouwens een ander plannetje bedacht. Ik zal dat jacht wat daar ligt enteren, lijkt me leuk voor de vakantie.'

'Neem geen risico's Hans, kijk uit!'

'Maak je om mij maar geen zorgen, ik heb alles uitgedacht, dat komt prima voor elkaar!' en hij verbrak de verbinding.

Het monster liet een houten kistje op zijn dek zakken en trok zich terug, alleen zijn kop stak nog boven het water uit. Hans liep vlug naar het kistje, pakte de afstandbediening en klapte het scherm open. Het apparaat werd meteen geactiveerd en hij zag zich zelf terug op het scherm. Hij schoot in de lach en hij tikte de coördinaten in van het witte jacht en met de joystick stuurde hij de Morene weg. Hij wilde dat het beest op de zeebodem onder het jacht ging liggen, gewoon op stand-by. Daarna controleerde hij het radarbeeld en zag dat het witte jacht niet ver van hem vandaan was. Ook de drie bliepjes aan de rand van het scherm waren zichtbaar en na enig nadenken riep hij, via de radio, Herwege weer op.

'Commandeur Herwege hier', klonk de barse stem van de marineman.

'Korporaal der Mariniers Hans Looien, commandeur. Ik zit hier aan boord van de ULTRECIA, u weet wel dat schip wat u via de radar in het oog houdt. Hoe komt het dat U met de hele vloot zo snel hier bent? Kunt u in de toekomst kijken?'

'Ha, nee koporaal, wij hebben jullie de afgelopen dagen vierentwintig uur per dag in de gaten gehouden en met name die maffiosi. Je bent op de hoogte van de ontwikkelingen beneden?'

'Jazeker.'

'Dan weet je ook dat de man die daar aan boord van het witte jacht aanwezig is de enige overlevende is. Tenminste, zo ver ik het met mijn kijker kan zien is hij de enige. Hij heeft het anker opgehaald maar hij vaart niet weg.'

'Dat zal hij ook niet doen want zijn schroefas is vastgelopen.'

'Hoe weet jij dat nu weer?'

En lachend legde Hans uit wat ze gedaan hadden. 'Commandeur, om de veiligheid en geheimhouding van ULTRANIA te waarborgen is het misschien slim dat u met de schepen op afstand blijft. Dan was ik dit varkentje even. Men hoopt beneden dat u daar begrip voor op kan brengen.' Het bleef even stil en daarna kwam Herweges stem weer door 'wees voorzichtig korporaal, over en sluiten.' Tevreden gooide Hans allebei de jetmotoren vol vooruit en weg spoot het schip. Niet lang daarna kwam het witte jacht in zicht. De man op de brug had hem al snel in de gaten. Het was de man met het pokdaligegezicht en hij was witheet. Het water stroomde nog van zijn lichaam want hij was net overboord gedoken en had moeten constateren dat dit schip voorlopig niet meer voer. Nou hij zou zijn huid duur verkopen, aan de horizon had hij verschillende oorlogsschepen ontdekt en nu kwam dat vervloekte jacht op hem af. Wat moest die vent? Hij liep weer snel naar het voordek en nam achter de mitrailleur plaats. Hij richtte en gaf een salvo af. Hij zag tot zijn voldoening dat het schip meteen hard stuurboordzij ging en zijn kont liet zien. 'Joh, die is snel. Dat is een jet.' Zei hij hardop tegen zichzelf. Hij liep weer naar de brug en richtte één van de twee mitrailleurs op het zich verwijderende doel. Voor de gein stuurde hij er nog een salvo achteraan.

V

Hans had twee kogels vlak bij horen inslaan en nieuwsgierig keek hij om zich heen. Ten hoogte van het stuurrad tegen de stalen scheepshuid aan waren twee deuken te zien. 'Oeps,' zei hij hardop.

'Nou laat eens kijken hoe ver is deze afstand? Hmmm, toch iets van tweehonderd meter, dus honderd meter doelwitje spelen.' Okay, dacht hij bij zichzelf. Een beetje zigzaggen dan lukt dat wel. Hij draaide het schip, controleerde of de harpoen in orde was, trok de drie pinnen uit even zoveel handgranaten en liep

weer terug naar de brug. Hij zette de cd-speler, die op de brug stond op volume 10 en Status-Quo denderde over het water. Onder de tonen van 'Again and again' zette hij met volle vaart koers naar het witte jacht. Hij zag de man op de brug zich weer buigen en even later hoorde hij het zoeven van de kogels. Meteen ging hij met ongelijke tussenpozen steeds hard stuur- of bakboord uit. Hij schoot natuurlijk niet snel op, maar hij was wel verdomd moeilijk te raken. Weer klonk een salvo over het water, maar toen waren de kogels al in het achterschip geslagen. Hij keek achterom terwijl hij weer hardstuurboord en meteen weer hardbakboord uitging. Hmm, geen rook en alles doet het nog bromde hij tevreden. Hij keek voor de zoveelste keer op zijn afstandmeter en zag tot zijn voldoening dat de afstand nog maar negentig meter bedroeg. Nu richtte hij de boeg van de ULTRECIA recht op het midscheeps van het jacht en zorgvuldig richtte hij de harpoen via de kundig aangelegde afstandbediening op de brug, keek weer en zag nog vijftig meter. Hij drukte op de afvuurknop en maakte twee seconden later een scherpe bocht naar bakboord en liet het achterschip van de ULTRECIA aan het jacht zien en stopte het schip.

Met een mooie boog landde de harpoen precies naast het stuurwiel en sloeg hard in het kompasshuis. De pokdalige keek verschrikt achterom, zag de granaten, maar was te laat. Met één verschrikkelijke knal spatte de brug van het jacht uit elkaar. Honderden grote en kleine brokstukken vielen rondom het jacht in het water.

Hans ging beduusd op een stoel zitten en stak een sigaret op. Niet veel later ging de onderwatertelefoon. Het was Jaap. 'We hebben de frequentie weer overgenomen van de Morene. Wil je Herwege oproepen en hem vertellen dat we morgen nog uitleg komen geven op zijn bureau? Maar het kan wel laat worden. Wanneer je klaar bent kom dan ook naar beneden. Tenslotte ben jij ook een redder. De Morene zal je naar ULTRANIA leiden. Tot zo.' En de verbinding werd verbroken.

Pff, was dit het nou? Hij voelde de adrenaline nog door zijn aderen vliegen en nam voordat hij de commandeur belde eerst nog maar eens biertje.

'Wat? Morgen? Wie denken ze wel..?' Herwege was er helemaal niet blij mee, maar ja hij had te veel pottenkijkers bij zich om op zijn poot te gaan spelen. Brommend gaf hij de order: 'Terug naar de basis' en even later draaiden alle drie de schepen op hetzelfde moment hun boeg richting Curaçao.

Hans zwom in het spoor van de Morene. Hij was zich rot geschrokken van wat hij daar zag onder water. Maar een paar honderd meter verderop zag het er weer een stuk beter uit. Hij had nog niet zo vaak gedoken, dus hij keek zijn ogen uit. Prachtig vond hij het. De Morene dook dieper en zwom een vreemdsoortige schelp binnen en ja ... hij volgde hem maar. Het werd wel steeds nauwer en zijn flessen schraapten tegen de wand, maar een paar minuten later onderging hij dezelfde sensatie die alle anderen voor hem ook hadden ondergaan. Niet veel later stond hij wat onwennig in de kleine bol en deed voorzichtig zijn mondstuk uit. 'Rustig maar Hans,' klonk de stem van Jaap. 'Stap maar gewoon door deze wand en je bent binnen.'

Even later stonden ze elkaar op de schouder te slaan van plezier. Jaap bracht hem meteen naar het gebouw waar de raad in zetelde. Toen de grote deuren in de hal openklapten liep Cedric hem met open armen tegemoet. Ed en Umberto gaven hem een omhelzing, iets wat hoogst ongebruikelijk is bij het korps. Hij werd aan iedereen voorgesteld en hield de hand van Kim wat langer vast. Hij had het idee dat het wel klikte en hij misschien wel een vriend voor het leven gevonden had.

Cedric rechte zijn rug, streek even door zijn baard en zei: 'Tja dat denk jij misschien, maar ...dat gevoel heb je nu omdat wij je gedachten kunnen lezen en wij op dit moment ons extra openstellen voor anderen, dat geeft dat speciale gevoel.'

Hij keek iedereen eens doordringend aan en vervolgde: 'Vriendschap zal er tussen ons altijd bestaan. Jij, Jaap, Tim, Guido en al

die onbekende 'anderen' wiens naam en gezicht we niet eens kennen, zullen in onze geschiedschrijving altijd genoemd worden als onze redders. De helden van ULTRA, want eens komt ons volk daar weer terug of we vinden een andere planeet waar we een onbekommerd leven kunnen leiden zonder bang hoeven te zijn voor indringers.'

Het werd inderdaad laat die avond. Er werd veel gegeten en gedronken, de enorme tafel werd helemaal vol gezet met de meest uiteenlopende gerechten. De jongens hielden zich koest want morgen moesten ze weer duiken, maar de pret was er niet minder om. De aparte verlichting in deze ruimte gaf het geheel een onwerkelijke sprookjesachtige sfeer. Het was moeilijk voor te stellen dat slechts een paar uur geleden ULTRANIA op de rand van de afgrond balanceerde. Overal lachende en opgewekte gezichten. Later toen het wat rustiger werd, zei Guido tegen Jaap: 'De volgende keer kan je mij weer vragen voor zo'n vakantie hoor!' Het afscheid was natuurlijk zeer emotioneel en ze vertrokken met bloedend hart van ULTRANIA. Het laatste dat ze zagen toen ze boven in de grot hun zwemvliezen even stil hielden, waren een heleboel wuivende figuurtjes.

De volgende middag, even voor vier uur, verzamelden ze zich bij de secretaresse van de commandeur. Ze waren allemaal de gasten geweest van het Gouvernement en hadden een perfecte verzorging gekregen in het Hilton op Curaçao. Zelfs konden de jongens, op kosten van de Gouverneur, een complete garderobe uitkiezen. Een kans die ze zich niet hadden laten ontgaan. En nu na een goede nachtrust, een uitgebreid bad en een lunch keken ze elkaar eens nieuwsgierig aan. Jaap en Guido hadden de vorige avond nog uren lang zitten praten. Met name de gewelddadigheden en de dreiging die daar vanuit was gegaan had achteraf nogal wat invloed op hun gemoedsrust gehad en nog steeds. Ze konden er gelukkig goed over praten en toen Ed ook nog even langs kwam voor een slaapmutsje was het toch nog laat geworden. Toen iedereen er was, werden ze binnen gelaten en stonden ze

min of meer in de houding voor Herwege. Ed, Hans en Umberto stram en kaarsrecht in hun nieuwe uniformen en de jongens wat onbeholpen en onwennig in hun tropische maatpakken.

Herwege liep ijsberend voor hen heen en weer, bleef plotseling staan en zei op barse toon: 'Waar halen jullie in vredesnaam de moed vandaan om te vertellen wat ik moet doen? Ik ben notabene de bevelhebber der zeestrijdkrachten en plaatsvervangend Gouverneur van de Antillen. En jullie hebben het lef om niet alleen alles op eigen houtje te ondernemen, maar ook nog eens alles zonder om mijn goedkeuring te vragen.'

'Ja maar...' begon Guido die meteen een elleboogstoot in zijn zij kreeg. Ed keek hem fronsend aan en schudde het hoofd. Hij hield toen wijselijk zijn mond.

De commandeur, die het wel gezien had, vervolgde met een glimlach: 'Er moet mij nog één ding van het hart. De uiterste geheimhouding is gewenst, het bestaan van ULTRANIA ligt in onze handen. Niemand mag hier iets van te weten komen. Laat dit gezegd zijn. Straks wanneer je dit kantoor verlaat moet je een verklaring ondertekenen waarin je dit beloofd.

Maar evengoed hebben jullie een geweldige prestatie neergezet, waar ik bijzonder trots op ben. Jullie zouden prima in het korps passen. De ministerraad is vanmorgen bijeen geweest en men heeft het volgende besloten. Jaap en Guido, jullie duiken zo graag? Wel, de duikschool van Van der Plas is vanaf nu van jullie. Ook de ULTRECIA is van jullie, want een goede verbinding tussen de eilanden is belangrijk voor zaken. De reparaties aan het schip kunnen jullie laten uitvoeren hier op de werf. Het Gouvernement betaalt. Tim voor jou hebben we de baan gevonden die je altijd zo graag wilde hebben... directeur van één van de grootste booreilanden van de wereld. Het is van de Shell en het staat voor de kust van Venezuela, voel je er wat voor?'

Sprakeloos keken de jongens de commandeur aan begonnen hem met allerlei vragen te bestoken. Hij stak bezwerend zijn hand op en zei: 'Stop alsjeblieft, ik moet nog even wat kwijt. Hij keek de drie mariniers aan. Ze stonden nog steeds stram in de houding.

‘Op de plaats rust heren, ik heb voor jullie de volgende mededeling: jij sergeant Hulstein bent met onmiddellijke ingang tot sergeant-majoor en jullie beiden tot sergeant,’ zei hij tegen Hans en Umberto.

‘Yes sir!’ klonk het in koor terwijl ze weer even de houding aan namen. ‘Okay, genoeg protocol voor vandaag. Kom dan gaan we even op ons gemak zitten.’ En terwijl hofmeesters binnenliepen om de drankjes rond te delen zaten ze nog uren te praten. Er werd later nog met zijn op ‘het Paleis’ de bijnaam voor het huis van de Gouverneur’. ‘Raar hoor,’ zei Jaap tegen Guido, die naast hem pogen deed om een kip naar binnen te werken.

‘Wat is raar?’

‘Nou, nog geen zes weken geleden stonden we op dek aan boord van een vrachtschip om bij een voor ons totaal vreemde kerel op zijn duikschool te gaan werken en nu... zijn we er eigenaar van.’

‘Tja,’ zei Guido. ‘Wat zullen onze ouders daar wel van denken?’

‘Je hebt gelijk, we gaan eerst maar eens naar huis. Daar alles goed regelen en dan als de gesmeerde bliksem weer terug?’ en hij keek Guido vragend aan.

‘Dat dacht ik wel!’ zei deze met een lach op zijn gezicht waar een blik van verwachting, uitdaging en ambitie in lag.
